

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΕΙΣ

Φασούλι το φασούλι,
λέγει και το ριτόν
πούναι πολύ γνωστόν,
γεμίζει το σακούλι.

Αυτό μας λέγει ο λαός που πάντα κάτι ξέρει
και την αποταμίευση μ' αυτά τα λόγια εξάγει.
Το μέλλον είν' αθέβαιον εις τα δικά μας χρόνια.
Δι' αυτό πρέπει ο καθείς να έχη πάντα πρόνοιαν.
Με την αποταμίευση συνάγεται εκ πείρας
ότι εξουδετερώνονται οι κεραινοί της μοίρας.
Λοιπόν ας εορτάσωμεν άνευ επιπιδεύσεως
την σημερινήν την εορτήν της αποταμίευσεως.

XXX

Σήμερα εορτάζουμε οι άφραδες παράδες
όλα τα κομποδέματα και οι κύριοι κουμπιάρδες.
"Έχει σκοπόν η εορτή να διαδοθή ευρέως
ότι φείλει ο καθείς να γίνη λίγος... "Εθραίος
καί όποιος θέλει στη ζωή να έχη μία άθάνατη
όσο μπορεί περισσότερα να βάζη εις την μπάττα.

XXX

Εις την "Ελλάδα ο καθείς έχει και στο καυτί του
διά την αποταμίευσην αντίληψιν δική του.
"Άλλος μαζεύει χρήματα και άλλος τον καιρόν του
περνά αποταμιεύοντας... γραμμάτια κρεών του.
"Άλλος τα αποταμίγια μαζεύει δίκως ταίρια
και κάνει αποταμίευση παίρνοντας... μία πίπα.
Κάνει γερό κομποδέμα και μία καυμένη χήρα
να της ζητήσει λαχταρά κάποιοι γαμπρός την χειρά.
"Ένας της το υπόσχεται σφεδρά να της βάλη.
Της παίρνει το κομποδέμα και... δώδε πάνε οι άλλοι.
Κι' ένας πατέρας μόρεας απ' τον μικρό μισθό του
με την αποταμίευση κι' εσοπύσσε το γυιό του.
"Ο γυιός του δόκτωρ έγινε κι' εδω εις την "Αθήνα
έγκαταστάθη, μα φοβά ο δόλιος απ' την πείνα.
Και ο πατέρας βλέποντας το γυιό του τις ταμπέ-
λες

μονολογεί: "Δέν τάτρωγα ο μαυρός...καρμέλλες".
Πρέπει η αποταμίευση να πίνη πάντα τόπον,
γιατι αυτά τα χρήματα μαζεύονται με κόπον.

Κι' όχι βεβαίως σαν αυτόν
τόν τύπον τον πολύ γνωστόν
που την δραχμή οικονομεί μένοντας νησιτικός
κι' όσα μαζεύη τα σκορπά εντός... μιάς νυκτός.
Σ' αυτόν εμείς προτείνουμε άμέσως να σπηθί
μνημείον επιθλιπτικόν κι' άπάνω να γραφή:

"Ο τάς οικονομίας του πάρας
γλεντήσας και χάσας
έν μιά και μόνη ώρα
εις του καπναρε... την χώρα.

"Έχει λοιπόν, ως είπαμε, καθένας στο καυτί του
διά την αποταμίευσην αντίληψιν δική του.
Εις το Ταμειυτήριον ο οικονομός πίνει
και άλλος στον "Ιππόδρομο φαλήρου τ' άκουμπάει.
Κι' έχει την βεβαιότητα αυτός ο άφελής
ότι στο Δέλτα Ιδρύθη... Τραπεζα ασφαλής.
Εις τον "Ιππόδρομον λοιπόν την τύχη του γυρεύει
κι' εις τόνους τό... κουτόχορτο το αποταμιεύει.
Είνε η αποταμίευση ελληνική άρετή
οικονομώμε τα λεπτά. Δέν είμεθα κουτοί.

Κι' αν να μαζεύουμε λεπτά δικά μας δέν μπορούμε
πάντοτε κάτι βρούμε να οικονομηθούμε.
"Έχομε φίλους πρόθυμους που οι δόλιοι τακτικά
μας δίνουν δανεικά
χωρίς να τους γυρεύουμε
και μόνο χάρις εις αυτούς και μεις αποταμιεύουμε.
"Υπάρχει και το σύστημα επίσης της πιστώσεως
που θεωρείται άλλαχώς ως δειγμα καταπτώσεως,
άλλα που χαιρεί παρ' ημών μεγάλης ύποληψης.
Τρώτε που λέτε δωρεάν
στο εστιατόριο και αν
λεπτά ζητήσουν, γίνεσθε εύθους της "Αναλήψεως!
Το ίδιο αν ο ράφτης σας ράβει, ως λέν, με δόσεις
στον πειρασμό είνε αδύνατον και ού να μην έν
δόσεις.

ΟΙ ΔΥΟ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΑΓΚΕΣ

Δύο προνοητικοί διαρρήκται

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
3

"Αθήναι, 6 Νοεμβρίου 1937
"Έτος Β'...-Άριθ. φύλλου 59

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτική άνασκόποις

"Εξωτερικόν Δελτίον

"Ο πόλεμος συνεχί-
ται.
Εις την Κίνα και την "Ισπα-
νίαν.

Το πνεύμα των ποδιών
Του κ. Παύλου Νιρβάνια

Το μυστικό της Γατο-
μάτως.
Του κ. Ζαχ. Παπαντωνίου

"Η μόδα των καπέλλων
Του κ. Κλεμάν Βατέλ

Πωλείται... αίμα
Μία περίεργος
Έρευνα, του
κ. Γ. Ρούσσου.

Το εσχέρωμα
Τουρκικόν διήγημα
του Σιφρατίν "Ομέρ

Γυναίκες του 1900
Του κ. Δ. Ψαθά

Οι νέες ταινίες
Του κ. Μ. Σαφαρίκου

Τσαρλατάνοι, 1937
Μάχοι, θαυμαστοί και θε-
ραπευταί της σήμεριν.

Γιατί είμαι έξυπνη
Μία εξομολόγησις της Σί-
λεύ Τέμπλ.

"Όταν δέν έχετε τίπο-
τε να κάνετε.
Ευθυμογράφημα, του κ. "Ασ.
Γιαλαμά.

Μιά νύχτα στη Ζου-
γκλα.
Δραματική αφήγησις κυνη-
γού.

"Άρρενες που είνε...
μητέρες.
Μελέτη του κ. Ρ. Κράους

Γραμματόσημα
Που στοιχίζουν ολόκληρα έ-
κατομμύρια.

Διηγήματα, σατυρική ζελίς
ρεπορτάζ της μόδας, ανέκ-
κτα, εύθυμα, και πλουσίη
εικονογράφους.
"Έκδοσις του κ. Μιχ. Γάλλια)

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Εις Την 5^{ην} σελίδα
53.000
ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ
Ο έναέριος στρατός της αύριον

Αθηναϊκή Ζωή

Η «γλώσσα των ανθρώπων»

Λόγοι χρυσανθέμων

Μία συνέντευξις...

Με τα χρυσάνθεμα, κάθε χρόνο, τέτοια εποχή, πιάνω κουθέντα. Μη νομίζετε όμως, ότι γνωρίζω την «γλώσσα των ανθρώπων». Πώς ήταν αλήθεια αυτή η διαλεκτική; Την θυμάσθε; Πανός; «Ο ραγάδα περιπαθός. Κρίνος - οε ζήλεω. Χαριτωμένες ομολογουμένως άνοιξιες, που άποτελούν μία γλώσσα νεκρή πλέον, όπως τα λατινικά. Στην σχολή του συγχρόνου έρωτος διδάσκεται η γλώσσα του πορτοφολιού και του άεροδυναμικού αυτοκινήτου....

Μη νομίζω λοιπόν, ότι χρησιμοποιώ την αναχρονιστική «διάλεκτον των ανθρώπων», για να συνηνωθώ με τα χρυσάνθεμα. Με τα λουλούδια αυτά βρίσκομαι σε μία μυστηριακή, ψυχική ανταπόκριση. Μου λένε τα μυστικά, που έχουν κλεισθεί στο χρώμα των πετάλων των. Και έχουν τόσα πολλά ενδιαφέροντα μυστικά φέρει από την μακρινήν των πατρίδα, την Ιαπωνία. Η ψυχή της Ιαπωνικής φυλής ανθεί και βγίκε το χρυσάνθεμον. Το λουλούδι αυτό κουβαλά μαζύ του, όπου πάει, όλην την εξωτικήν χώραν του «ναντέλλουτου ήλιου», όπως η μπανάνα έφανε μαζύ της την φλογερή Άφρική.

Τα χρυσάνθεμα, κάθε τέτοια εποχή, με καλούν ομιά τών, στις προθήκες των ανθοπωλείων, και μου μεταγγίζουν από την άνθιση ψυχή των την νοσταλγία και την μυστηριότητα της Άπω Ανατολής. Τα άλλα χρόνια μου έλεγαν άλλα πράγματα. Μου έλεγαν για τών έρωτα μιάς μικρής γκέισας, που την έδλεπαν τα βράδια, να όδηνι τα αόρατα βήματα της στο τυροφόρο της ραντεβού. Ήταν φλογερο το πάθος της, τόσο φλογερο, ώστε, για ίδες, μου έλεγαν τα χρυσάνθεμα, έπιπραν και τα δικά μας φύλλα το χρώμα της φλόγας της καρδιάς της. Κατόπιν μου διηγούντο για κάποιο χώρο βράδυ, βράδυ τραγικό, που η μικρή γκέισα δεν βρήκε στο συνειδημένο μέρος τών καλό της. Ο πόνος έστειλε τα χώρα τών κύματα στην μορφή της και ο' όλα τ' έγυρε. Και έγεννε χώρο το βράδυ, τόσο χώρο, ώστε για ίδες μου έλεγαν τα χρυσάνθεμα, έγενναν χώρο και τα φύλλα της. Μου διηγούντο και ένα σωρό άλλες τέτοιες ιστορίες. Μου έλεγαν και για το πως πήραν τα φύλλα των το μιά χρώμα του πένθους, για να συμμερισθού την θλίψη του απελπισμένου Ιάπωνος, που έκάρφωρε στο τέλος την απελπισία του με το φοβερό χαράκι.... Τέτοια μου διηγούντο τα άλλα χρόνια.

Έγώ τους μιά λέγων άλλα πράγματα. Μου διαδίδαν άλλα νέα, που έπιπραν πορροθήριον με τών άστυρων της ευπαιθείας της ψυχής των από την χώρα των. Στην μακρινήν μας την πατρίδα, μιά έρωτα, δεν υπάρχει σήμερα καιρός για έρωτα. Και ομωαίνον αιθέρα.... Τα παρακάτω τα βλέπω μόνος μου. Βλέπω τα πέταλλα των χρυσανθέμων, να φαντάζουν σαν λόγους στρατιωτών. Το κόκκινο χρώμα των δεν το έχουν δανεισθ από το φλογερό πάθος κομμιάς Ιαπωνιδούλας. Το έχουν πάρει από το αίμα, που κυνείται στη Βόρειο Κίνα. Καθώς βλέπω το άνθος των να τινάζει πυ-

ρινες φλόγες πετάλων προς τα επάνω, νομίζω ότι βλέπω έκρηξην οδίδας. Και ότι ακούω θρήνον γυναικοπαίδων. Πίσω από το μπουκέτο έκείνο των ώκρόλευμων χρυσανθέμων σαλεύει η πένθυμη πομπή των προσφύγων. Και πίσω από την τουφέκ έκείνην με το κόκκινο προς το μενεξεδένιο χρώμα μανιέται η πυρκαϊά της Ζαγκάης. Και οι λόγους των πετάλων των χρυσανθέμων εξακολουθούν να προτείνονται άπειληπτικά. Είδα από λουλούδια αυτά καθρεφτισμένο το σινιοαπινόν δράμα.

Γιατί δεν μάς άφηνετε στην μακρορία ησυχία μας; άρχισαν να μου λένε τα χρυσάνθεμα. Άν έσεις οι άνθρωποι βαρύνεσθε από κάποια βαρεία κατάρα και δεν μπορείτε να ζήσετε, χωρίς να αλλάξετε τον τρόπο ζωής, τι σας φαίνεται το άψυχα, που τα παρασύρετε εις το μακελειό σας; Τι σας φαίνεται το άθώο σιόδρο, που το έχετε κόψει όργανο των αμοχαρών έννοτιών σας, τι σας φαίνεται τα τόσα άλλα φυσικά και χημικά στοιχεία, που τα έχετε μεταβάλλει εις μέσα της αλλήλοεξοντώσεώς σας; Άς μάς συγκαταστήσω ο θεός. Έγκληματούμε κι έμεις μαζύ σας. Έμεις τα χρυσάνθεμα αναγκαζόμεθα να στολίζουμε τα όπλα των στρατιωτών, που φεύγουν για το μέτωπο.

—Στο καλό. Στο καλό και με την νίκην, φωνάζουν οι Ιάπωνιδες.

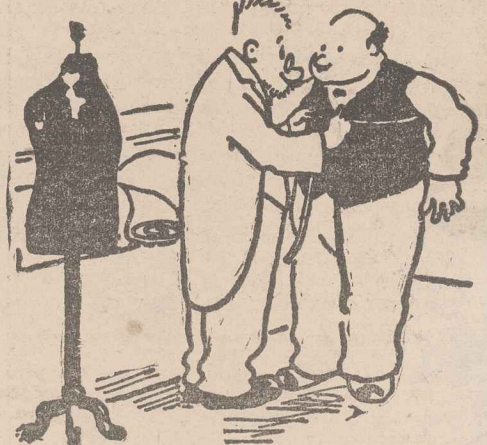
Και παίρνουν τους πολεμιστές με χρυσάνθεμα. Χρησιμοποιούμεθα και έμεις για να εξώσουμε το πολέμων μένος των ανθρώπων. Ο θεός ές μας συγκαταστήτω. Άς έθεσθε οείς. Δεν θα έχετε μια νάνα ένωπιον του Θεού την εύθυνην της εξοντώσεως των συνανθρώπων σας. Θα εθύνεσθε και για το ότι παρασύρετε εις το μακελειό σας και ένα σωρό άλλα δημιουργήματα του Πλάστου. Την θάλασσα την χρησιμοποιείτε για να μεταφέρετε τα πτώτα σας φορούρα. Τον άέρα, για την πτήση των αεροπλάνων σας, των καλυδώνων όρνων του θανάτου. Παρασύρετε και την φύση εις το κακό. Διηλιή η εύθυνη σας.

Και τα κεφαλάκια των χρυσανθέμων έγενναν εις οτάσην προσευχής :

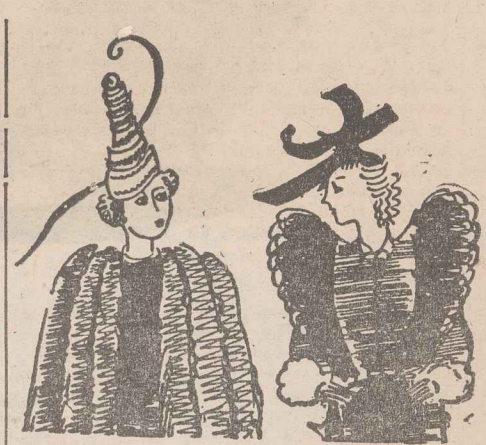
—Κύριε, ου πού μάς έφερες ως παράδειγμα στους ανθρώπους και τους είπες: Ίδεστε τα άνθη, «ουδέ κοπή, ουδέ νήθει» και όμως, ουτε ο Σολωμών δεν ένευθύθ, σαν αυτά. Κύριε, πως άνέχεσαι, αυτά τα ένγωιστικά πλάσματα, που λέγονται άνθρωποι, ν' άνακατεύουν και ν' άναστατώνουν όλη την πλάση σου; Γιατί έθεσες οε άκροπτην τους άκούου του κατακλυσμού σου; Άνοιξε τους και πάλι, για να έπαναφέρεις τους σήμερινούς υπερίπλους άνθρώπους στην συναισθησι της μηδαιμιοπάτης των. Και για ν' άπληλώσης και μάς τα άνθη. Κύριε, από την φοβερή υποκρέωσι, να στεφανώνουμε τα καπνίζοντα άκμήν όπλα των νικητών....

Η φθινοπωρινή αύρα άργοσαλεύει τα κεφαλάκια των προσευχομένων χρυσανθέμων και άνέδασε την άνήκουστη προσευχή των στον ουράνω....

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ

—Εκάσποτε εξή έκασοτά από το στήθος....
—Δεν τάχα. Θα τα βρήτε παρακάτω, στην κοιλία.

—Μά είδες, αγαπητή μου, τι παράξενα καπέλλα φορούσαν μερικές στις κουρρές; !

Ένα κάθε έβδομάδα

Με την όμπρέλλα μας

Ένα άχρηστον... έργαλείον

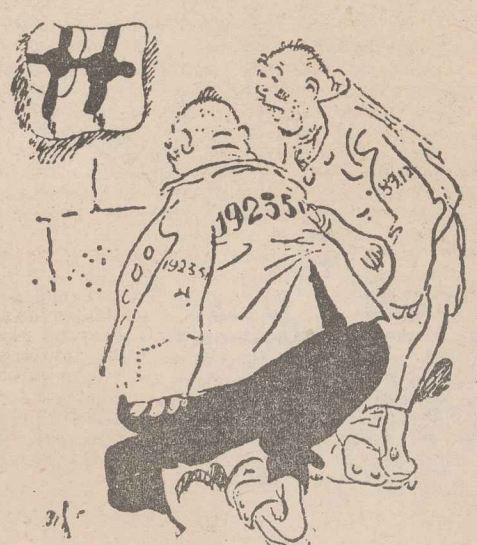
Ο πιο φιλόνηριπος και πιο σοφός νόμος που θα μπορούσε να γίνει ποτέ στον κόσμο, θα ήταν έκείνος που θα καταργούσε υποκειντικώς τη χρήση της όμπρέλλας. Ο νόμος θα έλεγε: «Από της δημοσιεύσεως του παρόντος, άπαγορεύεται εις πάντα να φέρη όμπρέλλαν. Οι πολίται δύνανται να φορούν αδιόβροχον ή να περιμένουν υπό τα ύπόστεγα το τέλος της βροχής, ή, εάν έχουν επείγουσαν έργασίαν και στεροβούν αδιόβροχου, να βρέχωνται». Αυτός ο νόμος θα διευκόλυνε μια χαρά την κυκλοφορία στους δρόμους των πόλεων κατά τις ήμέρες της βροχής. Γιατί αυτή η κυκλοφορία εις άδύνατη με τις όμπρέλλες. Κάθε άνθρωπος που κρατά υπέρνω της κεφαλής του την πρακτική, αλλά ένοχλητική αυτή έφευρεσι, ένοχλεεί, οε κάθε του βήμα, από δύο, τουλάχιστον διαβάτες. Η όμπρέλλα καταλαμβάνει περισσότερο χώρο από όσον ο κάτοκός της και ο' αυτό ακριβώς έγκειται το δράμα των άνυπόπτην διαδωτών.

Οι άκρες των ομμάτων ίπτανται και φάνερουν για το άγκιστρώμα των θυμάτων. Άν υποθέσουμε ότι το πεζοδρόμιο είναι στενό—και όλα τα πεζοδρόμια στην Άθήνα είναι στενά—οείς, ο άνευ όμπρέλλας διαβάτης, είοδε υποχρεωμένος να στριμωχθήτε στον τοίχο, για να κάμετε χώρο να περάση η αυτής έξοχότης η όμπρέλλα με τόν από κάτω της κύριον. Άλλά δεν το κατορθώνετε πάντοτε άπιμωρτε. Κάποια άκρη ομμάτων θ' άγκιστρωθή από καπέλο σας, ή θα σας ζυγίση το αυτί, ή θα επικήρησθ να σας θγάλη το μάτι. Βρίζετε και προχωρείτε. Να όμως κι άλλος κύριος με μια όμπρέλλα τεραστίων διαστάσεων που έρχεται κατ' επάνω σας. Και η ιστορία επαναλαμβάνεται οε κάθε βήμα, μέχρις ότου φθάσετε έκεί που θέλετε, με τα νεύρα ξεκορδισμένα.

Το δράμα είναι ακόμη χειρότερο όταν συναντηθούν δύο όμπρέλλες, με αντίθετον πορείαν. Τότε τα σύρματα της μιάς μπλέκουν με τα σύρματα της άλλης και έως ότου ξεμπλέξουν, έπιπτεται και τρίτη, ή όποια προσπαθεί να περάση ανάμεσα στις δύο.

—Έπί τέλους, κύριε, κρατάτε ίσια την όμπρέλλα σας.
—Έγώ καλά την κρατώ. Έοείς δεν ζέρετε να την κρατήστε.
—Όριστε! Θα μάς δώσετε και μαθή-

ΡΩΜΑΙΟΣ

—Προτού άρχίσουμε να κόβουμε τα σιδερα πρέπει να κάνουμε διατα για ν' άδυνατισουμε.

—Το όπλο σου σκοπεύει καλά; —Περήφω. Φαντάσοι ότι τραυματίσα και φέτος τον ίδιο άγροθύλακα.

ΚΛΑΙΜΑΝ ΒΩΤΕΛ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΣΣΑΣ
Γραφεία Σταδίου 23
Τυπογραφ. Ρ. Παλαμίδου 2
ΤΗΛΕΦ.) Γραφείων 31909
Τυπογραφ. 28622

ΚΑΠΕΛΛΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝ ΒΩΤΕΛ

Ο ήθοποιός Νταϊνχ φορούσε — στη σκηνή — καπέλλα παράξενα, άπίθανα, που η εμφάνισις τους έκανε τόν κόσμο να γελά.

—Πού τ' ά βρίσκεις; τόν ρώτησε ένας φίλος του.

—Τα φυλάω, άπάντησε.

Είπε αλήθεια κυνικά.... Ός την ήμερα που η μόδα, αυτή η ιδιότροπη κυρία, που συχνά, έξαγυρίζει στα παλά, τα ζαντα παίρνει άπ' τα παλιά ντυλάγια και τους ζαναδίνει, ως έκ άυμάτος, την παλιά τους κομψότητα.

Τα καπέλλα της μόδας, κι' αυτά έπίσης μερικές φορές μάς κάνουν να γελοΰμε, ή τουλάχιστον να μειδιούμε. Νά, σαν τώρα με μερικά που φορούνε οι κομψές μας κυρίες. Αυτά τα παράξενα καπέλλα μοιάζουν σαν να δημιουργήθηκαν από τρελλές θεοτέρες καπελλούδες : Σούρες ανάκατες, τοαλάκιμα, ζάρωμα, αυτό είναι το σήμερινό καπέλλο που άπορείτε πως στέκεται στο κεφάλι.

Όταν βλέπω τέτοια καπέλλα δεν μπορώ να μη διερωτώ μήπως έγιναν για κεφάλια κάπως τρελλά.

Το άκρον άωτον αυτής της παράδοξης μόδας — αλλά η αναίδια της μόδας δεν έχει όρια — είναι το καπέλλο — παντούφλα που λανσάρανε τελευταία στο Λονδίνο. Είναι άληθινα, σαν μια παντούφλα άνδρα που σκεπάζει το κεφάλι της «λαϊντού» ή της «γκέρλ». Αυτό που ύψωνται προς τόν ουράνω είναι το τακούνη.... Ένα παπουτσι που γίνεται καπέλλο ! Σίγουρα ζούμε ο' ένα κόσμο άνάσχο.

Μη μου πíte πως πρόκειται για έλαφροπτερες που μόνο οι κοσμικές στίλες των εφημερίδων μπορούν να πάρουν στα σσοδά. Ο Άριστοτέλης ο ίδιος αφιέρωσε ένα κεφάλαιο στο καπέλλα ! Αυτο τουλάχιστον βεβαιώνουν υερικοί, που ίσως δεν διάδασαν Άριστοτέλη. Πάντως, τα καπέλλα, έχουν ουσουδία σημασία από ψυχολογικής άπόψεως και η ίδια η Ιστορία δεν άναξίζει να τα κρεμάση στα μουσεία της.

Ένας διάσημος καπελλάς έδηλωση : —Το καπέλλο, είναι ο άνθρωπος ! Και περιμένω τη διάσημη καπελλού που θα πη :

—Το καπέλλο είναι η γυναίκα !

Έγώ τουλάχιστον, δεν θα δίσταζα να διακρινώ τον καπέλλο — άνδρικό ή γυναικείο — είναι ένα «δείγμα των καιρών» και πως λέει ίσως περισσότερο από πολλά βιβλία για τις ίδες, τα γούστα, τα ήθη μιάς κοινωνίας....

Το μαλακό καπέλλο θριαμβεύει στα κεφάλια των περισσοτέρων άπ' τους συγχρόνους μας. Δεν είναι το καπέλλο που ταιριάζει ο' αυτές τις ήμέρες που όλες οι παλές πειθωχίες διατρέχουν μεγάλη κρίσι : Ο άστυπρός άστός φορούσε το σκληρό έκείνο καπέλλο, το τρικυμιο με τα φτερά που ταιριάζε περίφημα στους έλαφρους μαρκιούλους του 13 αιώνας και το καπέλλο με το λοφίο που φορούσε ο Σαρανός ντε Μπερζεράκ, ήταν αλήθεια πολύ συμβολικά.

Το μέλλον άνηκε, φαίνεται, στο κασκέτο κι' αυτό είναι επίσης συμβολικό. Όσον άφορα τα γυναικεία καπέλλα, καλένας προφήτης δεν μπορεί να πη τι θα είναι, άφου μάλιστα ή φαντασία των καπελλούδων είναι ανεξάντλητη.

ΚΛΑΙΜΑΝ ΒΩΤΕΛ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ ΤΗΣ ΘΕΟΝΗΣ

Η χαριτωμένη βεντέτα του γερμανικού κινηματογράφου Γκούστι Χούμπερ, την όποιαν οι άθηναίοι θα θαύμασουν έφετος οε μια σπαρταριστή κομωιά που φέρη τόν τίτλον : «Η μνηστή της Α. Μεγαλειότητος».

Της Εβδομάδος

Η έπιτυχία του «Άμλετου» εις το Βασιλικόν θέατρον, έθεσε ένα κριτικόν πρό β'μλεταιον πράγματι διλήμματος: Έπιπρέπει ταύτα να είναι ή παράστασις άθόγος, ο ήθοποιος λαμπρά μελετημένος, ή υπόδουλος τιν βαρβαρία, τα σκηνικά εξαιρετα, έρ' όσον αυτός έπαυσε πλέον να άνήκει εις την διοικητικήν έπιτροπήν του θεάτρου;

Ο κ. κριτικός άπορινόρητος διότι ο μελαγχολικός Δανός πρίγκηψ του λαίτπειρου άριστουργήματος, έφιλοξενήθη άνευ της άδειας του εις την κερκικήν μας σκηνήν, έξεπάρωσε λοιπόν με μιάν διότιπλην κερκικήν, εις την πρώτην σελίδα της εφημερίδας τού έθνους, οε έπιδείκναι ότι ήσαν τών πρώτων ή παράστασις.

Άλλά περί αυτού δεν άμφέβαλε κανείς. Αι παραστάσεις του Βασιλικού θεάτρου δεν πρόκειται να τού άρέσουν ποτέ εις το μέλλον, και άφου ο κόσμος το γνωρίζει έκ τών πρώτερων περιπτών και να μάς το γράψη.

Η επιτυχία του «Άμλετου» εις το Βασιλικόν θέατρον, έθεσε ένα κριτικόν πρό β'μλεταιον πράγματι διλήμματος: Έπιπρέπει ταύτα να είναι ή παράστασις άθόγος, ο ήθοποιος λαμπρά μελετημένος, ή υπόδουλος τιν βαρβαρία, τα σκηνικά εξαιρετα, έρ' όσον αυτός έπαυσε πλέον να άνήκει εις την διοικητικήν έπιτροπήν του θεάτρου;

Ο κ. κριτικός άπορινόρητος διότι ο μελαγχολικός Δανός πρίγκηψ του λαίτπειρου άριστουργήματος, έφιλοξενήθη άνευ της άδειας του εις την κερκικήν μας σκηνήν, έξεπάρωσε λοιπόν με μιάν διότιπλην κερκικήν, εις την πρώτην σελίδα της εφημερίδας τού έθνους, οε έπιδείκναι ότι ήσαν τών πρώτων ή παράστασις.

Άλλά περί αυτού δεν άμφέβαλε κανείς. Αι παραστάσεις του Βασιλικού θεάτρου δεν πρόκειται να τού άρέσουν ποτέ εις το μέλλον, και άφου ο κόσμος το γνωρίζει έκ τών πρώτερων περιπτών και να μάς το γράψη.

Τα γυναικεία καπέλλα προσέλαβαν έφετος μυθιορμηματικές φόρμες και άπίθανες διαστάσεις. Ολόκληροι κύριον με έξωσας και προεξέχοντα, άνεστρωμένα πώτα της σούπας, κάστρα από θεάματα και πτερά, φεία πανύφλα, ινδικά σορκία, τάχα οε σκηνία λαοοποία και ό,τι άλλο μπορείτε να φαντασθήτε, τοποθετείται επί της γυναικείας κεφαλής και έπιδεικνύεται με πρωκόν θάρρος εις τους δρόμους και τας κερκίδας.

Έννοείται ότι από την θεομηνία αυτήν ύποφέρουν τα λέσθινα οι σούνοι που παίρνουν τους σχετικούς λογαριασμούς, άλλα περισσότερο οι φίλοι του κινηματογράφου. Είναι άδύνατον πλέον κανείς να ήβ θέσσει έμπρός εις την λορσισίαν των μοντέρνων καπέλλων. Αι διευθυνσας των μεγάλων κινηματογράφων είναι καιρός να μιμηθούν εν προκειμένω τους λαϊκούς, που τοιχοκολλούν εις τας είσοδους των των παρκοίων προς τους άξιόπιστους πελάτες των έν άναφώνων να κας λάκκια των εις την είσοδον....

Το «Έργον» διά να δώρη μίαν είκόνα της συγχρόνου λογοτεχνικής κινήσεως εις τας βαλκανικές χώρας, άρχισε την δημοσίευσιν διηγημάτων των διαπρεσσοτέρων Τούρκων, Βουλγάρων, Ρουμάνων και Σέρβων λογογράφων. Είς τας πρώτας έφάνησαν τρεις γυναικείες κη και έν είκόνα της τών έμελετών μετ έλην το δημοσίευσιν εις αυτήν άρθρον περί μακροβιότητος, άπαιτούνην ή έπιτολή της προς τόν άρχιστάκτιν Σηϊταν νά τού άπληθή υπεύθυνος έν θε. ζήση όντως 150 έτη! Άπ' τού άνωτάτου έληθη εις τας θυσίας που καθορίζει ή σχετική διατα.

«Θά γίνω γράφει — πράγματι 150 έτών, άν άποφασίσω από σήμερον να κόψω το τσιγάρο, τού τσιγ' τον καφέ, τόν κινηματογράφο, τας βρώμας, τας διάφορας, τήν μεγαλοχολία, τας μαύρας σκέψεις κη, και άν είπαλάω εις τόν έαυτόν μου ένα άστυπρον έρωτικόν ώρριον;» Ο άρχιστάκτις Ευρέβης πρό άδισόδο έπαυσε να άπαντήσει εις τόν άγανίστα άγανίστα :

«Ασφαλώς θα ζήσετε 150 χρόνια. Άλλά άστερηθήτε όσα μάς γράφετε γιατί να ζήσετε;»

Οι ύποφύλοι Μαθουδάκι, ός έχουν υπ' όφιν των τών άντερων άπάντησιν και ως λένε, δύν τα μέτρα των.

ΑΘΗΝΑΙ
6
ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
Άριθ. φύλλου 59
Τιμή φύλλου Δραχ. 3
Έκδίδεται κατά Σάββατον

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΠΟΔΩΝ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ Π. ΝΙΡΒΑΝΑ

Η Μόδα, θεός της Άσσυριακής και σύγχρονος, έχει αναγράψει εις την τελευταίαν της ήμεροσίαν διάταξιν, ως πρώτον θέμα συζητήσεως, τα κάτω άκρα της γυναικός. Είς την αναγραφην είκον προσηγήθη, έννοείται, εκ περιτροπής άλλα θέματα, επί των όποιων η συζητήσις έζηνηλήθη. Ο λαϊμός, ος καθέξω, διότι είναι γνωστόν, ότι η σοφή θεοτης δεν προσφέρει ποτέ εις την συζητήσιν αλόκληρον τόν γυναικείον θέμα ή πολλά τμήματα αυτού συγχρόνως. Ζητεί πάντοτε όπως ο ζωγράφος, ένα πρώτον έπίπεδον.

Η μέθοδος αυτή είναι έσπόμενον, ότι έπηρεάζει σημαντικά την αισθητικήν, την φιλοσοφικήν, την ήθικήν και την κομωιστορίαν ακόμη. Σήμερον έσπόμενος καλούμεθα να συζητήσωμεν επί των κάτω άκρων.

Φαντάζεσθε λοιπόν, ότι τα κάτω άκρα της γυναικός, επί των όποιων αίρεται και πάλη η αύλαία της κοιτικής φούστας, θα έπηρεάσουν την φιλοσοφίαν, την Τέχνην, την Πολιτικήν :

—Όχι μόνον το φοντάζομαι, άλλα το βλέπω. Το πνεύμα των ποδών διαφάνεται παντού. Δεν το διακρίνεται λοιπόν οείς εις όλας τας σημερινάς εκδηλώσεις της πολιτικής, της κοινωνικής και της καλλιτεχνικής ζωής της Ευρώπης και της Ελλάδος; ! Ο άνδρωπι, που θα μελετήσουν αύριον την έποχην μας, ζέν θα δυσκολευθούν πολύ να μαυτεύσουν, ότι αι γυναικες, κατά την έποχην αυτήν έφορούσαν κοντές φούστες και θα έζηγύσσουν πολλά φαινόμενα ως άποτέλεσμα της ειδικής αιγιοδωμίας και ώριμένων άκτινων.

—Επιμένετε λοιπόν, ότι τα κάτω άκρα έχουν πνεύμα; !

—Ίδιως τα γυναικεία ! Έάν οι ποιηταί άρεσκωνται να ύμνουν κυρίως τα άνω άκρα, βεβαίως ότε το κάνουν από συνήθειαν ή συστολήν. Γνωρίζω ένα ποιήτην έν τούτοις, ο όποιος, εάν ήτο έλικήνης, θα άφιέρωνε μίαν έπιστολήν άλκλήρον εις το θέμα αυτό. Ο ποιητής μου έσυνήθειεν άλλοτε να εξέρχεται εις περίπατον μετά βροχών. Τώρα εξέρχεται με όλους τους καιρούς και έμπνέει διαρκώς, χωρίς να έχη άνάγκην ούτε από τα σκαλοπάτια των σφόν. Άλλά λομοινώετν τόν Σολωμών. Ο μεγάλος αυτός ποιητής ύμνους τα κάτω άκρα της γυναικός με σπουδή είς τας «είσα» των ποδών εις τας άδυναμίας. Ποσόν όλοι οι όμοις γυναικείων την γλώσαν των γυναικείων άκρων !

—Όστε έχουν και γλώσσαν :

—Αν έχουν γλώσσαν : Άλλά η εύγλωττία των ένε καταληκτική. Κυρίως διηγούνται. Και διηγούνται με την χώραν και την υποάληπτικότητα, που δεν την άγνώριον οι μεγάλες ποιηταί, κ ο ν τ' έρ' του κόσμου. Και ποσά δεν έχουν να έλποιν ! Όμιλούν διά τα στενα δρομιά των άκούεσθων συνοικιών, μεσα εις το σκόπος και την σιωπήν της δειλνότης ή της έρημικής μεσομηνιής ύρας. Όμιλούν διά τα γρήγορα, φερόμενα κτηνήματα των τακουνίων επάνω εις τας πεζοδρόμια, όταν το βλέμμα, από κακάς προαισθήσεις, τρέμει να στραφή προς τα όπισθ. Όμιλούν για κάποιες σκέλες σιωπής, που τις άνεδείκναι κανείς με άγωνία και με γρήγορους παλμούς. Όμιλούν για κάποια αβυσθό χέρια, που δεν γνωρίζουν τι ζήτησιν και βιάζονται συνήθως, από έλλειψιν ή πολιτι-

—Αναγνώστη άπογναμμένης εφημερίδας άφου έμελετήσε μετ έλην το δημοσίευσιν εις αυτήν άρθρον περί μακροβιότητος, άπαιτούνην ή έπιτολή της προς τόν άρχιστάκτιν Σηϊταν νά τού άπληθή υπεύθυνος έν θε. ζήση όντως 150 έτη! Άπ' τού άνωτάτου έληθη εις τας θυσίας που καθορίζει ή σχετική διατα.

«Θά γίνω γράφει — πράγματι 150 έτών, άν άποφασίσω από σήμερον να κόψω το τσιγάρο, τού τσιγ' τον καφέ, τόν κινηματογράφο, τας βρώμας, τας διάφορας, τήν μεγαλοχολία, τας μαύρας σκέψεις κη, και άν είπαλάω εις τόν έαυτόν μου ένα άστυπρον έρωτικόν ώρριον;» Ο άρχιστάκτις Ευρέβης πρό άδισόδο έπαυσε να άπαντήσει εις τόν άγανίστα άγανίστα :

«Ασφαλώς θα ζήσετε 150 χρόνια. Άλλά άστερηθήτε όσα μάς γράφετε γιατί να ζήσετε;»

Οι ύποφύλοι Μαθουδάκι, ός έχουν υπ' όφιν των τών άντερων άπάντησιν και ως λένε, δύν τα μέτρα των.

—Εκάσποτε εξή έκασοτά από το στήθος....
—Δεν τάχα. Θα τα βρήτε παρακάτω, στην κοιλία.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τμήμα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 39045

Θεραπευταί, μάγοι, θαυματοποιοί...

ΤΑΡΑΚΑΤΑΝΟΙ 37

Οί άνθρωποι που έκμεταλλεύονται την
ἀμάθειαν των όμοίων τους

τουρνανιαν των άσθενειών και να
μās αποδόση την υγείαν.
Είς την αρχαιότητα και είς τόν
μεσαίωνα ή πίστις και ή πεποίθησις
των ανθρώπων πρὸς τίς θαυματο-
γικές επεμβάσεις μερικῶν επιτη-
δειων ήτο ακόμη μεγαλύτερα.
Τὸν καιρὸν ἐκεῖνο μάλιστα ή Ια-
τρική επιστήμη εὗρισκετο ακόμη
είς τὰ σπάργανα, οί Ιατροί πολλές
φορές δὲν ἐτολμοῦσαν οὔτε καν
να πηλοῖσσουν και να εξετάσουν
τοὺς άσθενεῖς, ακόμη ολίγοντερον
καὶ δὲ να τοὺς ἐγκρίρουν και ή επι-
στήμη τους ἐν γένει ήτο σχεδὸν
μηδαμνή.

Ο «Άγιος» Ἀνθρῳπος Γεράρδος Μπὸν νερ, ὁ ὁποῖος ἐγίνε πολυκατομμυριάρχης
διὰ τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην, ἀπὸ τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην, ἀπὸ τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην, ἀπὸ τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην.

Εὐεξήγητος εἶνε ὅς ἐκ τούτου ή με-
γάλη ἐπιρροή ὧν ἐκείνων, οί ὁποῖοι
ἐδεβαῖον ἐπὶ ἥσαν είς θέαν να θερα-
πεύουν ἀπὸ ὁποιονδήποτε άσθενεῖαν
καὶ να ζαναδῶνουν τὴν υγείαν.
Χωρὶς να προστρέξουν είς πολὺ μα-
κρὸν παρελθόν, ἐξ ἀναφορῆς μὲν
πρὸς τίς γαλλικὰς ἐπαναστάσεις θαυμα-
τουργήσαντα είς τὸ πεδῖον τῆς Ιατρικῆς
ἀγυρτεῖας κόμψτα Καλιόστρου. Ὁ ψευτο-
κόμψς αὐτὸς καὶ ψευτοϊατρός ὀνομαζέτο
Ἰωσήφ Μπάλασο καὶ εἶχε μίαν περιπετει-
ώδη σταδιοδρομίαν ὡς μαθητευόμενος
φαρμακοποιός, κλέπτης, ἀπατεῶν, ἐκδι-
στὴς, καὶ ἰσως καὶ δολοφόνος. Ἐν τού-
τοις ὅταν ἐφθάσεν είς τὴ Παρίσι, χάρις
είς τὴν προσομιλήν του γοητεῖαν βέβαια
καὶ είς τὴν δύναμιν τῆς ἀγυρτεῖας του,
κατάβηκε να εἰσχωρήσῃ είς τὴν καλὴν
τέχνην κοινωνίαν καὶ είς τὴν ἀριστοκρα-
τίαν ακόμη, να καταλάβῃ περιφανή θέ-
αν ὡς θεραπευτῆς καὶ να λάβῃ μάλιστα
καὶ τὸν τίτλον τοῦ σωτῆρος τῆς ἀνθρω-
πότητος.

Ἐγνώριζε τάχα τὸ μυστικὸν τῆς αἰ-
ωνίας νεότητος καὶ ἐθεράπευεν ἀνεξαρ-
τητως ὅλες τίς άσθενείας;
Ἡ ἐποχή ἐκείνη ή πρὸ τῆς γαλλικῆς
ἐπαναστάσεως, ήτο εὐνοϊκή, λόγω τῆς
γενικῆς καταπτώσεως τῶν πνευμάτων είς
τοιούτου εἶδους ἐκδηλώσεις καὶ είς τοι-
οῦτου εἶδους ἐπιτυχίας.
Ἡ φήμη τοῦ Βιεννέζου ἐπιστήμονος
Μασμέρ, πού ἐθεράπευεν διὰ τῆς ὑπο-
δότης καὶ πού ἀνέει νεοὺς δρόμους είς
τὴν Ιατρικὴν, εὐκολοῦνεν ἐπὶ τῆς εὐ-
τυχίας τοῦ Καλιόστρου. Ἐθερῶς να ἐκ-
μεταλλεύεται τὴν ἀνάγκην τῶν ἀνθρώ-
πων πρὸς κάτι ἀνώτερον, πρὸς κάποια
θαυματουργὸν δυνάμιν, ἀνάγκη ή ὁποία
ἐκδηλοῦται ἰσχυρότερα ὅταν οί ἐξωτε-
ρικές συνθήκες τῆς ζωῆς, φέρουν τίς μα-
ζες πρὸς τὴν ἀπελπίαν καὶ τὴν ἀπο-
γνώσιν.

Ἡ δυσειδαιμονία καὶ ή διῆρα μίᾳς ὑπερ-
φυσικῆς επεμβάσεως ἐπηρεάζουν πάν-
τες τοὺς ἀνθρώπους, ὅχι ολίγοντερον
καὶ είς τὴν σημερινὴν μās ἐποχὴν. Σκε-
τικὸν παράδειγμα εἶνε τὸ τὸ Αὐστρια-
κοῦ θαυματοποιοῦ Τσαίλεις, ὁ ὁποῖος εἰ-

κεν ἐγκαταστήσει τὸ στρατηγεῖον-Ια-
τρεῖον του είς τὸ μικρὸν χωρίον Γκάλο-
μπαχ.
Ἀρχικῶς διὰ να ἐπιτύχῃ, ἐφοροῦσεν
ἐπάνω ἀπὸ τὸ πικνὸν του μαῦρο γένι
καὶ τὸ μεγάλο του μoustaki, ἕνα πολὺ-
πυκνο σαρκί, τὸ ὁποῖον ἐγκατέλειψε κα-
τόπιν καὶ τὸ ἀντικατέστησε με μίαν ἐγ-
κατάστασιν ἡλεκτρισμοῦ, ή ὁποία δὲν εἶ-
χε καμμίαν ἀπολύτως ἐπιδρασιν ἐπὶ τοῦ
ὀργανισμοῦ τῶν άσθενῶν, διὰ τῆς ὁποίας
ὡμως καταρῶνθεν να τοὺς ἐπηρεάζῃ ψυ-
χικῶς καὶ να τοὺς ἐξασκήσῃ τὴν ὑποδο-
λήν, τὴν ὁποίαν ἠθέλει.

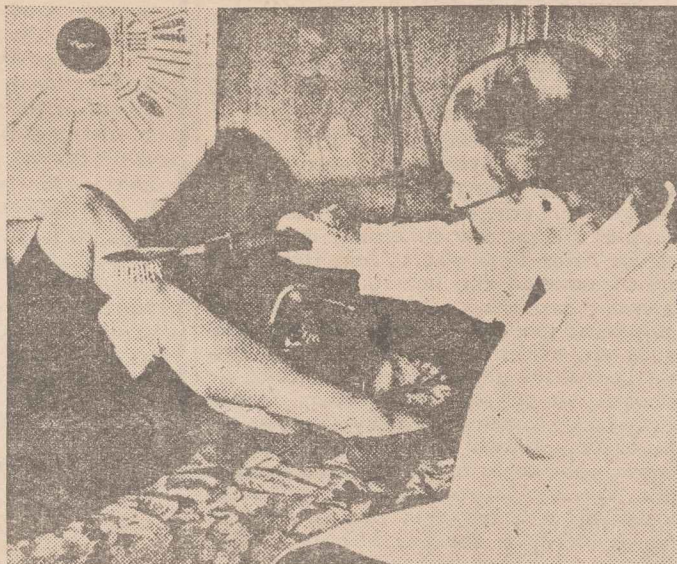
Οί άσθενεῖς προστρέχουν ἐπὶ ἐπὶ κατὰ
χιλιδάς, είς τὸ μικρὸ αὐστριακὸ χωρίον,
τὸ ὁποῖον εὐμεγέθυνεν ἀνελλιπῶς καὶ
είς τὸ ὁποῖον οἰκοδομήσαν πολλὰ ξε-
νοδοχεῖα διὰ να χωρέσουν τὴν σαρείαν
τῶν συνεχῶς προσερχομένων είς τὸν

Ἡ Ιατρικὴ τῶν διαφόρων γυναικῶν τοῦ
λαοῦ, τῶν διαφόρων πρακτικῶν, ἰδίως τῶν
χωρικῶν καὶ τῶν βοσκῶν ακόμη, ή ὁποία
ἴσχυεν είς τοὺς περασμένους αἰῶνας,
δὲν ἐπαυσε καὶ σήμερον να θεωρεῖται α-
ποτέλεσματικὴ ἀπὸ πολλοὺς ὅχι μόνον
ἀμορφῶν καὶ ἡμιμαθῶν, ἀλλὰ καὶ μορ-
φωμένων ακόμη ἀνθρώπων. Χαρακτηρι-
στικὴ ἀποδείξις εἶνε τὸ ἐξῆς πραγματι-
κὸν γεγονός:

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν προσεκήλθησαν ὁ-
λοῖ οί ξένοι Ιατροί τῶν Παρισίων να ὑ-
ποβάλουν τὰ διπλωμάτια τους πρὸς ἐλεγ-
χον, διὰ να βεβαιωθῶν οί ἀρμόδιες ἀρ-
χές ἀκριβῶς ὅτι δὲν ὑπάρχουν μεταξὺ
τῶν ἀγόντων καὶ οἱ ὅλοι ἐλέγχον τὸ ε-
πάγγελμα τῶν βάσει τῶν πραγματικῶν δι-
πλωμάτων τῶν οἰκείων Πανεπιστημίων.
Ἐνας ἀπὸ τοὺς Ιατροὺς, με λαμπρὴν φή-
μην καὶ μεγάλην πελατεῖαν, προσήλθε
μόνος του είς τὴν ἐπιτροπὴν καὶ ἀφῶ
ὕδωρ δὲ διπλωμά του καὶ τὰλλα χαρ-
τιά του, τὰ ὁποία ἥσαν ἐν ἀπολύτῳ τά-
ξει, παρεκάλεσε τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς
να μὴ ἀνακοινώσουν ὅτι κατεῖχε πραγ-
ματικὸν διπλωμα Ιατροῦ.

— Ὅλοι οί πελάται μου, εἶπε, νομίζου-
ν ὅτι εἶμαι πρακτικὸς Ιατρός καὶ δι' αὐτὸ
ἀκριβῶς προσέρχονται με τὸσπιν ἐμπι-
στοσύνη πρὸς ἐμέ. Εἰς αὐτὸ ὀφείλω καὶ
τίς ἐπιτυχίας μου καὶ τὴν πελατεῖαν μου.
Ἐὰν γίνῃ γινωστὸν ὅτι εἶμαι ἐπιστήμων
Ιατρός, θα καταστρωθῶ.

Ἐννοεῖται δι' ἐφ' ὅσον ή μόρφωσις κα-
τακτὰ τίς λαϊκὰς μάζας καὶ ἐφ' ὅσον οί
ἀνθρωποι ὅχι μόνον τῶν πόλεων, ἀλλὰ
καὶ τῆς ὑπαίθρου διαφωτισθῶν ἐπὶ τῆς
πραγματικῆς καταστάσεως καὶ τῶν πραγ-
ματικῶν σκοπῶν τῆς ἐπιστήμης, τὰ πα-
ραδείγματα ἐπιτυχίας τῶν ψευτοϊατρῶν
καὶ τῶν παντὸς εἶδους ἀπατεῶν να γί-
νουν ὀλονέν καὶ σπουδαίστερα, χωρὶς
ὡμως να ἐκλείψουν ποτέ, διότι ὅπως εἶ-
παμεν, οί άσθενεῖς, τοὺς ὁποῖους ή ἐπι-
στήμη δὲν θα δύναται ν' ἀνακουφίσῃ θα
εἶνε πάντοτε ἐτοιμοί να πιστεύσουν ὁ-
ποιονδήποτε τοὺς ὑποσχεθῇ τὴν ἀπολύ-
τῳ ἀπὸ τὰ δεῖνά των.

Βοηθός-θεραπευτὴς... Ὁ Δρ Πάινερ, τοσρατὴς-ος πρώτης ὀλ-
κῆς πού συνέληφθη πέραι, ἰσχυρίζετο ὅτι ἐθεράπευε τοὺς
πόνους με μίαν θαυματουργὴν... ἰσχυρίζετο ὅτι ἐθεράπευε τοὺς
πόνους με μίαν θαυματουργὴν... ἰσχυρίζετο ὅτι ἐθεράπευε τοὺς
πόνους με μίαν θαυματουργὴν...

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ :
Ἐτοῖμα Δρχ. 200
Ἐξέμνηος » 100
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ :
Ἐτοῖμα Δρχ. 1
Ἐξέμνηος » 1/2

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ἀνεχώ-
ρησε διὰ τὸ ταξιδεῖόν του είς τὴν Εὐ-
ρώπην, προτ-θέμενος ὡς γνωστὸν να ἐ-
πισκεφθῇ τὴν Γῶμην, τοὺς Παριούς καὶ
τὸ Λονδίον.

Ὁ Ἄναξ εἰς Γῶμην ἐγένετο δεκτὸς
μετὰ πάσης ἐπισημοσύνης, ὅσοι δὲ ἐγ-
κάρδιον συνομιλίαν μετὰ τοῦ Ἰταλοῦ Βα-
σιλέως, παρὰ τοῦ ὁποῖου ἐφιλοξενήθη είς
τὴν βασιλικὴν ἑστίαν τοῦ Σάν Ροσσόρε.

XXX

Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς μετέθετὴ τὴν πα-
ρελθόντος ἐξοδόμας είς Αἰγίον, διὰ να
παραστῇ είς τὰ ἐγκαλῖνα τῶν μεγάλων
ἀντιπλημμυρικῶν ἔργων τοῦ Σελανγόν-
τος. Ὁ κ. Μεταξῆς ἐγένετο ἐνθουσιωδῶς
δεκτὸς ὑπὸ τῶν λαοῦ τῆς Αἰγιάλειας, ὁ
ὁποῖος συνέδραμεν κατὰ χιλιάδας διὰ να
ἴδῃ καὶ να ἐπυσφημῇ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ
Κράτους.

Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ
ἐξεφώνησε μακρὸν καὶ βαρυσήμαντον
λόγον γενικωτέρης σημασίας ἀναπτύξ-
σεως καὶ διατῇ ή μεταβολή τῆς 4ης Αὐγού-
στου εἶχε καταστῇ μίᾳ ἀναπόσπαστος ἀ-
νάγκη, διὰ τὴν στήριξιν τοῦ ἔθνους, ἐ-
ναντίον τοῦ ὁποῖου ἐβυσσοδόμεον οἱ πρά-
κτορες τοῦ κομμουνισμοῦ.

Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς συνυδάξων τὰ θλι-
θερά γεγονότα τῆς Ἰσπανίας με τὴν ἐ-
πίθεσιν, τὴν ὁποίαν προπαρεσκευάζον οἱ
κομμουνιστὰι, ἐτόνισεν ὅτι ή ἐξέγερσις
τῆς Γ. Διεθνούς ἀπέβλεπε καὶ είς τὸ αἰ-
ματοκύκλιον τῆς Ἑλλάδος.

Εὐτυχῶς ὡμὸς εἰς τὴν τελευταίαν σπιν-
γὴν ή χώρα συνήλθε καὶ ἀπεμπελίσσασα
τὸν κοινωδουλετισμὸν, ὅστις εἶχεν οὐ-
σιαστικῶς ἀποδοτῇ σύμψυκτον τὴν ἀνατρο-
πὴν, ἀναδύσασθαι πλῆρως καὶ τείνει
ἤδη ἡνυμμένη καὶ ὁμονοῦσα πρὸς τὴν
δημιουργίαν ἐνὸς τρίτου ἑλληνικοῦ πολι-
τικοῦ τοιούτου.

Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἀφῶ ἐξιστόρη-
σεν εἰς τὸ συνέλευσέν κατὰ τὴν δι-
αρεῦσάντος περίοδον κυβερνητικῶν ἔρ-
γων, ἰδίως τὴν πλήρη καὶ ἀποτελεσματι-
κὴν ἀναδιοργάνωσιν τῶν πολεμικῶν δυν-
άμεων τῆς χώρας, διήγαγε τὰς ἐπιδο-
τάσεις τοῦ νέου Κράτους κατὰ τὸ δευτε-
ρον ἔτος, κατὰ τὸ ὁποῖον θα πραγματοποι-
ποιῇ ὁ πλῆρης συγχρονισμὸς τῆς οἰ-
κονομικῆς καὶ διοικητικῆς ζωῆς τοῦ τόπου
ἐπὶ τῇ βάσει ἐνὸς συστήματος καθαρῶς
ἑλληνικοῦ, προαρμοσμένου πρὸς τὰς
παραδόσεις καὶ τὰ ἰδιαιτὰ τῶν ἔθνους.

XXX

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἐνῷ ή Ἐπιτροπὴ ή Ἐπεμβάσεως συ-
νεχίζει ἤδη τὰς ἐργασίας της, τὰ γεγ-
νότα ἐξελέασον τὴν παραδίωξιν πρὸς
τοὺς ἀγῶντας της. Τὴν τῆς καταδύσεως
τοῦ ἀγγλικῶ φοντηοῦ ἐκτὸς τῶν χωρι-
κῶν ἰσπανικῶν ὕδατων ὑπὸ ἐπαναστα-
τικῶ ἰσπανικῶ ὁρπολάνκων, καὶ ἄλλα γε-
γονότα οὐκ μικροτέρας σημασίας, ἐδη-
μιούργησαν χαρακτηριστικὴν ἑνστάσιν τῆς
καταστάσεως.

Μεταξὺ αὐτῶν, δὲν να ἀναφερθῇ ή
σημειώσεως ἐξεγερσεῖς είς τὸ γαλλικὸν
Μαρόκον, καὶ ή εὐμενής στάσις τῆς Ἰ-
ταλίας ἐναντί ἐνὸς παναρθικοῦ κινήμα-
τος, ὅπερ ἐξεδ-λῶθη ἤδη καὶ είς τὴν
κατοχυρωμένην ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν Παλαιστίν-
ην. Ἄλλο γεγονός ἐξ ἰσοῦ σημαντικὸν
ὑπῆρξεν ὁ ἀποκλεισμός ὑπὸ τοῦ στρα-
τιχοῦ φράγκου τῶν ἰσπανικῶν παραλίων,
ὅστις συνεδουδασθῇ με τὴν πλήρη πολε-
μικὴν ὀργάνωσιν ὀριζομένων ναυτικῶν
βάσεων καὶ νησῶν τῆς Μεσογείου, αἱ ὁ-
ποῖαι, ὡς λέγεται, ἔχουν περιέλθει ἐπὶ
γεργμάνων καὶ ἰσπανικῶν ἑλεγκχόν.

Ἡ ἰταλικὴ ἐξ ἄλλου χειρονομία τῆς ἀ-
νακλίσεως τοῦ ἐν Παρισίοις προεδρευ-
σέν ἐπὶ τῇ ἀγῶνι τῆς Γ. Διεθνούς δὲν ἀνεγνώρι-
σεν εἰσέτι τὴν προοδότησιν τῆς Αἰθιοπ-
ίας καὶ τὴν ἰδρυσιν Ἰταλικῆς Αὐτοκρατο-
ρίας, ἐδημιούργησε δυσάρεστον ἑνστάσιν
είς τὰς γαλλοιταλικὰς σχέσεις, ἐκδηλου-
μένην διὰ τῆς ἐντόνου πολεμικῆς τοῦ
τύπου Ρώμης καὶ Παρισίων.

Γενικῶς ή κατάσταση δὲν εὐρίσκειται
είς ἀποδοχῶν σημείον, χαρακτηριστικὴ
δὲ εἶνε ἐν προκειμένῳ ή ἀγγλικὴ δι-

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Γραφεζὼν καὶ κινηματογράφ-
ων κατὰ στίχον Δραχ. 15
Ἐμπροκαὶ ἀγγελλοῖ Δρ. 12

ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΙΝΑΝ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ... ΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑΙ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΙΣΤΩΝ.-- ΑΙ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΙΑΠΩΝΩΝ

Ἡ φοβερά σκιά τοῦ πολέμου ἀπλάνε-
ται διαρκῶς περισσότερο ἐν διαφόροις
σημείοις τῆς ὕδρουγειο. Καὶ ἀντὶ να τε-
λεσφορήσουν αἱ προσπάθειαι ἐκείνων
πὺ ἀγωνίζονται διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς
εἰρήνης, συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθε-
τον : ὁ πόλεμος

φαίνεται ὅτι ἀπείλει
σοβαρῶς καὶ ἑπι-
σῆμως τὴν Εὐρώ-
πην, ὅπως ἐδήλωσε
προχθές ὁ διευθυν-
τῆς μίᾳς ἰαπωνικῆς
ἐφημερίδος.

Καὶ ἀν ή Ἰσπανία
δὲν ἐγίνεν ἔως τῶ-
ρα αἰτία γενικεύσε-
ως τῆς συρράξεως,
φαίνεται αὐτὸ τοῦ-
θα συμβῇ ἀναφορῶ-
τως με τὴν Κιναν,
ὅπου ή σύρραξις
συνεχίζεται με δι-
ορκῶς μεγαλύτερον
πέισμα ἐκατέρωθεν.

Ἡ τελευταία πο-
λύνεκρος μάχη τοῦ
Τσαπέι, πού μετε-
βλήθη εἰς ὡσπὴν
κόλασιν, μās πείθει
ὅτι οἱ ἰάπωνες εἶνε
ἀποφασισμένοι να
μεταχειρισθῶν κα-
θε μέσον διὰ να ἐ-
πιτύχουν τοῦ σκο-
ποῦ των. Καὶ τὸ πρῶ-
τον ἀπὸ τὰ νέα μέ-
σα πού ἐννοοῦν να
μεταχειρισθῶν, τὸ
ἐκρηκτικὸν πορφυρ-
ακρίδων εἰς τὴν μά-
χην αὐτὴν. Ἐσὺν
αἱ ἐμπριστικαὶ βόμβαι, τὸ ἀποτέλεσμα
τῶν ὁποῖων ὑπῆρξεν ή τελευταία κατα-
στραφὴ τοῦ ὠραίου προαστεῖος τῆς Σαγ-
κάς.

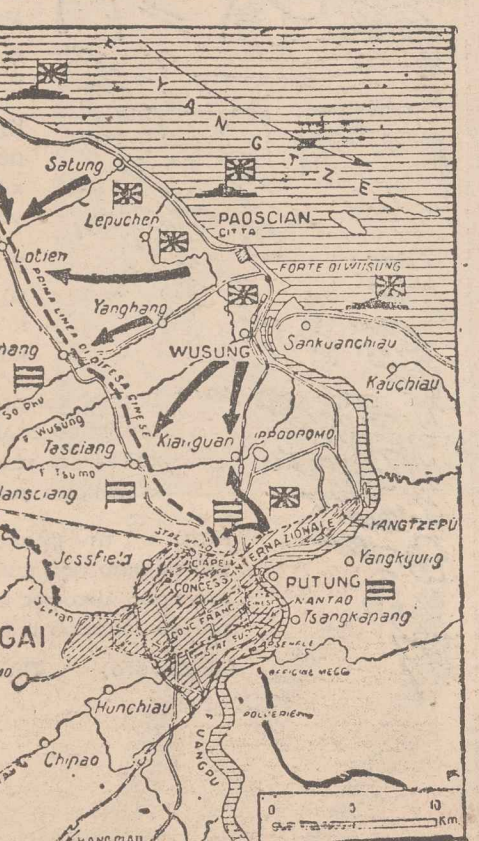
Αἱ περιγρηφαὶ τῶν ξένων ἀνταποκρι-
τῶν, πού παρεκλούθησαν ἐκ μικρῶς
στοκτικῆς ἀποστάσεως τὴν πρωτοφανή
αὐτὴν ἐπιδρομὴν τῶν ἰαπωνῶν, εἶνε φρι-
καστικαί. Παραλαμβάνομεν τὰς πληροφο-
ρίας ἀπὸ τὰ τελευταία ραδιογραφήμα-
τα.

Εὐτυχῶς ὅτι, προβλεπόμενης τῆς με-
γάλης ἰαπωνικῆς ἐπιθέσεως, οἱ κινεζοὶ
ἐφρόντισαν να ἐκκενώσουν τὴν πόλιν
ἀπὸ τῶν ὁμακων πληθυσμῶν. Ἐν τῇ ἐ-
πεκρήσει καὶ ὁ στρατός, καὶ είς τὸ
Τσαπέι δὲν ἔμειναν παρὰ ὀλίγοι ἐλευ-
θεροὶ κομματοῖ, ἀρνηθέντες να ἐγκα-
ταλεῖψουν τὰς θέσεις των.

Τμήματα ἰαπωνικοῦ στρατοῦ, ὑποπτι-
ριζόμενα ἀπὸ ἀεροπλάνα, πυροβολικῶν,
καὶ τάνκς, ἤρχισαν προελαύνοντα κανο-
νικῶς, χωρὶς να συναγίσσουν τὴν παρ-
μικρὰν ἀντίστασιν. Ἐν τῇ μεταξὺ τὰ ἀε-
ροπλάνα εἶχαν φθάσει ὀδίσας ὅπως
πέι. Ἀντὶ ὡμὸς να ρίψουν ὀδίσας ὅπως
ἐγένετο ἔως τῶρα είς ὅλας τὰς ἐναερί-
ους ἐπιδρομὰς, ἐρρίψαν μικρὰς ἐμπρη-
στικὰς βόμβας, πού ἐδημιούργησαν είς
διαφόρα σημεία ἐστίας πυρῶν.

Μετὰ παρελθόντων ἡμέρας ὅρας, ὁλο-

κλήρον τὸ περίφημον πρόσδεσιν τῆς
Σαγκάης εἶχε μεταβληθῇ εἰς φλογε-
ρὴν κἀμινον. Τεράστια σπῆλαι κοπνοὺ
ἐναθρώσκουσαι ἀπὸ τὰς πυρπολουμένας
ἐπαυλεις καὶ τοὺς οὐρανοζύστας, διε-
κρίνοντο ἀπὸ μεγάλην ἀπόστασιν. Περὶ

Χάρτης τῆς Σαγκάης. Ἡ σκιά εἶνε ή κατεχομένη ὑπὸ
τῶν διεθνῶν ἐκκρούσεων. Ταβέλι δεικνύουν τὴν κατεύθυν-
σιν τῆς ἰαπωνικῆς ἐπιθέσεως. Διαικρίνεται ή δεύτερὰ ὁμο-
γενεὴ γραμμῆ τῶν κινεζῶν ή ἀποκλιθεῖσα (γραμμὴ Χίν-
τσεμπουργκ) είς τὴν ὁποίαν οἱ κινεζοὶ θα προδύλουν τὴν
ἐκστῆσιν των.

τοὺς 150 κινεζοὶ στρατιῶται πού εἶχαν
μείνει ἐντὸς τῆς πόλεως, ἠνρήθησαν
να παραδῶντο είς τοὺς ἰάπωνας καὶ ἐ-
κάσαν ζῶντες μέχρις ἐνός.

Μεγάλην ἀνυστασίαν προέκλεισεν ή
προχθερινὴ εἰδοσις κατὰ τὴν ὁποίαν ή
Μανιόρκα, ἥτις εἶνε βρασίς ἐξορμησεως
τῶν ἐθνικιστικῶν πλοίων πού ἐκτελοῦν
τὸν ἀποκλεισμόν τῶν εὐρωπῶν, μετεβλή-
θη εἰς βραδὴν ξένων ορεσπορικῶν δυνά-
μεων.

Αἱ ἄλλαι ἐνδιαφερόμεναι δυνάμεις δὲν
θα παρελείψουν δεξιὰς να διαμαρτυ-
ρηθῶν διὰ τὸ γεγονός αὐτό. Εἶνε ζήτη-
μα ὡμὸς ἀν ή ἀπάντησις τὴν ὁποίαν θα
λάβουν θα εἶνε ἰσπανοποικιλική ή θα ἐ-
πακολουθήσουν γεγονότα δυνάμενα να
ἀπελίσσουν ακόμη περισσότερο τὴν
παγκόσμιον εἰρήνην.

Μία χαρακτηριστικὴ φωτογραφία ἀπὸ τὰ γεγονότα τῆς Σαγκάης. Κινεζοὶ ἀ-
ριστοκρατικοὶ φεύγουσαι ἐκ τῆς πόλεως πού μετεβλήθη εἰς ἀληθὴ κολα-
σιν, ἐπὶ γαλλικοῦ καταδρομικοῦ, πού μετέφερε πρόσφυγας είς τὴν Καντώνα

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

Από το τελευταίον Ταχυδρομείον.

—Δεν μπορεί να εξακολουθήσει αυτή η κατάσταση! Φωνάζει η κυρία εις τὸν ξενυχτὴν σύζυγόν της. Προχθές τὸ βράδυ, ἐγγύρισε σὸ σπίτι χθές. Χθές τὸ βράδυ, ἐγγύρισε σήμερα. Ἄν ἀπόψε γυρίσης αὐρίο, θὰ λογαριασθῇ μαζί μου!

XXX

—Μοῦ εἶπαν ὅτι εἶσαι ἕνας τοκογλύφος. Εἶνε ἀλήθεια;

—Ἐξαρτάται. Τὴν ἡμέρα πού δανεῖζις τὰ χρήματα, εἶμαι σωτήρας. Ὅταν τὰ ζητῶ πίσω, εἶμαι ἕνας αἰσχρὸς τοκογλύφος...

XXX

Ἡ σύζυγος. — Εἶσαι ἀνυπόφορος! Μιλάς στὸν ὕπνῳ σου καὶ δὲν μ' ἀφήνεις νὰ κοιμηθῶ ἡσυχᾶ.

Ἡ σύζυγος. — Μὰ ἀγάπη μου, ἡ φύσις ἔχει τὰς ἀπατήσεις της. Ἄν με ἀφηνεῖς νὰ μιᾶ λίγο ὅταν εἶμαι ἐξυπνος, δὲν θὰ ἐμiloῦσα κοιμισμένος...

XXX

—Φορεῖς πάντοτε θαυμασίως γραβάτες. Τίς πληρώνεις ἀκριβὰ;

—Πολλὴ ἀκριβὰ. Εἶνε ὄμορα τῆς γυναικὸς μου...

XXX

Ἐκείνος. — Εἶσαι μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ σου;

Ἐκείνη. — Ὁ, πολὺ λίγο... Δύο μῖνες μόνον!

XXX

Ἐνας χωρικός ὑπέφερε ἀπὸ ρευματισμοῦς.

—Ἄχ, ἔλεγε, δὲν μπορῶ πιά νὰ πάρω τὸ πόδι μου. Ἀπὸ ποῦ νὰ προέρχεται τάχα αὐτὴ ἡ διαβολοαρρώστεια;

—Μὰ ἀπὸ τὰ γεράματα, μπάριμα — Μπῆλλυ τοῦ ἀπάντιος κάποιος. Ἀπὸ τὰ χρόνια.

—Μὰς φώτισες! Εἶπε ὁ μπάριμα — Μπῆλλυ. Δὲν ξέρεις τί λές!... Ὅριστε, τὸ ἀριστερό μου πόδι! Ἐχει τὴν ἴδια ἡλικία μὲ τὸ δεξιόν, κι' ὅμως δὲν με πονάει καθόλου.

XXX

—Ὅποτε δὲν πιστεύετε οἱ σὲ τίποτε;

—Πιστεύω μόνον σ' αὐτὸ πού καταλαβαίνω.

—Ἐχετε δικηὸν λοιπόν, νὰ μὴν πιστεύετε οἱ τίποτε.

XXX

—Ὅρα εἶνε ἀνδρόσυλη νὰ σκεφθοῦμε νὰ παντρεύουμε τὴν κόρη μας.

—Ἄς μὴ βασιστοῦμε. Πρέπει νὰ βροῦμε τὸν ἀνδρὰ πού τῆς ταιριάζει...

—Μπᾶ!... Μήπως περίμενα ἐγώ;

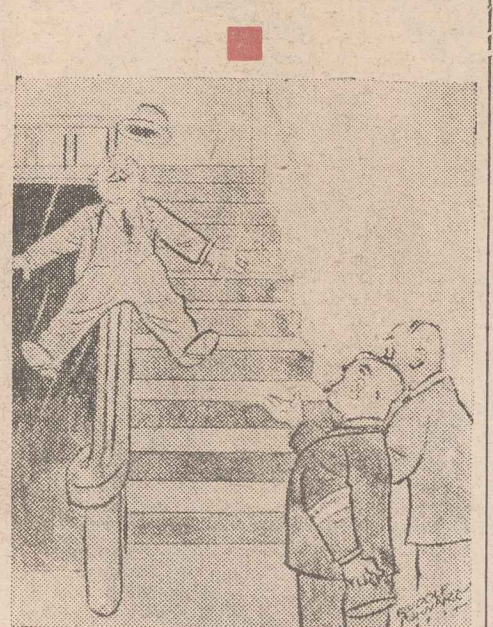
XXX

—Γιάννη, ξέρεις πῶς μεθούριο γίνονται 25 χρόνια πού εἵμαστε παντρεμένοι; Δὲν θὰ γιορτάσουμε;

—Ὁχι. Θὰ ἀναβαλλοῦμε γιὰ πέντε χρόνια.

—Καὶ γιατί;

—Γιὰ νὰ γιορτάσουμε τὴν ἐπέτειο τοῦ τριακονταετοῦ πολέμου!

—Κάθεται, θέλεις, σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι ἀπὸ μικρὰ παιδι...

Περασέναι

Κάτω ἀπ' τοῦ πάρκου τὴν δεντροστοικίαν στὸ ρόδινο ἀλληλουῖα τοῦ φωτός γαλήνια, σὰν ὀλιμνός λογισμὸς περνάει καὶ πάει μιὰ ὄριμη κυρία.

Γλυστράει σὰν ἱσκιὸς κι' ἀφῶν διαδίδει νυκτελικά, ἡ κυρία τοῦ δειλινοῦ κι' ἡ φυλλωσιά ἡ χρυσή, τοῦ μαρμαροῦ μ' ἐντάρια φύλλα—οὐμβόλα—τὴν ραίνει!

Καὶ σέρνει τάβλιο φόρεμα, μοντέλο λείψαν παμπάλαιου φηγουρινιοῦ κι' εἶνε φρικτὸ τὸ μαῦρό της καπέλλο μ' ἀνθὰ καὶ μὲ φτερά γελοίου συρμαῖ.

Κι' ὅμως εὐγενικά περνᾷ ἡ κυρία μὲ ἀπλότη καὶ γαλήνη στὴν ψυχὴ κι' ὅμως, τί τραγῶδια σπαρακτικὴ νὰ καταντᾷ ἡ δούλη της... κυμωδία.

Μ' ἀνθὰ καὶ μὲ κορδέλες στὸ καπέλλο μ' ἀνανθη μὲ ρυτίδες ἡ καρδιά κι' ἀδάκρυτα της, στεγνὰ κάτω ἀπ' τὸ τρύπιο πένθιμο της βέλο.

Θαμποὶ καὶ ρόδι' ἱσκιὸς μὲ τὸ χαίρει τοῦ ἡλίου σαλεύουσιν ράθυμοι στὴν γῆ καὶ κλαίει ταναοβυτηρίου ἡ θροή κι' ἡ κρύα φυλλοροή ἕνα μισέρερε.

Κάτω ἀπ' τὴν βραδυὴν δεντροστοικίαν τοῦ πάρκου πού εὐωδιάζει μαρμαρὸ, στὸ πρῶο λυκόφως οὐδεὶς τὸ ριγνὸ τοῦ φθινοπώρου ἢ ὄριμη κυρία.

(Ἀνέκδοτο) ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΕΞΠΡΕΣ

Η ΑΠΟΤΟΜΗ ΤΡΕΛΛΑ

Τοῦ Ἱταλοῦ λογογράφου Ἀττίλιο Τσερτί

Κάθε τόσο συμβαίνουν κάτι γεγονότα πολὺ περιεργὰ γιὰ νὰ μὴν πῇ κανεὶς πολὺ ὀπνία.

Τὰ διηγούνται μερικὸι σὲ συντροφίαις γιὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα. Πολλὰ ὅμως ἀπ' αὐτὰ εἶνε κωμικά, ἀλλὰ υπάρχουν κι' ἐκεῖνα πού ἐγκλείουν ἀληθινὰς τραγωδίας πού δὲν εἶνε καὶ τόσο πιστευτὲς γιὰ δὲν ἐξηγοῦνται εὐκόλα.

Ζοῦσε στὸ Μιλάνο, πρὸ ἐνός περίπου ἑτοῦς, ἕνας τραπεζίτικὸς μ' ἐξαιρετικὴν ἱκανότητα στὸν κλάδου του, μέχρι τέτοιου σημείου μάλιστα πού τίποτε δὲν γινόταν στὴν Τραπεζὰ χωρὶς νὰ τὸν συμβουλευθῶν. Καὶ ἡ συμβουλὴ του εἶχε πάντα μεγάλον κύρος.

Αὐτοῦτως μιά μέρα, ἀκριβὴς ἐκείνη πού συνεληφθονε τὰ ἐξήντα τοῦ χρόνιου, ἐπαθε ἀπὸ μιὰ ἐμμονὴν ἰδέαν κι' ὅρκισε νὰ παραπαύῃται πῶς εἶχε μέσα στὸ κεφάλι του ἕνα πούλι πού κελαιδοῦσε ἀκατάπαυστα, πράγμα πού τὸν ἔκανε νὰ μὴν μπορῇ νὰ ἐργασθῇ παρὰ μόνον μὲ πολὺν κόπον.

Ἐκλήθη ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος προσεπάθησε νὰ πείσῃ τὸν τραπεζίτικόν πῶς ἡ ἰδέα του ἦταν παράλογη.

Ἀργότερα ὅμως, βλέποντας πῶς ἦταν μάταια κάθε λογικὴ ἐξήγησις, ὁ ἰατρός κέφτηκε νὰ μεταχειρισθῇ ἕνα παιγνίδι.

Πράγματι: μιὰ μέρα ἀργότερα ἀνῆλθει στὸν ἀσθενὴ πῶς ἦταν ἀνάγκη νὰ τοῦ γίνῃ μιὰ ἐγχείρησις.

Ὁ γιναρὸς, ἔδωσε τὰ μᾶτια τοῦ ἀσθενοῦς καὶ τοῦ ἔκανε μιὰν ἐλαφρὰ τομή στὸ μέτωπο κι' ὕστερα τὸν ἔδεσε μ' ἕναν ἐπίδεσμο καὶ τοῦ ἐλευθέρωσε τὰ μᾶτια δεικνύοντας τοῦ

ἕνα μικρὸ πούλι πού κρατοῦσε στα χέρια του:

—Νὰ ὁ ἐνοχος! Ἐξέφωνε.

—Διόβολος! Καλὰ λοιπὸν τὸ ἔλεγα ἐγὼ πῶς εἶχα ἕνα πούλι στὸ κεφάλι μου! Ἀπάντιος ὁ ἀσθενὴς μ' ἕναν στεναγμὸ ἀνακουφίσας καὶ μὲ μιὰ λήψη χαρὰς εὐχάρησε.

Μετὰ ὀλίγες ἡμέρας ἀπληρονομήσας πᾶ ἀπὸ τὴν ἐμμονὴν ἰδέαν πού τὸν βασάνιζε τὸν καιρὸ, ἐπανῆλθε στὴν ἐργασία του κι' ὅρκισε νὰ γράφῃ ἕνα οικονομολογικὸ βιβλίον πού εἶχε ἀργότερα μεγάλαν ἐπιτυχίαν.

Ὅλοι λοιπὸν ὅρκισαν νὰ πιστεύουν στὴν τελείαν θεραπείαν του, τόσο πού καὶ μιὰ μικρὰ τοῦ ἐγγὺν μιὰ μέρα τοῦ εἶπε:

—Καὶ νὰ σκεφθῇ κανεὶς παπποῦ, πῶς κάποτε εἶχε τὴν ἰδέαν πῶς ἕνα πούλι βρισκόταν μέσα στὸ κεφάλι σου καὶ κελαιδοῦσε!

Καὶ ἀμέσως τοῦ διηγήθηκε ὅτι εἶχε συμβῆ κατὰ τὸ διάστημα τῆς δέθεν θεραπείας του καὶ τὸ «κόλλη» τοῦ γιναρτοῦ ὁποῖος τὸν ἐθεράπευσε ἀπὸ τὴν ἐμμονὴν ἰδέαν πού εἶχε.

Ὁ τραπεζίτικὸς τότε ἀφῆκε τὸ σῶμά του νὰ σωριαστῇ ἐπὶ μιὰ πολυθρόνα, λέγοντας:

—Μὰ λοιπὸν γιατί νοιώθω τὸ πούλι νὰ κελαιδοῦ μερικὲς φορές μέσα στὸ κεφάλι μου! Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνη δὲν ἐθεραπεύτηκε πιά!

ΑΤΤΙΛΙΟ ΤΣΕΡΤΙ

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Στοχασμοί, παροιμίες καὶ γνῶμικα.

Ὅταν ἡ γυναίκα ἀρχίξῃ νὰ ἐκτιμᾷ περισσότερο τὴς ἀρετὲς τῆς ψυχῆς ἀπ' τὰ χαρίσματα τοῦ κορμιοῦ, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔχει ἡ πρώτην πείραν ζωῆς, ἡ ὀριμὴν περὶ ἡλικίαν...

XXX

Ἡ ὑπερβολικὴ ἐπιδείξις πνεύματος, ἕκ μέρους μιᾶς γυναικὸς, γίνεται πάντα εἰς βάρος τῆς σεμνότητός της.

XXX

Νὰ πιστεύετε πάντοτε στὰ ψέματα τῶν γυναικῶν: Συνήθως, κρύβουν μέσα τους τὴν ψυχὴ τῆς... ἀλήθειας!

XXX

Τὸ πιὸ σπάνιον πράγμα στὴν ὕλη, εἶνε τὸ νὰ συναντήσῃ κανένας μιὰ γυναίκα ἐντελὴς ἡλιθία...

XXX

Ὁ ἀνδρὰς ποθεῖ πρώτα, κ' ὕστερα ἀγαπᾷ. Ἐνῶ ἡ γυναίκα πρώτα ἀγαπᾷ κ' ὕστερα ποθεῖ.

XXX

Ἡ ἡδὼν κι' ὁ πόθος, εἶνε οἱ δύο πιὸ δυνατὰ συνένοχοι τοῦ ἔρωτος.

XXX

—«Ἄν θέλῃς νὰ σ' ἀγαπᾷ, μὴ ληΐθῃς ἀπὸ κοντὰ μου ποτέ! Ἐγώ, εἶπα μιὰ γυναίκα σ' ἕναν ἀνδρὰ. Θέλω νὰ σε βλέπω διαρκῶς... Γιατὶ ἀπὸ δούσε δὲν βλέπω, μονάχα τὸν... θεὸ ἀγαπᾷ καὶ δὲν ξεχνᾷ!»

XXX

Σπάνια νὰ μὴ χάσῃ ὁ «ἐγὼ» τοῦ καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ ὁ φτωχὸς, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ παντρευθῇ μιὰ γλυκύσια γυναίκα...

XXX

Ἡ γυναίκες μεταχειρίζονται τὴ λέξι «φίλη» μονάχα ὅταν πρόκειται νὰ τὸν ξεχάσουν.

XXX

Σὲ δύο περιπτώσεις μονάχα, μπορεῖ κανένας νὰ διασσεσθῇ διαρκῶς τὴν ἀγαπημένην του: Ἡ ὅταν τὴν ἀγαπᾷ ὑπερβολικὰ ἢ ὅταν δὲν τὴν ἀγαπᾷ καθόλου!

XXX

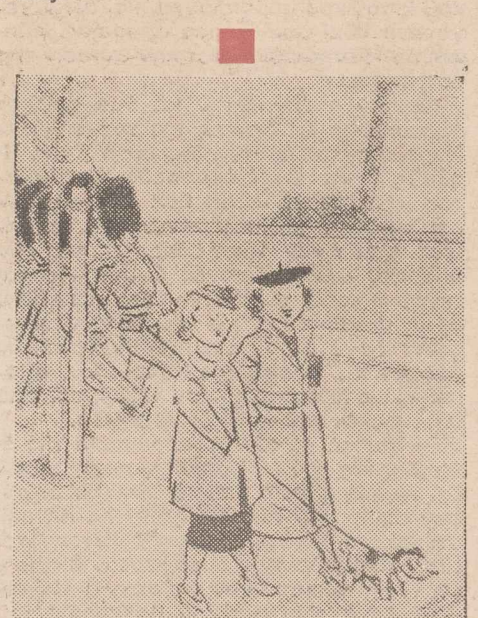
Ἡ φιλάρεσκος μὰς σπρώχνουν μέσα στὸ καμίνι τῆς ἀγάπης, δίχως νὰ μὰς ἀκολουθοῦν ποτέ! Προτιμοῦν νὰ μένουν διαρκῶς στὴν ἀσφάλεια, παραμονεύοντας γιὰ καινούρια θύματα...

XXX

Τὶ ἐστὶ γυναίκα; Δὲν εἶνε δύσκολος ὁ ὁρισμὸς: Γυναίκα εἶνε ἕνα ὄν, τὸ ὁποῖο θέλει ὅταν δὲν θέλῃς, καὶ δὲν θέλει ὅταν θέλῃς!

XXX

Ἡ καλλονὴ, δὲν ἐμπίπτει πάντα τὸν ἔρωτα. Συχνὰ προκαλεῖ μόνον ἕνα συναισθημα ψυχροῦ θαυμασμοῦ. Ἐνα πικρὸ πνεῦμα ὅμως, συνδυαζόμενο μὲ μιὰ νόστιμην φυσιογνωμίαν, μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ θύελλας σφοδροῦ ἔρωτικου πάθους.

—Μὴ γυρίζῃς νὰ κυττάξῃς, Λιλή... Μοῦ φαίνεται πῶς μὰς παρακολουδοῦν.

Νοσταλγικὸς περίπατος στὸ παρελθόν...

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Κύμα ἀνοήτικης ὁρᾶς εἰσώρμησε στὸ γραφεῖο. Ὑψλιν ζεσκουφωτο, ξεκάλτατο, ξεμπρατωῖτο:

—Μπορῶ νὰ τηλεφωνήσω, κύριε; —Παρακαλῶ.

Τὸ ρόζ δαχτυλὰκ τοῦ ἐφημεροσθῆ στὸν στοργγγυλὸ πινάκω τῶν ἀριθμῶν κι' ὕστερα τὸ ἔβλεπε.

—Ἐοῦ εἶσαι, κωσῆ; Ἄκου, παιδί μου, μὴ με περιμένεις στὴς ἐξῆ. Ἐχω κάποια ἀγᾶρια πού μ' ἐφορτώσε ὁ γέρος μου. Ἀύριο τὴν ἰδίαν ὥρα. Ὁρεδουὰρ σερί.

Ἐπὶ τῆς ἀγᾶρας τὸ ἀκουστικὸν κι' ἐγὼ ριπὲ σὲ μὴς.

—Εὐχαριστῶ πολὺ, κύριοι... Κι' ἐδῶκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο μὲ βηματάκια γρήγορα, μικρά, εὐθυσία, σὺν σπουδότη. Ἦταν ἐρυνώδους τὰ σόλια δύο γενεῶν. Εἶνε ἡ νεότης:

—Τὶ χαριτωμένη ὑπορξίς! Καὶ ἐσκυθώσασε τὸ γῆρας:

—Τὶ ζεστοπώσι! Διευρυνθῆναι ἡ νεότης:

—Ἐχετε τὴν αὐτοπρότητα τῆς ἡλικίας σας, κύριε. Νὰ εἰσθε ἐπικεῖνης μπροστὰ στὴν ὡμορφίαν. Ἐνα πράγμα ὅρασι δὲν εἶνε ποτὲ ζεστοπώσι. Τούλαχιστὸ σὲ μιὰ χώρα πού ἡρώως ἐνδύοντο τοῦ αὐτοπρότερου δικαστηρίου τὴν μεγαλύτερη ζεστοπώσι πού μποροῦσε νὰ γινῇ δημοσία. Τὴν ζεστοπώσι τῆς φωνῆς.

Ἀναστένανε τὴ φωνή:

—Δὲν τ' ἀνίεστε αὐτὰ, νέε μου: Δὲν ξέρω τί ἔκανε ἡ φωνή, ἀλλὰ φαντάζομαι ὅτι δὲν εἶνε βαρύτερο τὸ παρὰ τὴν ἡλικίαν τῆς αἰο τοῦτο ὄν. Ἐκεῖ εἶνε γυνὴν ὡματικὴ πού ἡμφορῶσε νὰ εἶνε καὶ ὡμαία. Ἡ φωνὴ γυνὴν ὡμαίας ποτέ! Δὲν ἐπιδροῦσε: Τόσο θράσος μπροστὰ σὲ τοσοῦτος ἀνθρώπους. Νὰ τὴν συγχαίρει, ἔλεει, ὁ χρυσούλης τῆς, γιὰτὶ δὲν θὰ πᾶρ στὸ ραντεβὸ. Γιατὶ, λέει, ὁ γέρος τὴν φέρτωσε μὲ κάποια ἀγᾶρια!...

Καὶ τὸ γῆρας ἐδῶκε ἀκόμη βαρύτερο στεναγμὸν:

—Ἄχ, πρῖνε οἱ γυναίκες τῆς ἐποχῆς μας! Ἦταν ἄλλο πράγμα ἐκεῖνες!...

XXX

Τὶ ἦσαν, λοιπὸν, αὐτὲς οἱ γυναίκες τοῦ παλαιοῦ καλοῦ καιροῦ πού μὰς κοπανοῦν κάθε τόσο μὲ τὴν ἐπιμονὴν τῆς ἀσπρά;

Ἐπιδροῦσαν οἱ δυστυχικὲς ἀνδρες τῆς ἐποχῆς τῆς νῆς ἡλικίας λευκοῦ καρέ. Ἐσοκαζὲ ἡ ψυχούλα τους νὰ δοῦν λιγάκι ἀσπράγαλον. Ἡ ράβτρα καὶ τὰ τόπια τῶν ὑφασμάτων εἶχαν φροντίσει: νὰ ἐξαφανίσουν κάθε τι πού θὰ μπορούσε νὰ θεωρηθῇ ὡς σκανδαλίδες. Δὺο δαχτυλὰ ἐπάνω ἀπ' τὸν ἀσπράγαλον εἶχε τὴν ἔδραν τῆς ἡ αἰδῶ—πὺ ἐντοπιότη τῶρα τόσο ὕψηλῃ—κι' ἦταν τύχη μεγάλη νὰ ἐξυμνησθῇ κάποτε ἡ φοδερὴ αὐλαία τοῦ δούργου καὶ ν' ἀποκαλύψῃ τὰ ὅσα καὶ τὰ ἑρᾶ—τὴν γαμπά! Ἐπιδροῦσε νὰ ἀνεργασθοῦν χίλιες συμπόσεις μαζί μὲ σὺν τὸ κατακλυσμὸν γιὰ ν' ἀποφασίσῃ νὰ τροπικήτῃ μερικὸς πόντους πρὸς τὸ ἐπάνω ἢ φοῦστα. Αὐτὰ ἦσαν τὸ Πάσχα τῆς ἀνδρικής ὁρᾶς, Πανδραῖα ἀσπράτικῃ εἰς τὴν ὁποῖαν ὅσοι εἶχαν τὴν εὐτυχίαν νὰ παραστοῦν δὲν τὴν ξεχνούσαν ἐπὶ χρόνια:

—Εἶδα, φίλε μου, μιὰν γαμπά!

—Μὴ μοῦ τὸ λές;

—Σ' ὀρκίζομαι στὴν τιμὴ μου!

—Ὁ, θεέ μου! Καὶ πῶς ἦταν;

—Τρανευτὴ! Λίγο παχυλὴ. Τὴν εἶδα δὲκα ὀλοκλήρους πόντους ἐπάνω ἀπ' τὸν ἀσπράγαλον!

—Πότε, μωρὲ παιδί μου;

—Πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια!

—Τὶ τύχη!

—Κι' εἶδα καὶ μιὰ φέτο!

—Μὰ τόσο συχνὰ σοῦ μετὰ ἔσεν; αὐτὴ ἡ τύχη, φίλε μου! Ἐγὼ πρὶν ἀπὸ δὲκα χρόνια εἶδα μὴς κι' ἔκοτε τίποτε!

Μοῦ ἔχει εὐδοκίαν πᾶσαν ἡ ἀνῆλθίς τῆς. Μόνον ἀμυδρὰ τὴν θυμάμαι τώρα. Σὺν σὲ ἀνείσο!

Καὶ ἀρχίσαν οἱ περιγραφὲς στὸ καφεῖο, ἐνῶ ἀλόγως ἐμμενιούσαν οἱ γαυλιδὲς, ζοτρωφῶν μὲ ἄφατον φιλομῶθειαν τὸ ὕατο, κι' ἐστρίβοντο ὑπερφάνως ὁ μὸστακες τῶν τυχερῶν. Γιατὶ τὰ βέλγτρα τοῦ θῆλως τοῦ 1900 δὲν εἶχαν γινῇ ἀκόμη κοινοτοπία. Ἀποτελοῦσαν χάρων ἀνεξερεύνητον, παρθεῖον, μυθικὸν Ἐλδωράδω ὅπου ἐφευροῦνιζε μυσία καὶ ἐπιμονὴν ἡ πυρὸς σὺν φαντασίᾳ τῶν ἀνδρῶν. Ἡ χιονοπὴ ἐπιδερμὶς τοῦ ὡματός τῆς πού δὲν ἔδρασε οὐτε

—Εἶδα, φίλε μου, μιὰν γαμπά!

—Μὴ μοῦ τὸ λές;

—Σ' ὀρκίζομαι στὴν τιμὴ μου!

—Ὁ, θεέ μου! Καὶ πῶς ἦταν;

—Τρανευτὴ! Λίγο παχυλὴ. Τὴν εἶδα δὲκα ὀλοκλήρους πόντους ἐπάνω ἀπ' τὸν ἀσπράγαλον!

—Πότε, μωρὲ παιδί μου;

—Πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια!

—Τὶ τύχη!

—Κι' εἶδα καὶ μιὰ φέτο!

—Μὰ τόσο συχνὰ σοῦ μετὰ ἔσεν; αὐτὴ ἡ τύχη, φίλε μου! Ἐγὼ πρὶν ἀπὸ δὲκα χρόνια εἶδα μὴς κι' ἔκοτε τίποτε!

Μοῦ ἔχει εὐδοκίαν πᾶσαν ἡ ἀνῆλθίς τῆς. Μόνον ἀμυδρὰ τὴν θυμάμαι τώρα. Σὺν σὲ ἀνείσο!

Καὶ ἀρχίσαν οἱ περιγραφὲς στὸ καφεῖο,

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΕΝΑ ΒΛΕΜΜΑ ΣΤΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

Οι ηθοποιοί, τα έργα, οι σκηνοθέτες.

*** Η Γκρέτα Γκάρμπο, που θα ίδουσε έφετος στον ρόλο της Μαργαρίτας Γκωτίε και της Μαρία Βαλέσκα, θα ένορκώσε εις το προσέχες της φίλην την Έλεονώρα Ντούζε.

*** Ο Σαρλ Μπουαγιέ (έγγυος) εις την Μασσαλίαν τα εξωτερικά του «Δηλητρίου» μαζί με την Μισέλ Μοργγκάν και την Λιζέττ Λανζέν, υπό την διεύθυνση του σκηνοθέτου Μάρκ Άλβινγκρε.

*** Ο σκηνοθέτης της ταινίας «Πύρ» Ζακ ντε Μπαρνατάλλι, ηρώων των «Υπόγειων» της ταινίας «Αποκρίσεις της Νύκτας» με σε-λίριο του Μαρς Ντεκουμπέρ. Πρωταγωνιστούν οι Βέρα Κορέν, Έρικ φον Στροκάμ και Ζαν Πιέρ Όμν.

*** Ο Μαρς Σεβαλλιέ έτελειωσε στην Αγγλία το «Χάρος Σραπέρι» υπό την διεύθυνση του Ρενέ Κλαίρ.

*** Ο Ζουλιέν Ντυβιέ, ο μέγας σκηνοθέτης του περιήμου «Κορνή ντε Μπάλ» ανέκρινε στο Χάλλουιντ.

*** Η «Παραμύθου» υπέγραψε συμβόλαιον με τον διάσημον Βιεν νέζον συνθέτην Οράντι Λέσκο, ο οποίος δά εμφορηθή αυτοπροσώπως εις την όπερέρν του «Ο κόσμος του Λουξεμβούργου» που θα γίνη ταινία.

*** Ο Λέοναρντ Στράνκο, ο περιήμος διεθυντής ορχήστρας με τον όποιον λέγεται ότι θα άραβω-νισαθή η Γκρέτα Γκάρμπο, έμφορηθή εις... Στουάτσκι, σε μίαν μουσικήν ταινίαν «Ο Ντίνα και οι φίλοι του».

*** Ο μέγας Άμερικανός σκηνοθέτης Κλίκ Βιντόρ, δημιουργήσας τών άριστοτερον ταινιών : «Τα πλάθη», «Αλλήλουθι», «Η Μεγάλη Παρλασία», «Ο άρτος ήμιν ό έπιούσιος» έφθασε στο Παρίσι. Άντα τα γαλλικά έργα που είδε, προτίμησας έδωλεσε το «Η μεγάλη ανταύγαση» το πολυτόνον ειρηνιστικόν φιλμ του Ζαν Ρενουάρ που έδραφευθή εις την Βενετίαν.

*** Ο Ζαν Ρενουάρ συνεχίζει το «Υπόγειον» της ιστορικής ταινίας «Μασσαλιώτης».

*** Ο σκηνοθέτης του «Μιχαήλ Στρογκόφ» Ρίκαρτ Άλμπεργκ έτελείωσε το γύρισμα τών άριστων ταινιών του «Τάσος του Ίνδο» και «Τίγρις της Έσπανούρης» που θα ίδουσε έφετος και εις τας Άθήνας.

Τα εξωτερικά τών φιλμ αυτών έγγυον εις τας Ίνδιαν τών ισπανόφωνων Μάρτιν. Πρωταγωνιστούν οι Κίττυ Γιάνσον, η περιήμη χερούρια Λά Γιάννα, ο Άλεξάντερ Γάλλικ και ο Τέο Λίνκεν.

*** Από τού Σεπτεμβρίου 1936 μέχρι του δεκεμβρίου 1937, η «Εταιρία Γουιντμπερ» ηρώων εισέπραξε το λιγυγίδες πόνων τών 103 εκατομμυρίων γράμκων!

*** Ο Ζωρζ Μιλάν, ο γνωστός μες Μπουμπουλ γυρίζει δι Ίδιον λογαριασμόν το «Μπίκεν».

*** Η Ντανιέλ Νταρί άναρχήσε στην Άμερική. Θα γυρίση δι λογαριασμόν της «Ουνιβέρσαλ» και της «Ράντιο Κορποράσιον». Η βεντέτα έδωλεσε ότι μετά ένα χρόν άποστήρησιν στην Εύρωπην.

*** Ο υίος του Μουσσολίνι Βιτόριο που εύρισκε εις την Άμερική, ήρκε να έρτάσται εις τα σκούντιο. Ής γνωστόν μαζί με τον Χάλ Ρόαθ ήρσαν μίαν έταίριαν με κεφάλαια 120 εκατομμυρίων λίρετών που έθεσε εις την διάθεσιν του η Ιταλική Έθνική Τράπεζα της Έρ γασίας.

*** Ο σκηνοθέτης Καρλ Άντον, έτελείωσε εις το Βερολίον τα εξωτερικά της ταινίας «Με ένορκώσιους διατάγας» με πρωταγωνιστάς τόν Βίκτορ ντε Κόδα και την Σούζε Γκάρν.

*** Ο Λέοι Χόλμσον, που υπέδωκ τόν Ρωμαιο, θα ένορκώσται τόν αυτοκατακρινόν Λάρενς εις ένα φιλμ που θα έστασθ την ζωήν του βυζαντινού Άγγλου-πρόκτορος. Άς σημειωθή ότι ο Άμερικανός ηθοποιός όμοιος καταπληκτικός με τόν Λάρενς.

Τα έργα που έδραβεύθησαν εις την Βενετίαν

Δύο παραστατικά εικόνες από τών άριστοτερον ταινιών «Κοντοτιέρι» που έδραβεύθη εις την Διεθνή Έκθεσιν της Βενετίας. Άριστερά: Η πολιορκία του φρουρίου τών Λομπάρντο. Δεξιά: Ο δούκς του Λομπάρντο (Λούις Τρένκερ) και η μνηστή του Μαρία. Περι τού έργου γράφομεν παραπλεύρως

ΤΑ ΦΙΛΜ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

PREMIERES ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Δός μου αυτήν την νύχτα.

Άμερικανική ταινία, με ντουμπλάς εις την γαλλικήν.

Η επίκλησις του τίτλου είνε παλ έλκυστική, αλλά η ταινία δεν είνε δόλου. Δύο άσπας του θεόνομος μουσικού στερεώματος ο συμπεθέστας Ζαν Κεπουρά και η ύψιφνος της «Μετροπόλιταν» τις Νέας Υόρκης Γκλάντις Σβάρντζν, έμπνευστήνται, ακριβοληπώνται, γίνονται έξωδα διά να γυρισθή τόν θέσιο και να διαφημισθή τού έργου, το ό ποτέλεσμα είνε μία ταινία μικρού μήκους χωρίς κανέναν ένδοξόν. Ότε καν η μουσική δεν είνε περιήμη, πρήμε άπορρίπτει θέσιο εις ένα φιλμ. Η μελαδραματική παράστασις εις τού τέλος τού έργου είνε έπίσης νυσταλέα και κουραστική.

Πριν από τού ήλιοβασιλέμα.

Ταινία ήμιλοσσα γερμανική

Εις ένα μικρόν ήμιλον καλλιτεχνών και δημιουργών έπεδειχθή προάφες η άντερη ταινία που θα προδλήθι άντισην τού κοινου πιν προσέχ Δευτέρω.

Πρόκειται άναμφιδόλως περι μίαν μεγάλην δημιουργίαν, εις την όποιαν ο μέγας τραγικός Έμιλ Γιάννινγκ άναδεικνύεται πράγματι υπέροχος. Ότι ήλπιε και να γρυφή, είνε άδύνατον να άποδωσ την δραματικήν πνοήν που συνταράζει όλο τού έργου και που μεταδίδει εις τόν θεατήν την έντυπνση ότι μετρεται και αυτός εις τού συγκλονιστικόν δράμα τού έρωτος τού Κλαουζεν, που τόν άναγνώσαν τρελόν διά τού ίδια τα παιδιά του.

Ο Κλάουζεν συντηριμένος από τόν θάνατο της σύζυγού του, ενώ όλοι οι άλλοι γύρω του —τα παιδιά του, οι γονιμοί του και οι υφρες του— άσκολούνηται με την κληρονομία της μακαρίσας, άνερχεται σιγά υπό την έπίδρασι ενός τρυφερού αισθηματος. Άγαπή την νέα δακτυλόγραφο του, η όποια με τα νεύτα, την προσία, την άσπότη πόντα, τού δίνει σαν μίαν νέα δύναμη γιά να συνεχίσι τόν άγωνα του.

Αυτάν τών γερωνικών έρωτα, δεν άνέκονται τα παιδιά του, φοβούμενα εις ό ά άκούουν την πατρικήν παρουσία. Και η τρομερά συγκλονιστική έπείχεται. Τα παιδιά προσπαθούν να κρηόουν εις άναγνώσαν τόν πατέρα και εκείνος τρελλός σκεδόν διά τού τερατώδες τών αυτό διαθήμια έσοκίζει το πορτραίτο της γυναίκας του, φεύγει και τα αποκαλάρνει.

Τό δυνατό αυτό έργο του Χάουπμαν που παρακολουθώμεν πέσει και εις τού Βασιλικόν θέατρον, διεκομυθή από τόν δόκιμον σεναριογράφον Τέα φον Χάρμπου και

έσκηνοθετήθη από τόν μέγαν δημιουργόν του κινηματογράφου Σίτ Χάρολντ.

Βέβαια τού φιλμ άπεμακρόνθ κάπως από τού πρωτότυπον και προστέθησαν εις αυτό νέα σκηνία, σύμφωνα με την σμηνήν γερμανικήν νυστορήν.

Άλλ' αυτό δεν έμείωσε διάλου την δραματικότητα τού έργου, τού θαδύ άνθρώπινον νόημα, στο όποιον διδύει μίαν άναπνεύστικόν έξερσιν ο Γιάννινγκ. Ο μέγας τραγικός είνε εις τού έργον αυτό θεός. Η έπίδρασις που άκεί σιγά-σιγά ο έρωτας, η όργη του, το μίσος του, τού πάθος του, όλα έκον κατά τού συγκλονιστικόν, τού υπεάνθρωπου. Όδολήρος η όδότη γρυφί από τήν καρά και τόν πόνο του και ο Γιάννινγκ δεν μίς φαίνεται πλέον άνθρωπος αλλά όμοιον, που ζή με υπέροχον δύναμιν τού δραματικόν τού πάθος.

Η ταινία θαυμασίως μονταρισμένη διδύ μίαν ισχυρά άτημοσφαιρά δράματος στο φιλμ και όλοι οι ηθοποιοί παίζουν τούς ρόλους τών με άνσπρην πειθαρίαν και με πλήρη ένομόνησιν πρός τού νόημα και την φύσιν τού έργου.

Ένα παράξενο κορίτσι Γαλλική ήμιλοσσα ταινία

Ίδου μία ταινία εύθυμη, χαριμένη, γυρισμένη με κέφι, και εύνα διαδολεμένο ρυθμό, στόν όποιο δεν μίς έκτε συνήθεις ές τώρα ό ευρωπαϊκάς κινηματογράφος. Η άπείθανότατος τού σεράνο, η άμειψιότατος τού, τού παρόλονο φυσιολογικά άματα τών ήρώων, άντι να άποτελούν μειονεκτήματα, κατανόησαν άρτέρες, άτοκίαι από τα όποια ο σκηνοθέτης Άντ Ζαουάν και ο σκηνογράφος Ήε Μιράν Άντλη σαν με μαεστρία ένα άπαρημύλιον μπριό και μίαν άσυνήθην ελπίσότητα.

Μία εύτυχεστική διανομή συμπληρώνει έπιτυχία της χαρομένης αυτής ταινίας.

Η Ντανιέλ Νταρί είνε στό στοχείο της. Ποτέ άλλοτε δεν ήν εύδοια να παίζη με τόση άλλεγρη, τόσο δροσά, τόσο σπινθηροδόλο κέφι, όσο ο αυτόν τόν ρόλο τού πρελά, όποιον, που άνασταίνει τή πόντα, με την άπέλησιν του, τούς έρωτας και τή καρίστη του. Ο Άλμπερ Πρεζάν είνε άντάξιος παρανεαίρι πού ο μοναδικός κωμικός Λουσιέν Μπαρόν ένας άπολουστικός υπέρμαχος.

Η ταινία έχει καθαρότατα και έπιμελημένη φωτογραφία, είνε δε έμφορικήν έπιλοκήν προωριμότητά άδράση εις τού ποιο κόναν και να κάμη πολλά είσιτήρια.

Μορφωτικές ταινίες

Τα λεγόμενα «Φιλμ ντοκιμαντέρ» δεν έκον διατυκώς και μετρεπεί έν τούτοις να άποτελούν τού

ΤΟ ΦΙΛΜ ΚΟΝΤΟΤΙΕΡΙ

Πώς ένυρίσθη μία μεγάλη ταινία.

Κοντοτιέροι έλέγοντο με την Ιταλική λέξη, που σημαίνει «όδγνός» οι άρχηγοί μισθοφόρων στρατευμάτων που κατά τόν μετωάων είκαν ως μόνον έπάγγελμα και έργον τούς τόν πόλεμω. Οι άνθρωποι αυτοί δεν ένεμείοντο από έθνικά ή άλλα ιδεώδη, αλλά έπολεμούσαν γιά τόν άρχοντα ή γιά τού κράτος, που τούς έπληρωνε καλύτερα. Διά τών λόγων αυτών δεν εδίσταζαν να μεταπηδούσαν από τού ένα στρατόπεδο στο άλλο και πάλιν στή μάχη ακόμα, εάν τούς έταζαν περισσότερη λεία από τα λάφυρα και περισσότερο χρυσόφι.

Η ώραία κινηματογραφική ταινία που εδ προδλήθι όσονούρη στας Άθήνας και που έλαβεν έφετος το πρώτον βραβείον της Βενετίας, μίς μεταφέρει στήν εποχή τού Μεσαίω-νως και δλ στόν 15ον αιώνα και στά όρσία τοπεία της Λομβαρδίας, πλ, βορεινής και μάλλον ορεινής, αυτής έπαρχίας της Ιταλίας. Εύτυχώς γιά την κινηματογραφική άναπαράστασι πλείσται μικρά πόλεις της Ιταλίας έκον διαιτηρήσει σκεδόν άνεπαφο τών μεσαιωνικών τούς χαρακτήρων, ή αυτήν, γιά τού εξαίρετικό και έντυπωσιακό νούμερό της, καθώς αι γιά τή περίφημη ζωή της: τρία λεοντάρια καταπληκτικής ύμορφας. Έκείνο τού βράδυ ήταν ο βριαμός ήταν μέγας, άλμυρόντος. Πέντε ή έξη φορές ύποχρεώθηκε να παρουσιασθή στο κοινόν γιά να χαιρετισθ και να εύχαριστήσθ, ο' έναν καταγιομό χειροκροτημάτων κι' έναν καταγιομό λουλουδιών. Στό βάθος, άνάμεσα σε δύο παραπετάσματα, τα μάτια τού Σεργίου Γκάιολα, την κυτούσαν σκληρά.

Όταν η Λιλιάνα, χαρούμενη και γελαστή, έπέρασε δίπλα του γιά να πάρη στή διαμερίσμά της, έκείνος την έσταμάτισε με τή ματιά του:

—Έμαζεψατε και τα δικά μου τα χειροκροτήματα άπόψε!...

—Κάνω ό,τι μπορώ, άπάντως έκείνη γελάωντας, κ' άδάρχε πάλιν από μία κουρτίνα.

Η Λιλιάνα, η γενοπτική «μνηστή τών λεόντων», όπως την έλεγαν, βρισκόταν τώρα μέσα στο κλουβί τών θηρίων.

XXX

Ήταν καταπληκτική η γοητεία που άσκούσε τού εξαιρετικό έκείνο πλάσμα τρία χρόνια, και πρό παντός στόν «Νέφωνα», τού πιο περιήμου και άραιότερο λεοντάρι άπό τα τρία.

Νάνν λοιπόν, άνάμεσα στούς τρεις μνηστήρες της, γελαστό, όλη δροσά και χαρά. Ένα άπαλό, άτελειωτο χάδι στήν πλάση καίτ τού λεονταριού, ένα άγκαλιάσμα και τού μωρμένο κεφάλι της άκουμπόσε στά πελώρια κορμιά τών τριών θηρίων, που είκον γίνε πιεθίνα μπροστά της.

Τα τρία λεοντάρια φαίνονταν σαν έρωτευμένα μαζί της, τα μούτρα τούς έπαيران μίαν έκφρασι σκεδόν ανθρώπινη και τα μάτια τούς έπλημυρίζαν ήσυχά.

Η Λιλιάνα, με τού βριαμωτικό χαμόγελο της κατακτιπρίλας έσπευδε να έσκληρύν και πότε εύνεγέστατον άναγνώμιας τών λεόντων, μίς άδυναμίας σκεδόν έρωτικής, γιά να δώρη τού καταπληκτικό δειγμά της γοητείας και της ικανότητος της.

Αφού τα φιλούσε πάλι, ένα πρός ένα, τούς άνοιγε τού στόμα, έμπαζε μέσα τού υπέροχο κεφάλαιό της, τού κρατούσε κάμποιον άρα άκνιτον έκεί μέσα, όπου διεκρινόντο τα κάτασπρα, σουδερά δόντια τού θηρίου, καμμένα γιά να κατασπαράζον άμειλκτα.

Όστού το πλήθος χειροκροτούσαν, παραληρούσαν, πολλοί έφώνασαν: «Άρκεϊ! Άρκεϊ!», κι' αυτή έμμενέ ακόμη στήν ίδια στάσι, με τού άραιο κεφάλι μέν σκεδωρμένος, άμικτός, την παρακολουθούσε παντού, σαν να ήταν έρωμένη του, ήσυχη και γελαστή, ένψ τα μικρά και

Μ. ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ

ΜΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΤΟΥ ΝΑΡΤΣΙΖΟ ΚΟΥ'Ι'ΝΤΕΒΑΛΛΕ

ΕΝΑΣ καταγιομός χειροκροτημάτων έτάραξε την τέντα που έκλειαν τού τσίρκου Κέτς. Τα χειροκροτήματα έκράτσαν κόμπωσιν άρα και ζα-ναρχισαν μ' ένθουσιασμό, όταν η Λιλιάνα έδγίκε από τού κλουβί τών λεόντων και ήρθε στή μέση τού τσίρκου γιά να εύχαριστήσθ το κοινόν.

Αυτό γινόταν κάθε βράδυ. Τού τσίρκου έγγεμζε μόνο γι' αυτήν, γιά τού εξαίρετικό και έντυπωσιακό νούμερό της, καθώς αι γιά τή περίφημη ζωή της: τρία λεοντάρια καταπληκτικής ύμορφας. Έκείνο τού βράδυ ήταν η τελευταία παράστασις και τμητική της. Γι' αυτό τού πλήθος παραληρούσε, και τού κοινόν, που την έβαύμαζε, άπαίτοσε να έπαναλάθι τού εξαίρετικό έκείνο νούμερο. Η Λιλιάνα μ' ένα χαμόγελο και μία χαριτωμένην υπόκλησι, έφάνηκε διατεθειμένη να ικανοποιήσθ τού πλήθος, που έγινεν έξαφνα προσεκτικό και σιωπηλό.

Η Λιλιάνα, η γενοπτική «μνηστή τών λεόντων», όπως την έλεγαν, βρισκόταν τώρα μέσα στο κλουβί τών θηρίων.

XXX

Ήταν καταπληκτική η γοητεία που άσκούσε τού εξαιρετικό έκείνο πλάσμα τρία χρόνια, και πρό παντός στόν «Νέφωνα», τού πιο περιήμου και άραιότερο λεοντάρι άπό τα τρία.

Νάνν λοιπόν, άνάμεσα στούς τρεις μνηστήρες της, γελαστό, όλη δροσά και χαρά. Ένα άπαλό, άτελειωτο χάδι στήν πλάση καίτ τού λεονταριού, ένα άγκαλιάσμα και τού μωρμένο κεφάλι της άκουμπόσε στά πελώρια κορμιά τών τριών θηρίων, που είκον γίνε πιεθίνα μπροστά της.

Τα τρία λεοντάρια φαίνονταν σαν έρωτευμένα μαζί της, τα μούτρα τούς έπαيران μίαν έκφρασι σκεδόν ανθρώπινη και τα μάτια τούς έπλημυρίζαν ήσυχά.

Η Λιλιάνα, με τού βριαμωτικό χαμόγελο της κατακτιπρίλας έσπευδε να έσκληρύν και πότε εύνεγέστατον άναγνώμιας τών λεόντων, μίς άδυναμίας σκεδόν έρωτικής, γιά να δώρη τού καταπληκτικό δειγμά της γοητείας και της ικανότητος της.

Αφού τα φιλούσε πάλι, ένα πρός ένα, τούς άνοιγε τού στόμα, έμπαζε μέσα τού υπέροχο κεφάλαιό της, τού κρατούσε κάμποιον άρα άκνιτον έκεί μέσα, όπου διεκρινόντο τα κάτασπρα, σουδερά δόντια τού θηρίου, καμμένα γιά να κατασπαράζον άμειλκτα.

Όστού το πλήθος χειροκροτούσαν, παραληρούσαν, πολλοί έφώνασαν: «Άρκεϊ! Άρκεϊ!», κι' αυτή έμμενέ ακόμη στήν ίδια στάσι, με τού άραιο κεφάλι μέν σκεδωρμένος, άμικτός, την παρακολουθούσε παντού, σαν να ήταν έρωμένη του, ήσυχη και γελαστή, ένψ τα μικρά και

θαυματουργά της χέρια έκάδεισαν τού πελώριο κορμύ τού μνηστήρος της που, άν άφινε τού στόμα του να κλείσθ, τα πλήθη θα έρευναν άπ' έκει μέσα τρομοκρατημένα.

Έκείνο τού βράδυ ο βριαμός ήταν μέγας, άλμυρόντος. Πέντε ή έξη φορές ύποχρεώθηκε να παρουσιασθή στο κοινόν γιά να χαιρετισθ και να εύχαριστήσθ, ο' έναν καταγιομό χειροκροτημάτων κι' έναν καταγιομό λουλουδιών. Στό βάθος, άνάμεσα σε δύο παραπετάσματα, τα μάτια τού Σεργίου Γκάιολα, την κυτούσαν σκληρά.

Όταν η Λιλιάνα, χαρούμενη και γελαστή, έπέρασε δίπλα του γιά να πάρη στή διαμερίσμά της, έκείνος την έσταμάτισε με τή ματιά του:

—Έμαζεψατε και τα δικά μου τα χειροκροτήματα άπόψε!...

—Κάνω ό,τι μπορώ, άπάντως έκείνη γελάωντας, κ' άδάρχε πάλιν από μία κουρτίνα.

Η Λιλιάνα, η γενοπτική «μνηστή τών λεόντων», όπως την έλεγαν, βρισκόταν τώρα μέσα στο κλουβί τών θηρίων.

XXX

Ήταν καταπληκτική η γοητεία που άσκούσε τού εξαιρετικό έκείνο πλάσμα τρία χρόνια, και πρό παντός στόν «Νέφωνα», τού πιο περιήμου και άραιότερο λεοντάρι άπό τα τρία.

Νάνν λοιπόν, άνάμεσα στούς τρεις μνηστήρες της, γελαστό, όλη δροσά και χαρά. Ένα άπαλό, άτελειωτο χάδι στήν πλάση καίτ τού λεονταριού, ένα άγκαλιάσμα και τού μωρμένο κεφάλι της άκουμπόσε στά πελώρια κορμιά τών τριών θηρίων, που είκον γίνε πιεθίνα μπροστά της.

Τα τρία λεοντάρια φαίνονταν σαν έρωτευμένα μαζί της, τα μούτρα τούς έπαيران μίαν έκφρασι σκεδόν ανθρώπινη και τα μάτια τούς έπλημυρίζαν ήσυχά.

Η Λιλιάνα, με τού βριαμωτικό χαμόγελο της κατακτιπρίλας έσπευδε να έσκληρύν και πότε εύνεγέστατον άναγνώμιας τών λεόντων, μίς άδυναμίας σκεδόν έρωτικής, γιά να δώρη τού καταπληκτικό δειγμά της γοητείας και της ικανότητος της.

Αφού τα φιλούσε πάλι, ένα πρός ένα, τούς άνοιγε τού στόμα, έμπαζε μέσα τού υπέροχο κεφάλαιό της, τού κρατούσε κάμποιον άρα άκνιτον έκεί μέσα, όπου διεκρινόντο τα κάτασπρα, σουδερά δόντια τού θηρίου, καμμένα γιά να κατασπαράζον άμειλκτα.

Όστού το πλήθος χειροκροτούσαν, παραληρούσαν, πολλοί έφώνασαν: «Άρκεϊ! Άρκεϊ!», κι' αυτή έμμενέ ακόμη στήν ίδια στάσι, με τού άραιο κεφάλι μέν σκεδωρμένος, άμικτός, την παρακολουθούσε παντού, σαν να ήταν έρωμένη του, ήσυχη και γελαστή, ένψ τα μικρά και

είχε άπαίτησεις και άπειλές σαν να άριζε τή ζωή της. Λίγα βράδια πριν είχε μπή στό καμρίνι της, ζαφνικά, και της είπε γιά τόν έρωτά του με τόσην τρυφερότητα, που τα μάτια του έλαμψαν πιάς ράξιν.

Η Λιλιάνα δεν ταρακτίκε καθόλου. Τότε ο Σέργιος άλλάξε τόνο, έσώκωσε τή φωνή, άπέλησε:

—Άύριο θα σε δώσουν άπό τού τσίρκου. Έκω στά χέρια μου στοικεία με τα όποια μπορώ να σου κάμω ό,τι κακό μπορέις να φαντασθής. Άλλως τε, τού νούμερό σου μπορώ θαυμάσια να τού άντικαταστήσω έγώ.

Η Λιλιάνα τόν έμασίγισσε μ' ένα γέλοιο, κατάρουτρα, κι' έξηκολούθησε τήν τουαλέττα της. Καί αυτός έφυγε μαινόμενος, μασώντας μιά φράσι: «Άύριο, τού κοινόν δεν πρόκειται να σε χειροκροτήσθ!».

XXX

Η ύποδοχη που της έκαμε τού κοινόν κατά την τμητική και άποκαρπετιόνην έκείνη βραδυά, άφισαν την μνηστή τών λεόντων λιγάκι ταραγμένην, κουρασμένην. Μόνη, στό καμρίνι της, καμμένη από γολάδια παραπετάσματα, βαρεία, μπροστά στόν μέγανον κατάφωτον κα-

ανόρος, έσκεπασε τού αγκμακίπο της γυναίκας, η κτηνώδης θηριωδία τού άνδρός έσπαζε σαν άγριο κύμα πάνω στό μίσος της γυναίκας που δεν ήθελε να ύποκύνη, έστω και αυτό θα έστοιχίζε τή ζωή.

Έξαφνα άκούστηκε ένα πνιγμένο ούρλιασμα και ένα βογγητό, ένα σκίρτημα τού κορμιού της, που έμεινε τέλος άκνιτο, άσυχο. Άπάνου στόν υπέροχο μίσος της Λιλιάνας φαίνονταν τώρα δύο μελανά σπιδάδια, όπως άφινε μία τανάλια όταν σφίγγεται πολύ.

Ο Σέργιος έκωσε τα χέρια στα μαλλιά του, άναρχήσε, έκτύπησε τού θύμα του σάν τρελλός. Πύρι σιγή. Ο δολοφόνος έκτύπησε γύρω του: Έσθισε τή λάμπα, έσώκωσε τού πτώμα, τού φορτώθηκε στούς ώμους κι' έδγίκεν έξω.

Πού έπήγαψε ο δολοφόνος με τού μακάριο φορτίο του; Πού τού μετέφερε; Έκαμε καμμία πεννιτάρια βήματα κι' έσταμάτισε μπροστά στά κλουδιά τών θηρίων. Μέσα, κάποιον άπ' αυτά κουνήθησε βαρεία, ήρθε στά κάγκελλα, δύο φατεινά μάτια έπέρασαν χίτρινες σπίδες. Ήταν ο «Νέφων» τού περιήμου λεονταρι, ο άγαπημένος της Λιλιάνας.

Ο Σέργιος, ύπακούοντας στήν τρέλ-

λα του, ήθελε να δώρη τού πτώμα στά θηρία γιά να τού κατασπαράξουν και να έσθωσιν έτσι κάθε βίονος τών ποτούλων τού κλουβίου, έμικψε μέσα, άφισα κάτω τού ζεστό άκόμη πτώμα τού θύματος και άναζήτησε άμέσως την ποτούλα γιά να βγί. Άλλά τού λεονταρι έβρουκχίσε μ' ένα πύδημα, τού μέγας κορμύ του σφρήσε στά κάγκελλα και η ποτούλα έκλεισε μ' έναν ξερό κτύπο. Τώρα, τού λεονταρι, σαστισμένο, παρατηρούσε τόν δολοφόνον, ένψ τού ρύγχος του έτρεμε, άνάμεσα στά ρουθούνια και στό στόμα.

Τότε ο Σέργιος άφισε ένα βογγητό, άνοιξε υπέρμετρα τα μάτια, τού όμα του άνατρίχισε πολλές φορές, ένας σιδερένιος κλαός τούσφριζε τούς κρατούς, μύρια καρδιά τού τρύπησαν τού μυαλό. Μία ψυχή, θανάσιμη άγνωση τών κρατούς άραγμένω από τα κάγκελλα και δεν τού έπέτρεπε να κόμη την παρηγορητική.

Φοδών να φωνάζη, να μετακινήθι, γιάτ τού θηριο τόν παρακολουθούσε με προσοχή.

Κάθε όίεσθ έπείσθη, κάθε έλπίδα χαμένη. Τού σκοτάδι και η σιγή τών έπρόμαχων, η σκιά τού πτώματος που μεσδόλοδός τού από πούδρα τού έ-

(Συνέχεια εις την 18ην σελίδα)

—Τι βέλτε εδω τέτοιαν ώρα; —Ευτίστε άκόμη, —φύγετε, σας παρακαλώ!...

—Θα φύγω όταν κανονισώ τους λογαριασμούς μας.

—Δεν έχετε τίποτε μεταψυ μας, φύγετε!

—Θα μετανοήσετε γιά τόν τρόπο που μου φρονάσατε. Αυτός ο έγωϊσμός σας δεν θα σας βγί σε καλό.

—Την έζωρη την άξια μου. Και δεν δέχομαι παρατηρήσεις από κανέναν.

—Άπόψε δεν θα φύγω άπ' εδω άν δεν σας κατακτάω, ολόκληρην...

—Είσαστε τρελλός, μεθυσμένος!...

—Είμαι μεθυσμένος γιά σας!

Και την έβριση στόν σέρκο, γρηγορά, βελώντας.

Η γυναίκα πνέκτικε και τού άστράψε ένα χαστούκι.

—Καταρμήνι! Έβρουκχίκε ο άντρας. Και την άρπασε άπ' τή μπράστια, έπροσπάθησε να της κατεβάσει τού κεφάλι να της λυγίσι τού κορμύ, να την κουράσει, ώστε να μν μπορέσθ να τού άντιστάθ. Άλλά η πάλη ήταν σκληρή, πεισματική, άπ' αυτές που φέρνουν τόν παροξυσμό και την παραφορνήν. Τού μούγκρισμα τού

Με λύσσα άρπασε κατά της γυναίκας γιά να την πνίξει.

Πρωτότυπον διήγημα του κ. ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

— Καλά, δόξα ὁ Θεός, εἶπεν αὐτῇ κυ-
ρις νὰ τὸν κυττάξῃ.
— Ὅταν ἡ γεία εἶνε καλά, τὰ πάντα
εἶνε καλά, πρῶτα ὁ Θεός, θὰ μοῦ δώσῃς
ένα τενεκέ νερόκι νὰ ποτίω τὸ ζῶι.
Ἡ Γαρουφαλί ἀδείασε νερό ἀπὸ τὸν
κουδὰ τοῦ πηγαδίου ὁ ἕνα καθάρου τε-
νεκέ, τὸν ἄφησε νὰ ποτίῃ καὶ μῆλκε με-
σα στὸ σπῖτι. Δὲν εἶχε καμμιὰ δουλε-
ὰ ἐκεῖ μέσα! Σιγῶριζε πρῶματα πού ἦταν
οὐ τάξι. Τὰ χαλούσε καὶ πάλι τὰ σιγῶ-
ριζε.
— Ὁ πρᾶμαυτὴς ὅμως, πού ξερεῖ ἀπ' αὐ-
τὰ, δὲν ἔχασε καιρό.
— Ἔχω ἀπ' τὴς ποδιές, πού δὲν εἶχα
τὴς προάλλες, εἶπε, φίνο πρᾶμμα.
Κι' ἄρχισε νὰ τὴς ξετυλίγῃ, βέβαιος
πὺς δίνει στὴ γυναῖκα τὴν ὀρμὴ πού
ἤθελε νὰ πλησιάσῃ.
— Μὴν ξεδιπλώνῃς, πού εἶπεν αὐτὴ ἀ-
πὸ μέσα, ἄλλω μέρη ψωνίζω.
— Ἐμπροὶ ἐμῆς, ἡ δουλειὰ μας εἶ-
νε αὐτὴ.
Καὶ ἐξέπληνε.
Ἡ Γαρουφαλί βλέποντας ὁλόκληρη
τόπια νὰ ξετυλιγνύνται μὲ μοναδικὴ γρη-
γοράδα, πλησίασε καὶ ἄπλωσε τὸ χεῖρ
τὴς στὴς ποδιές. Μὰ κ' ἐκεῖ δὲν ἤξερε ἰά-
χα νὰ μὴ ὁ πειρασμός; Μόλις ἡ φτωχὴ
γυναῖκα δοκίμασε ν' ἀγγίξῃ τὴν ποδ' αὐ-
τῆς νὰ γαλάξῃ λουλούδια, μὴ ποδὶα πού
τὸ χρώμα τὴς καὶ τὰ παγινώδια τὴς ἦσαν
ἀπίστευτο παγινώδι τὴς φαντασίας, ἀπάν-
τως μέσα στὴς διπλὰς τὴς, κατὰ διαζώ-
λου λάθος, τὸ χεῖρ τοῦ πρᾶμαυτῆ. Τρα-
πῆζε τὸ δικό τὴς σὺν ἀπὸ φωτιά. Ἡ δὲ
ξέρεε ὅσα ὁ λογισμὸς δὲν δὲ μάθῃ ποτέ.
Ἡ Γαρουφαλί ταραχτικῶς γὰρ τὸ κακὸ
συναπάντημα. Δὲν πρόφτασε ὅμως, οὐ-
τὴ νὰ προσευχηθῇ, οὐτε νὰ θυμώσῃ. Τὸ
ζεστόν αἰσθημα τὴς ἀφῆς ἔφευγε ἀέ-
θως στὸ νοῦ τὴς τὴν κακὴ ζωὴ πού περ-
νοῦσε καὶ τὸ δικαίωμα πού εἶχε γιὰ καὶ
ὑπερῷο στὴ γῆ αὐτῇ. Σπυλνοῖτο τὸν
ἀντρα πὺς τὸν πηγαδὶ νὰ ξεπροβάλλῃ
τὸν δειλινὸ ἀπὸ τὰ βάθη τὴς γῆς στὰ
ζωντὰ λάσπη καὶ νερό, ἀγνωρίστου καὶ
παρόδοξο ὁ σκεῖλος, καὶ νὰ πηγαί-
νῃ νὰ ἐκδιπλῇ τὴν ὑγροσίαν καὶ τὸ σκοτάδι
τοῦ πηγαδίου στὴς ταβέρες. Ὅσα κερ-
δίζει τὰ νίβει. Τὰ μεσάνυχτα πού γυρίζει
στὸ σπῖτι δὲν εἶνε οὐ κατὰστασι νὰ ἤρ-
ωστές, οὐτε τὴς βροσιές του. Μιλεῖ οὐ
νὰ κάνη γαργάρα. Ἀνακατεῖνε γυναικί-
α, βλαστημίες καὶ κάποιο λογιονομῆνο τρα-
γοῦδι, τὸ κουρδὶ μὴς κουδέντης τοῦ
καπνελιού καὶ οὐδὲς τὸ ἕνα ἢ τὰ δύο
ἀπὸ τὰ τέσσερα μοναδικὰ ποτήρια τοῦ
νεροῦ πού στολίζοντο τὸ νοικοκυριό τὴς
Γαρουφαλῆς. Εἶνε ἡ ζωὴ τὴς. Κι' ὅμως ἄ-
ξιζε κατὰ καλύτερο.
Εἰν' ὅρα! Τὸ ξέρε. Ὅρα! καὶ φρό-
νιμ. Ποτέ δὲ σήκωσε τὰ μᾶτια τὴς. Εἰν'
ὅρα! γι' αὐτὸ μεθ' ὁ πηγαδὶς. Ἀν ὁ
ἀντρας πῆνῃ, ἀν σπῆξῃ ποτήριον, ἀν βρι-
ζῇ τὴν γυναῖκα του, τὴν γίδα του, τὴ κότ-
τα του, τὸν αὐτὸ του καὶ τὰ πρᾶματα
πού βρίσκεται μπροστὰ του, τὰ αἴτιο εἶνε τὰ
λοκωμένα τὴς μᾶτια. Τὴ γίδα του δὲν
τὴν εἶπε ποτὲ ὀπνηγός, οὐτε μεθυσμέ-
νος. Εἶνε τὸ μουσικὸ πού. Βαθὺ σὺν τὰ
πηγαδία πού ἔκαψε. Τὴν ξέρεε πὺς εἶνε
φρόνιμ μὰ μῆπως μπορεῖ καὶ αὐτὸς νὰ
ἐξηγήσῃ γιὰ τὴν γίδα; Ἡ μῆπως καὶ ἡ
φρονιμάδα δὲν κουράζεται κάποτε ὅπως
ἀπὸ τὸν κόσμο; Δὲν ξέρεε τίποτα.
Ἡ Γαρουφαλί ὅμως πού εἶνε γυναι-
κὸ νοιάζει ὅλη αὐτὴ τὴ βουθὴ ἱστορίαν καὶ
συλλογιέται πὺς ἡ ἀρετὴ τὴς μὴ καὶ καὶ
νίβει. Γιατὶ νὰ μὴν τὴν κμῇ ἡ μᾶτια τὴς
σκιάτρο σὺν τὴν Γατομάτῃ τὴν γειτονί-
αν; ὁ δὲ ἦταν ἄσκη. ὁ δὲ ἦταν φρόνιμ
χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ.
— Στὸ φῶς σου, σοῦ λέω, εἶπεν ὁ ἔμ-
πορος, εἶνε λινωμέταξες αὐτές οἱ π-
νίδες.
Ἡ νῆα γυναῖκα ἔριξε μὴ μᾶτι ἀπὸ
λαμπρὰ μαλλία του πού σφιχτὰ καὶ ἀγου-
ρὰ σκαμνίσαν, χωρὶς κτενί, κύματα-μὴ
τὴ κύματα. Ὁ πειρασμός τὴν ἐξόμνησε
μπροστὰ του. Ἡ φωνὴ τοῦ ἔγινε γι' αὐτὴ
βροχὴ πού ἔτρεχε λόγια πρᾶτωστα. Συλλο-
γιότοκε πὺς τὰ χεῖρα του πού δὲ
πληγαν καὶ ξεδιπλυναν μὲ μοναδικὴ γρη-
γοράδα, εἶχαν γυναικοῖ τὴν πολυτέλεια
καὶ ἀγγίζαν τὸ σπῖτι, τὸ καινοῦργιο, τὸ
ἀπαλό, τὸ κρυσταλλινόν, τὸ ζεστό, καὶ
τὰ χεῖρα τοῦ ἀνδρὸς τὴν γυναικίαν τὴν
λάσπη καὶ τὴν κρυδα τοῦ βουθοῦ τὸν πη-
γαδίων... Ὁνεῖρο τραλλὸ τὴ συνεπῆρε.
Εἶδε τὸν αὐτὸ τὴς γυναῖκα του. Μῆλκε
ὁ ἕνα ἔμπροσθεν γεμάτο κόσμο. Τὴ χτύ-
πησε μὴ μυροῦδι ἀπὸ τοῖπια καὶ περκα-
λῖα, ἀπὸ μπικὸτά καὶ σαποῦνια, ἀπὸ κου-
τὴ πού ἀνοίγαν.
Βρέθηκε στὸ καινούργιο τὴς σπῖτι καὶ
εἶδεν ὅχι τέσσερα, μὰ πολλὰ ποτήρια πού
ἐλαμπαν στὸ δίσκο.
Μὴ γὰρ κοιμῶταν στὰ πόδια τὴς. Αὐ-
τὴν κεντοῦσε καὶ σπῖν ἄσκη τοῦ σπῖτι
ἀκούγε τὸ θόρυβο τὴς βελόνας πού ἔ-
φτανε κλαρίαν καὶ πουλιά... Ἡούχασε. Εἶ-
νε εὐτυχισμένη. Αὐτὰ ὀνειρεύτηκε σὲ
μὴ στιγμὴ, καθὼς αἰσθανόταν ἀκόμα τὸ
συναπάντημα τοῦ χερσίου του. Κι' ἐμεινε
μπροστὰ του σὲ καζὶ, γυρίζοντας τὴ
γαλάξια ποδὶα στὰ γραμμένα δάκτυλά
τὴς. Τὰ βουθὰ ἦσαν κόκκινα. Ὁ ἄερας
κρυφισμένος. Ἡ γειτονία ἦταν ἔρημ. Ἡ
Γατομάτῃς ὁ ἔφερε αὐτὴν τὴν ὥρα ἡ
ἀγγελος τοῦ Θεοῦ; Ὁ συλλογιότοκε. Μὰ
ἐνὶ ἡ φαντασία τὴς πετούσε στὰ μελ-
λούμενα καὶ ἔνοιωσε τὴ φρονιμάδα τὴς
ἐτοίμη νὰ σωρῆσθῃ, ἡ Γαρουφαλί νινά-
τικος σὺν ἀπὸ δάγκωμα φειδίου. Ἀπὸ
μὴν ἀπέναντι αὐτῇ εἶδε μὴ μᾶτι δαλόνοντα
κινῶντας. Ἦταν ἡ γειτονίσσα πού δὲν
τὴς ξέφευγε τίποτα, ἡ κακὴ γλώσσα. Ἡ
γλώσσα μὲ τὰ πράσινα μᾶτια πού βέ-
γε γρηγορά.
— Ἔνα λόγο θέλω νὰ σοῦ πῶ.
— Κανένα λόγο νὰ μὴ μοῦ πῆς.
— Γαρουφαλί...
Τὴς Γατομάτῃς δὲν τὴς ξέφυγεν οὐτ'
αὐτὸ. Κατάλαβεν ἀπὸ τὴν στάσι πού εἶχε
ὁ ἔμπορος πὺς ἔκεινα πού λέγονταν δὲν
ἔχουν καμμιὰ οὐκί μὲ τὴς ποδιές.
— Ὁ μῆλκε τὴς ὅμως ἦταν πάντα θυμὸς καὶ
μὰ πού ἄρχισε ἔννοιωσε νὰ τελειώσῃ
μὲ τὸ ποδὶ.
— Γιὰ γὰρ νὰ μὴ μὲ λένε, σοῦ εἶπα,
καθ' ὅσον, ἀν δὲ σὲ κόψῃ κομμάτια
σὺν τὸ κρεμμύδι, ἄντε. Πού εἶσαι μᾶρε
πὺν νὰ μὴ φτάσῃς.
— Ὁ ἔμπορος ἐξακολουθεῖ νὰ στέκῃ
ἐπὶ τὴν πόρτα τὴς ὡραίαν γυναῖκα; δὲν ἦ-
ταν συνήθειος νὰ τὰ κάμνῃ.
— Τὶ στέκει ἐδῶ, σὺφορ μοῦ! εἶπεν
ἀπὸ μέσα ἡ Γατομάτῃς. Δὲν ἀκούς τὴ
στριγγλὰ δὲ! Σοῦ εἶπα νὰ φύγῃς καὶ νὰ
μὴν ξαναφῆς.
— Πῶς μοῦ μιλεῖς. ἔτσι, Γαρουφαλί;
Τώρα δὲν ἔτρεπε ἡ φωνὴ σου καὶ στὸ
λεπτό ἀλλοῦσε;
— Δὲν εἶχε τίποτα ἡ φωνὴ μου, γελά-
στικες.
— Ἐοῦ δὲ μοῦ εἶπες προχτές νὰ πε-
ράσω;
Κι' ἄρχισε ἄμεσως νὰ μιλῇ μὲ δυνα-
τὴ φωνὴ γιὰ τὰ ἐλαττώματα τάχα πού εἶ-
χαν οἱ ποδιές του, γιὰ τὴν ἀκριβείαν τὴν
παννὴν καὶ γιὰ τὴς κουδουλιές του. Ἐ-
σκυβε καὶ δῶρεσε τὸ λουλούδι τὴς
στὴν αὐλή, εἰπετα μῆλκε στὸ σπῖτι τὴς
δὲν ἐνανθύνθηκε. Ὁ πρᾶμαυτὴς ἔρ-
ριξε μὴ κρυφὴ ματίαν στὴ φθορὴν γειτο-
νίσσα. (Ἡ γίδα!) συλλογιότοκε. Ἐβρεθ-
τες καὶ δὲ! Ἡ Γατομάτῃς σκυμμένη στὴ
δουλειὰ τὴς, εἶχε διαβάσει μὲ τὰ πράσι-
να μᾶτια τὴς καὶ στοῦς δύο. Τίποτα δὲν
τὴς ξέφυγε. Μόνο σὺν εἶδε πὺς τὴν ἔ-
νοιωσαν, μετάνιωσε. Γιατὶ νὰ τοὺς σκορ-
πῇ στὴν ἀρχὴ; Ἀν φῆνε αὐτὴ τὴ δου-
λειὰ νὰ πῆρῃ ὁ δρόμος τὴς, θὰ εἶχε πολ-
λὰ νὰ σοῦρη. Σὲ μὴν στιγμὴ ξαναθῆκε
τὴ φρονιμάδα τὴς καὶ τώρα πᾶ δὲν θὰ
τὴν ἀφῆρ ποτέ. (Χρόνος...) μοιροῦσε
συλλογιότοκε πρὸς τὴν Γατομάτῃς.
Ἡ σκρόφα ξαναφῶνε τὸ ποδὶ τὴς.
— Ἐφῆσται! εἶπε τὸ ποδὶ.
— Ἐφῆ! πανοῦκλες νὰ οὐ φῶνε.
— Νὰ! τώρα πάω.
— Νὰ σὲ πᾶνε τέσσεροι, νὰ μὴ σώσης
νὰ πᾶς μὲ τὰ πόδια σου, νὰ σοῦ ξερα-
θοῦν στὸ δρόμῳ! φάγονται κακὰ. Νὰ σὲ
διαβάσω, νὰ σοῦ κάμῃ τὰ Σεβάδα, νὰ
κουτσοῦθῃς καὶ νὰ μὴ σώσης, ἀνάθεμα
τὸν ὁσάποδὸ πού ε' ἔφτανε πα' οὐκί!
— Ὁ ἔμπορος ἐτοιμάσθηκε. Μὰ πρὶν φ-
γῇ πλησίασε στὴν πόρτα τὴς Γαρουφα-
λῆς καὶ ἀργὰ καὶ ἐπὶ μὴν ἀνάκα
διαθήκη, τὴς εἶπε:
— Μωρὴ! Ἀκού νὰ σοῦ πῶ σὺν ἔγ-
γινε φρόνιμ. Εἶσι μ' αὐτὴ τὴ φρονιμά-
δα, μωρὴ, δὲ σταφιδόρας καὶ δὲ ρέφης.
Θὰ σοῦ πῶσαν τὰ δόντια μὰ μέρη, σὺ-
φορίασμέν! Καὶ τότε πού θὰ εἶσαι ἀ-
πὸ κεφάλι σου.
— Τώρα!

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 18ην σελ.)

ΓΡΑΜΜΑΤΑ-ΤΕΧΝΗ-ΘΕΑΤΡΟΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΝΕΑ

Ἀπὸ τὴν σκηνὴν
καὶ τὰ παρασκήνια.

Ἐγνώσθη πᾶσι ἐπισημῶς, μῆρσι νὰ
πῇ κανεὶς ὅτι ἡ κ. Ἀλίκη, ἡ ὁποία
ἀπεχώρησε τὴς σκηνῆς ὑποτὸν ἀπὸ
τὴ γυναικὴ περιπέτειά τὴς, θὰ ἔξ-
αναρτῇ πρὸς τὸ θέατρο. Ὁ
ἴσασος πού θὰ ἀπαρτίσῃ μαζί με τὸν
κ. Μουσοῦρη θὰ φύγῃ τὸν ἔρχομενο
μῆνα γιὰ τὴν Αἴγυπτον. Κατ' ἄλλως
ἡ κ. Ἀλίκη θὰ ἀπαρτίσῃ ἴσασος
τὴν ἀνδρὸν τὴς κ. Κυδελῶν ἀ-
πὸ διακόσιμ ὀριστικῶς τὴς σκέσεις
τὴς με τὸν κ. Μουσοῦρη.

XXX

Ὁ ἴσασος τὴς (Ἐταιρίας Καλλι-
τεχνῶν) δὲ ἀναχωρῇ πρὸς τὴν
γιά τὴ Μυτιλήνη χωρὶς ὅμως τὴν
συμμετοχὴν τοῦ κ. Π. Γαβριηλῆ.

XXX

Εἰς τὸν (Μακεδόν) τοῦ Σαῖτην,
τὸ νέον ἔργον πού ἀνεβάσει ὁ ἴ-
σασος Κοτοπούλη, θὰ ὑποδῶν ὁ θρα-
κητικὸς καλλιτέχνης κ. Παπῆς.
Πρὸς τὸν ἔργον ὡς γνωστὸν ἔ-
χει ὀριθίῃ γιὰ τὴν προσεχὴ Τετάρ-
τη, πολὺ πιθανόν ὅμως καὶ νὰ ἀνα-
βληθῇ λόγῳ τὴς συνεχιζομένης κο-
μοσυρροῆς τὴς (Ἐτέλλαν Βιολάντη).

XXX

Μὲ τὴν ἐναντίον τὴν παραστάσεων
τὴς β' σειράς τὴς (Περσίδας) στὸ
«Ἰντελέ» ἔκαμε τὴν ἐμφάνισιν τὸν
κ. Μικρούλα καλλιτέχνης Νισ-
την φιλοσοφῶν πού ἐσπεύσκει ἐξαρ-
τικῶς ἐπιτυχία.

XXX

Κατὰ πληροφωρίαν ἐκ Παρισίων
εἰς τὸ ἐπίσημον πρόγραμμα τῶν με-
γάλων θεατρικῶν παραστάσεων τῆς
διεθνούς ἐκθέσεως τῶν Παρισίων συ-
μπεριλαμβάνονται καὶ αἱ (Χοροὶ)
τοῦ Αἰσχύλου. Ἡ σκηνιστικὴ τὴν ὁ-
φείλεται τὴν Ἑλληνίδα σκηνιστὴν
δὲ διὰ Μαρία Μαλανδρινόν. Ἡ δι-
οργάνωσις τῶν παραστάσεων ὀρε-
ίται ἀποκλειστικῶς τὴν διὰ Μα-
λανδρινόν καθὼς καὶ ἡ διδασκαλία
τῶν ἡθοῶν καὶ τοῦ χοροῦ.

XXX

Ὁ ἴσασος τὴς κ. Μαρίκας Κοτο-
πούλη ἐγκαινιάσει λαϊκὰς ἐπιδείξεις
παραστάσεις, πού θὰ διδῶνται καὶ
δευτέρω μὲ τὰς συνήθεις τιμὰς τῶν
λαϊκῶν ἀπογευματινῶν.

XXX

Στὸ «Ἰντελέ» ἄρχισαν αἱ δοκιμαί-
αὶ μὴς ὅπως ἀπερτίσας τὸ γνωστὸ
συνέστη κ. Χαϊροπούλου, πού θὰ
παίξῃ πρὸς τὸν ἴσασος Κοκοῦρη-
Μαυρά. Ὁ τίτλος τὴς εἶνε «Ὁ Μά-
γος τῶν γυναικῶν» καὶ ἔχει ἴσα πα-
ρὰ ἀπὸ δύο διαφόρους ἡθοῶν
στὴν θεοσ.λοικήν καὶ στὴν Ἀλε-
ξάνδρειαν, ὅπου ἐσπεύσκει μὴ μὴ
ἐπιτυχία.

XXX

Τὴν ὀρεῖσσαν αὐτὴν θὰ διαδε-
ξῇ ἀργότερον μὴ ἐπιθεώρησις τῶν
κ. κ. Εὐαγγελίδου - Σακελλαρίου μὲ
μουσικὴν τοῦ κ. Σακελλαρίου.

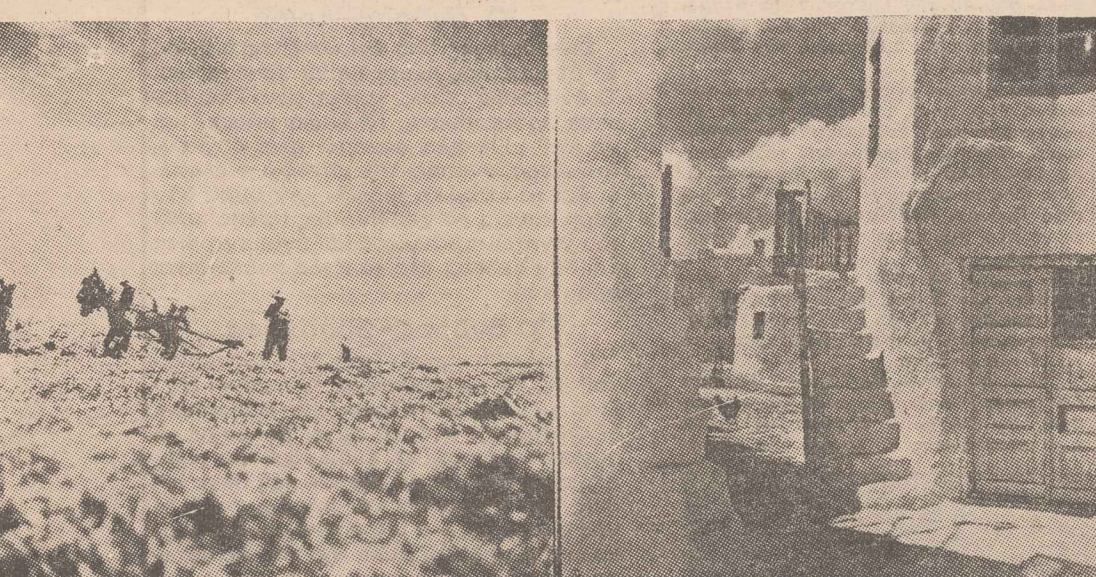
XXX

Ἀντιγράψαν ὁ σκαμνισμὸς μονα-
χοῦ ἀπὸ τοὺς κ. κ. Μανὸν Ὀλιμπι-
δου, Πλαμιένου, Κορινθίου καὶ
τῶν κ. κ. Νικολάου, Ἀλεξάνδρου, Ἀ-
λεξάνδρου, Δελτά κ. ἄ. Ὁ ἴσασος θὰ
παίξῃ ἐπὶ δύο μῆνας εἰς τὸν Πει-
ραιᾶ καὶ κατόπιν θὰ ἐπιχειρήσῃ
τοῦρνε εἰς διάφορα ἐπαρχιακὰ κέν-
τρα.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙ ΣΤΗΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΚΘΕΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΩΝ

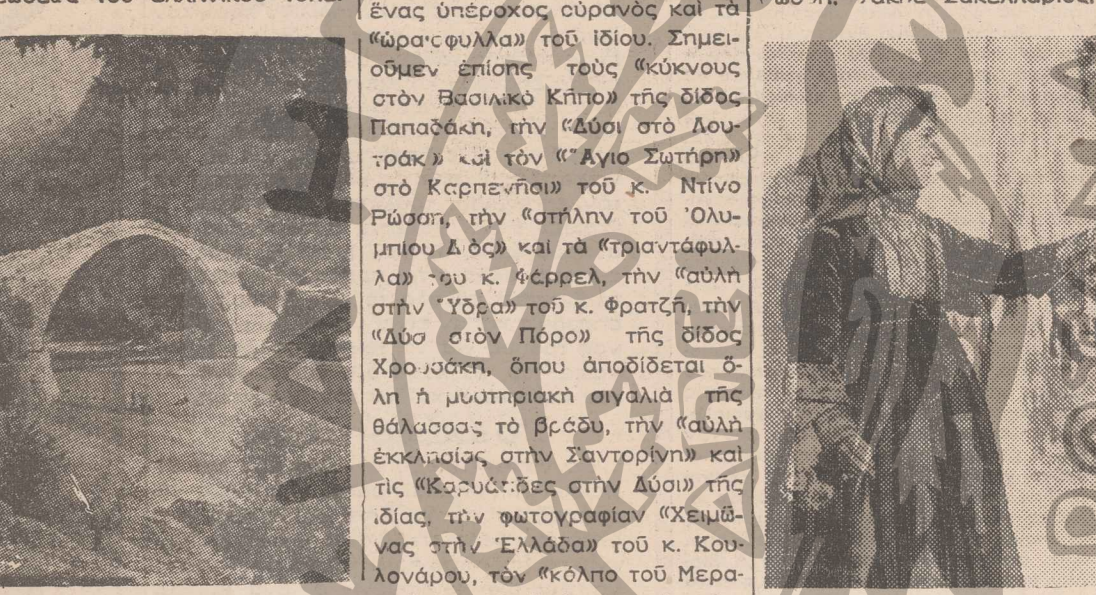
Ἡ φωτογραφία εἶνε ἀναντι-
ρήτως τέχνη. Μία τέχνη, πού
παίρνει δική τὴς, ξεχωριστὴ, θέ-
σι μέσα στὸν κόσμο τῶν τεχνῶν.
Ἀπὸ τὴν στιγμὴν πού ὁ τεχνίτης
φωτογράφος, ρυθμίζει τὸν φωτι-
σμὸν καὶ τοὺς ἀρχιτεκτονικοὺς
ὄγκους τῶν πρὸ αὐτοῦ ἀντικει-
μένων, ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν

Δύο ἀπὸ τοὺς καλύτερους πίνακας τὴς ἐκθέσεως. (Στὴν ἀριστερὰ τὴν Ραβίαν) τοῦ κ. Νάσου Γκιζικί καὶ (ἀριστερὰ τὴν Μύκονον) τοῦ κ. Οὐλιανῆ ὁρρελ.

ἐκφράζει τὴν ψυχικὴν τοῦ δι-
δασκ. ἴσων καμινεῖ τέχνην. Ἡ ἀ-
φύκτος φωτογραφικὴ μηχανὴ ἀ-
ποκτᾷ ψυχὴν. Καὶ ἀποδίδει τὰ
ἀντικείμενα κατὰ ἕνα ἀπαρε-
κλήτως βεβαίως νατουραλιστικὸν
τρόπον, ἀλλὰ συνάμα ἀποδίδει
καὶ ψυχικὰ εἰσθήματα τοῦ φω-
τογράφου. Ἡ φωτογραφία ὅμως
δὲν εἶχε ἀναπτυχθῇ ὑπὸ αὐτὸ
τὸ πνεῦμα, ὡς τέχνη δηλαδὴ,
εἰς τὴν Ἑλλάδα. Μονάχα κατὰ
τὰ τελευταῖα χρόνια παρεπρή-
θη μὴ ἐρασιτεχνικὴ ἐπιθεώρησις
εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν φωτογρα-
φίαν. Ὅλη ἡ σκεπτικὴ ἐργασία
συνεχεντρῶθη εἰς τὴν πρῶτην
Πανελλήνιον φωτογραφικὴν ἐκ-
θεσιν ἡ ὁποία ἵσται πρὸ ἡμε-
ρῶν τὰς πῶνις τὴς εἰς τὴν αἰ-
θούσαν Στρατηγικοῦ.

Ὁ ἐπισκέπτης τὴς ἐκθέσεως
αὐτῆς εὐρίσκει πρὸ μὴς ἀπο-
θεώσεως τοῦ ἑλληνικοῦ τοπεί-

Μία ἄλλη φωτογραφία ἀπὸ τὴν
ἐκθεσιν: «Βράδι στὸ Γεφύρι».

οῦ. Βλέπει τοπία πού εἶνε ἀλη-
θινὸι πίνακες. Καὶ δὲν θὰ ἦταν
ὑπερβολὴ νὰ εἰπῇ κανεὶς ὅτι
αὐτὰ τὰ φωτογραφικὰ τοπία
εἶνε καλύτερα ἀπὸ μερικὸς με-
τρούμενος πίνακες ζωγράφων, πού
προσάβουν ν' ἀντιγράψουν μὲ
σκαλοπτικὴν ἀκριβολογίαν τὴν
φύσιν. Καὶ τὸ θυμάσθων εἶνε
ὅτι ἡ φωτογραφία κατορθώνει δὲ
θλούς αἰσθητικῶς μὲ ἕνα μονάχα
χρῶμα-συνθέσση τὸ μαῦρο.

ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἐνα νέον ἔργον
τοῦ Μπερστανί.

Τὸ νέον ἔργον τοῦ ἀκούρα-
στου Γάλλου δραματοῦργου Ἀν-
ρὺ Μπερστανί, τὸ ὁποῖον ἐ-
δόθη δὲ πρῶτην φορὰν τὴν
προπαρασκευάσαν ἐξδομάδα εἰς
τὸ Παρίσι, ἐξακολουθεῖ νὰ προ-
καλεῖ τὴν ἐνδιαφέρον καὶ τὰς συ-
ζητήσεις τὴς κριτικῆς.
Ἡ ὑπόθεσις τοῦ (Ἀκρωτηρίου
τῶν Γρικιμῶν) δὲν εἶνε ἐξαι-
ρητικῶς πρωτότυπος: Ἐνας με-
σοκόπος, ἀπὸρος-πενθία ἐτῶν
—συνδέεται διὰ σφοδρὸν ἔρω-
τος με τὴν μόλις εικοσιπενθι-
κόρη παλαιὰ συνάδελφον καὶ
φίλου τῶν καὶ τὴν ὑπαίθερε-
ται. Ὁ ἔρως αὐτὸς πού περιφο-
ρεῖ τὴν διαφωρὰν τὴς ἡλικίας ἔ-
χει σικνὰ προκαλεῖται τὸ ἐνδια-
φέρον τῶν δραματοῦργων. Ἡ
πρωτοποίη ὅμως τοῦ νέου ἔρ-
γου τοῦ κ. Μπερστανί ἐγκει-
ται εἰς τὴν ἐκτελέσιν καὶ κά-
πως ἀνατρεπτικὴν θεωρίαν πού
ὑποστηρίζει ὁ συγγραφεὺς σχε-
τικῶς με τοὺς ἀσυμβίβαστους
αὐτοῦς ἔρωτας. Ὁ πενήντητος
ἱστρος καὶ ἡ νεαρὴ πῆλη τοῦ
πρὸ ἀγνῶστου πραγματικῶς, εἶνε
ἀνδράτωι δυνατόι, πού ἔχουν τὸ
δικαίωμα νὰ ἀπατήσουν καὶ νὰ
προσάβουν τὴν εὐτυχίαν τῶν,
ἐστὼ καὶ δὲ ἀσεβοῦν τὴν δυ-
σταξ νὰ γῶνται τῶν. Καὶ τὴν σκορ-
πίζουν πράγματι: ἡ μπερστανί
νέος, ἡ ὁποία ἡγάπα ἀνέκαθεν
μουσικὴν τὸν παλαιὸν φίλον καὶ
συνάδελφον τοῦ ἀνδρὸς τὴς καὶ
ἡ ὁποία συντηρεῖται ἀπὸ τὴν προ-
τίμησιν τοῦ διὰ τὴν κόρην τὴς.
Ἐνας νεώτερος καὶ ἀγαθὸς μνη-
στηρ, πού ἐγκαταλείπειται πρὸς
χάριν τοῦ γυναικὸς σχετικῶς ἀν-
τιζηλῶν, πού, ἕνας πιστός, σιω-
πηρὸς φίλος: ὁλοῦς αὐτοῦς κα-
θιστᾷ δυστυχίαν ὁ θριαμβεύων
ἔρως τοῦ ἡρώος καὶ τὴς ἡρώ-
δος. Ἀλλὰ ὁ ἔρως αὐτὸς, ἐκεί-
νῳσι πηγαῖαν φυσικὴν ἐνέαν-
ει, καὶ τὰ ἀπαράγραπτα δικαι-
ώματά του, πρὸ τῶν ὁποίων τὰ
ἀλλὰ ὑποσέονται.

Ἰσοῦ ἡ θεωρία τὴν ὁποίαν με-
θάρρος, θεατρικὴν δεξιότητα,
ἀλλὰ καὶ φιλοσοφικὴν δύναμιν,
υποστηρίζει ὁ Μπερστανί, τοῦ
ὁποιοῦ τὸν διὰ τὴν κόρην τὴς
ἐκείνῳ ἐκείνῳ, ἀποκαρπύ-
μενα ἀπὸ τὴν ἀπὸ τὴν ἐπιβίω-
σιν θεατρικῶν συγκινήσεων, γίνον-
ται τῆς τελευταίας ἐργα ψυχο-
λογικῆς καὶ φιλοσοφικῆς βέσι-
ως.

Σημαντικὴν ἐπιτυχίαν ἐπίσης
εἶχε τὸ νέον ἔργον τοῦ Μπερ-
στανί, ἐς τὸ ὁποῖον πρωτογιν-
οῦνται ἡ Αἰὶς Κόρα. Τὸ δράμα
αὐτὸ ἔχει πολλὰς ἀναλογίας με-
τὰ τὴν (Ἰλίου), διότι πραγματεύ-
εται τὸν ἔρως μὴς ἰσχυροῦς
τῶν ἡρώων τοῦ Εἰρηνικοῦ μὲ ἕ-
να λαϊκόν.

Νεαὶ ἐκδόσεις

Ἐξέδοθη καὶ πάλιν αἱ ἑ-
κατὰ β' ἐκδόσεις τοῦ καινοῦργ-
ιοῦ βιβλίου τὴς Ἀγγέλης Δόδα
μὲ τὸν τίτλον (Ἐπιτομὴ τῶν Δια-
κρίσεων). Εἰς τὸν νέον τὸν αὐτὸν
τόμον ἐκδόθηκεν τὸ (Ἐκκα-
ρὸν ἐκ τῶν οὐκί) καὶ τὸ (Ἀπό-
θεσις τῶν οὐκί) περὶ αὐτῶν ἐκ-
δόσεως ἀναρτίσκει, ἀλλὰ δὲν
μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν ἀναφῇ
δὲς. Τὸ γεγονός εἶνε ὅτι ὁ ἐ-
πισκέπτης τὴς φωτογραφικῆς

ΕΠΙΣΚΕΨΗΣ

ΓΙΑΤΙ ΕΙΜΑΙ
ΕΙΝΠΝΗ

ην από άνω και τα μεταφέρουν εδώ όπως
 τα ειν, δεν θα καταλάβετε και πολλά
 πράγματα. Γι' αυτό προτιμάμε να σας
 παρουσιάσουμε τον καθηγητή της χαρι-
 σματικής ζωής, τον οποίο ονομάζω κ.
 Κηρόλο Τόμας για να σας εξηγήσει
 πώς έμπερνε την εξυπνάδα της δη-
 μοφιλούς μαθητριάς του.

«Ο κ. Τόμας παρουσιάζει στην Σίρλεϊ
 ένα πλάνο όπου ο ζωγραφισμένος
 διάφορος κατοικεί ζω.

«Κύριε, καλά από τα κατοικίδια

που ζευγαριό παπουτσία ταίριαζαν πε-
 ρισσότερο στο όμμα και στα πόδια του
 παιδιού.

Η Σίρλεϊ έλε πολύ μικρότερο ζωντι-
 κίο, το οποίο έδωσε την ευατη από-
 ρισή οσημένιων ποταλά τα ρούχα και τα πα-
 πουτσία, που θάπρεπε να φορέσει το
 παιδί τις εικόνας.

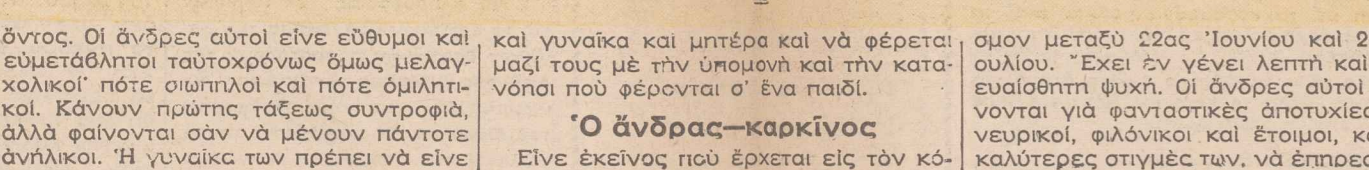
Έτσι η χαριτωμένη Σίρλεϊ έδειχνε
 ένα πλάνο όπου ο ζωγραφισμένος δια-
 σκεπτεό ο διαφόρων οργάνων. Άλλα
 ο αναπλάσι μες κ. Τόμας δεν περι-

Ἡ Σίρλεϋ Τέμπλ ὅταν δὲν παίζη στὸν κινηματογράφο... παίζει ὅπως ὅλα τὰ παιδάκια.

—'Εδῶ θλέπεις διάφορα πράγματα ἀ-
νακατεμμένα. Ὑπάρχουν ὁμως καὶ με-

‘Ο ἄνδρας—δίδυμος

Ναὺ Πλοῖον Ἀσπριμὺν Ἐγγυήθη

A vintage advertisement for 'The Girl of the Year' featuring six identical women in 1930s-style dresses, each with a different zodiac sign (Aries, Taurus, Gemini, Cancer, Leo, Virgo) at their feet. The women are wearing long, light-colored dresses with dark floral patterns and matching headbands. The zodiac signs are depicted in a stylized, reddish-brown color at the bottom of the frame. The background is a plain, light-colored wall. The overall style is reminiscent of early 20th-century magazine advertisements.

Ὁ ἄνδρας—τοξότης
Γεννιέται μεταξύ 24 Νοεμβρίου καὶ 29 Δεκεμβρίου. Ὁ «τοξότης» αὐτὸς εἶνε ἐκ γεννητικής ἰδεολογίας. Ὀνειρεύεται καὶ ὁραματίζεται συνεχῶς, χωρίς ὅμως νὰ χάσῃ τὴν ἀντίληψιν τῆς πραγματικότητος. Μπορεῖ μάλιστα καὶ νὰ προὖρ πράγματα πρὸ ἄλλοι οὐτε κόν θὰ τὰ ἐπύροσζαν. Οἱ «τοξοῦται» κάνουν παντοῦ φίλους καὶ ἀφωσιώνονται εὐκόλα καὶ στίς γυναῖκες.

φιλω τὸ χέρι σας
MADAME

A black and white illustration of a man and a woman. The man, on the left, is wearing a dark suit and is leaning forward, looking down at something in his hands. The woman, on the right, is wearing a light-colored dress and is looking towards the man. The illustration is done in a sketchy, expressive style with visible line work.

«Ὡς ἐπιστρέφωμεν ὁὖς εἰς τὴν ἐπο-
χὴν μας. Τὸ κετορφίλημα ὡς ἐνδείξει
σεβασμοῦ πρὸς τὰς κυρίας, πιθανὸν νὰ
μὴ ἐξαφανισθῇ τελείως, ἀλλὰ δὲ πε-
ριορισθῇ μόνον εἰς τὰς πολὺ ἡλικιωμέ-
νες καὶ εἰς αὐτὰς ποὺ κατέχουν μίαν
ἐξαιρετικὴν θέσιν εἰς τὴν κοινωνίαν.

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

ΜΙΑ ΧΡΗΣΙΜΗ ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΔΙΑΒΑΘΜΙΣΙΣ

ΤΑ ΣΠΟΡ ΣΕ ΚΑΘΕ ΗΛΙΚΙΑ

Κάθε φίλαθλος άνθρωπος πρέπει να διαλέγει τα σπορ εκείνα που προσαρμόζονται με τα χρόνια και την ιδιοσυγκρασία του.

Ο ΠΩΣ παντού έτσι και στα σπορ υπάρχουν όρισματά, κανόνες, δουλ. που πρέπει να ακολουθείς κάθε φίλαθλος και γενικά καθέναν που ασχολείται με τα σπορ και τον αθλητισμό. Το να ξέρει κανείς ποιά σπορ ταιριάζει στην ιδιοσυγκρασία του και ακόμη με ποιά σπορ ο' ασχοληθή αναλόγως της ηλικίας του, δεν είναι εύκολο πράγμα. Σε άλλα κράτη πιο προηγμένα αθλητικά από μας, στο σημείο αυτό δίδεται ιδιαιτέρως προσοχή. Υπάρχουν στο εξωτερικό ειδικοί σχολαί, όπου ο καθένας θα... ανακαλύψει το σπορ που προσαρμόζεται περισσότερο με τις σωματικές και ψυχικές του ικανότητες και όπου ο καθένας—αναλόγως της ηλικίας του—θα ασχοληθή με το σπορ που χρειάζεται. Δεν μπορείτε επί παραδείγματι σεις, κύριέ μου, με τας καμπυλώσεις της εστραφούς κοιλίας σας να επιμένετε να εξελιχθείτε σε... δρομέα ταχύτητας ούτε και σεις, νεαρέ μου, να ασχοληθείτε αποκλειστικώς με το μπυλιάρδο. Αναλόγως της ηλικίας σας, σας παρουσιάζω όρισματά σπορ και ειδικά σωματικά και πνευματικά παιχνίδια, που και σας θα ευχαριστήσουν και στον κύκλο των γνωστών σας θα εδρασιώσετε την φήμη σας ως πραγματικού «σπορτιστή». Ποιά είναι αυτά τα τα σπορ για κάθε ηλικία; θα σας αναφέρω με σήμερα. Δεν έχετε παρά να δώσετε λίγη προσοχή και να διαλέξετε το αθλητικό παιχνίδι που προσαρμόζεται με τους Μαιούς που φέρετε επάνω στους ώμους σας!

ΚΧΧ

Θα χωρίσω με τη ζωή του ανθρώπου σε έξι περιόδους και θα αναφέρω για έκαστην εξ αυτών, τα αντίστοιχα σπορ της. Η πρώτη περίοδος περιλαμβάνεται από 14—17 ετών, η δεύτερη από 18 έως 21, η τρίτη από 21—28, η τέταρτη από 28—35, η πέμπτη από 35 έως 50 και η τελευταία από 50 και πλέον. Ας αρχίσω με την πρώτη, την εφηβική περίοδο. Κατά την περίοδο αυτή ο έφηβος και το κορίτσι έχουν ανάγκη μιας ζωής πιο φυσικής και αθλητικής. Υποχρεωτικώς θα κάνουν κάθε πρωί επί 20 λεπτά την γυμναστική τους και αυτή η συνήθεια πρέπει να διαρκέσει μέχρι... γήρατος! Το καλοκαίρι θα παίζουν τις εδδομάδες στο γυμναστήριο όπου θα έχουν αθλητισμό επί μία ώρα και άλλη μία ώρα μία αθλητική παιδεία, όπως το μπάσκετ μπάλλ, το δόλεϋ κλπ. Αυτό θα γίνεται Τρίτη και Πέμπτη. Το Σεπτεμβριο και Οκτώβριο θα τους προσκόψουν. Τα κορίτσια της ηλικίας αυτής θα ασχοληθούν με χοροδία, όλιγον αθλητισμό και πρακτική υγιεινή. Έν συνόλω κατά την πρώτη αυτή περίοδο πρέπει να διατίθενται 16 περίπου ώρες εβδομαδιαίας για την σωματική και πνευματική διασκέδαση.

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

Ο κ. και η κ. Μοσαντόν, Λονδρέζοι εισοδηματίαι, δεν γνωρίζουν ούτε τον κινηματογράφο, ούτε το θέατρον, ούτε το μελόδραμα. Δεν γνωρίζουν ως θέαμα παρά μόνον την πυγμαχίαν! Επί είκοσι πέντε έτη παρισταίονται καθ' έκαστην εις αγώνα πυγμαχίας επί έξι ημέρες της εβδομάδας. Ως γήνησι 'Αγγλοι ανασταίνονται την Κυριακήν. Δεν πηγαίνουν εις το αγώνιστον των θεσμάτων, αλλά επί τη θέσει των αθλητικών περιοδικών, τα οποία αγοράζουν και καθορίζουν το πρόγραμμα της προσεχούς εβδομάδας. Εάν πρόκειται να γίνη μεγάλη πυγμαχία εις άλλην πόλιν της 'Αγγλίας, πηγαίνουν αμέσως με το αυτοκίνητον των ή με τον σιδηρόδρομον να παρακολουθήσουν τον αγώνα. Απορρότημειν, λέγει η κ. Μοσαντόν, εις όλες τας πυγμαχίας που έγιναν εις την 'Αγγλίαν, και απορρίπτον διατί όλοι οι 'Αγγλοι δεν κάνουν εκείνο το οποίον κάμνουν ημεείς. Δεν υπάρχουν άρτιατερον θεάματα από την πυγμαχίαν. Τίποτε δεν ήμπορεί να συγκριθί με αυτό. Είναι το μόνον το οποίον ποτέ δεν το χορτάνομαι!»

ΧΧΧ

Οι κολυμβητικοί αγώνες της Μάγχης είναι πολλοί, τόσο άνδρες όσο και γυναίκες. Μέχρι τούδε τρεις κολυμβητριά και πέντε κολυμβηταί απέτυχαν.

σι του έφηβου. Τώρα ερχόμαστε στη δεύτερη περίοδο, από 17—21 ετών. Δεκαεπτά ώρες κάθε εβδομάδα επιβάλλονται. Η πρώτη γυμναστική, το ποδόσφαιρον, το μπάσκετ μπάλλ, η άνεμοπορία, ο κλασικός αθλητισμός, το δόλεϋ μπάλλ, η

κωπηλασία, ο τουρισμός, το κολύμπι, ή άνεμοπορία σπορ της περιόδου αυτής. Ο έφηβος και τα κορίτσια μπορούν ακόμη να ασχοληθούν με ζωγραφική, γλυπτική και πρακτική υγιεινή.

Η τρίτη περίοδος—από 21—28 ετών—είναι η σοβαρώτερη για την αθλητική ανάπτυξη του ανθρώπου, δια την οποίαν θα διατίθενται 20 ώρες κάθε εβδομάδα. Η πρώτη γυμναστική, το τένις, ο κλασικός αθλητισμός, η κωπηλασία, το ούατερ πόλο, το ράγκμπι, το χόκεϋ, το πατινάζ, το σκι, η φυσιοθεραπεία, θαυμάσια, το καθένα αναλόγως της εποχής και των επιθυμιών του φιλάθλου μπορούν να τον απασχολήσουν. Έννοείται ότι θα απασχοληθή ακόμη με μουσική, ξένες γλώσσες, την καλλιτεχνία και το κορίτσι με το τένις, την ιππασία και την πνευματική της ανάπτυξη. Έννοείται ότι ο γάμος επιβάλλει κάπως τα αθλητικά γούστα του ανθρώπου αναλόγως των συγγενικών του υποχρεώσεων.

Στην τετάρτη περίοδο—από 28—35 ετών—ο άνθρωπος βρίσκεται σε πλήρη ακμή και κάνει σπορ όσο μπορεί αναλόγως με τα γούστα του, τη φόρμα του και την οικονομική του κατάσταση. Ο κλασικός αθλητισμός, το σκι, ο άλτιτισμός, η ιππασία, η κωπηλασία, η πόλη, το κολύμπι, τα θαλάσσια σπορ και η πνευματική ανάπτυξη μπορούν να απασχολήσουν άφοδώς τον φιλάθλο της ηλικίας αυτής διαλέγει όμοιως τα σπορ του γούστου της, χωρίς να παραμελήσει και την πνευματική της ανάπτυξη. Στις ηλικίες από 35 έως 50 χρονών, επιβάλλεται αθλητική απασχολήσις 21 ωρών κάθε εβδομάδα, πάντως έλαφρά. Η τζοβολία, το μπυλιάρδο, η σκοποβολή, η ξιφομαχία και μερικά άλλα έλαφρά σπορ ενδείκνυνται για τις ηλικίες αυτές, μαζί με το φάρμακμα και την απαραίτητη προινή γυμναστική.

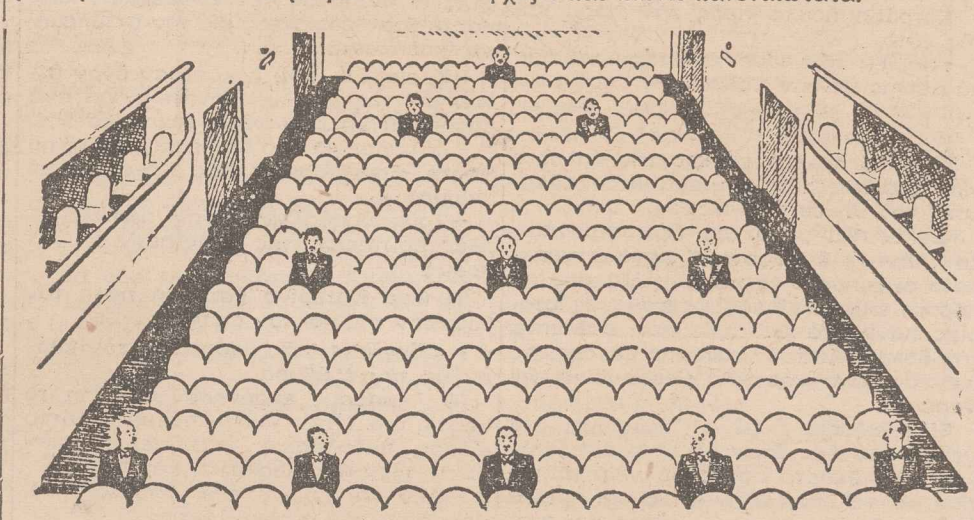
Στην τελευταία περίοδο, από 50 και πλέον ετών επιβάλλεται προσοχή στην εκλογή των αθλητικών απασχολήσεων. Το φάρμακμα, το μπυλιάρδο, οι διάφοροι συλλογισμοί, η άνοδομα, αποτελούν προφιλεις απασχολήσεις των μεσήλικων. Υπάρχουν όμως και εδώ εξαίρεσεις. Όπως επί παραδείγματι ο τεννίστας μας κ. Αύγουστιος Ζερλάντης που εξακολουθεί να λαμβάνει μέρος σε αγώνες τένις εις ηλικίαν—μεταξύ μας!—52 ετών και ο ξιφομάχος μας κ. Κ. Μπότσης που διεκδικεί ακόμη κάθε χρόνο τον τίτλο του πρωταθλητού στο σπαθί ενώ πλησιάζει τον ήμισυ αιώνα!

ΣΑΚ.

ράδρας. Τα νέα αυτά σκιά έχουν ήδη εκλαϊκευθεί στην Σουηδίαν και ακόμη και τα παιδία τρέχουν με αυτά εις τους δρόμους του Όσλο, πράγμα που επιτρέπει εις τους σκιάς να οργανώνουν αγώνες και εις τας διάφορους αθλητικές πιάσας, όπως π. χ. είναι οι αυτοκινητόδρομοι.

ΧΧΧ

Ένας 'Αμερικανός αεροπόρος τελευταίως κατεσχέσας ένα νέον είδος ανεμοπτόν—ποηλάτου, με το οποίον κατόρθωσε να διανύση μίαν απόστασιν χιλίων πεντακοσίων μέτρων εις ύψος κυμαίνονμενον από 35—45 μέτρα.

Όταν ή ποδοσφαιρική ομάδα πηγαίνει νωρίς στο θέατρον.

Το πάθος του Φιλοτελισμού

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΠΟΥ ΣΤΟΙΧΙΖΟΥΝ ΟΛΟΚΛΗΡΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ

Ένσημα που έχουν αξίαν επειδή είναι λαθευμένα

Εις τας 6 τρέχοντες λαμβάνει χώραν εις τόν 'Αμδούργον ένας πλειστηριασμός γραμματοσήμων, εις τόν οποίον θα προσφερται και ένα γραμματόσημον της νήσου Μαυρικίου, της μίας πέννας, χρώματος πορτοκαλί, το οποίον κατά την τελευταίαν διαπραγματεύσειον πού έγινε έπουληθήκε αντί 40.000 μάρκων, δηλαδή 1.600.000 δραχμών. Πρέπει να δηλώσουμε αμεως, φυσικά, ότι τα γραμματόσημα της αγγλικής αττικής άποικίας του έτους 1847, από τα πρώτα που εκκυκλοφόρησαν εις τόν κόσμον, είναι από τα σπανιότερα που υπάρχουν.

Τη 1847 ο 'Αγγλος διευθυντής των ταχυδρομείων της νήσου του Μαυρικίου πού εδρίκεται εις τόν 'Ινδικόν ώκεανόν, εκέλευσε τόν μόνον 'Αγγλον τεχνικόν, τόν ώρρολογιστήν κ. Μπάρναρτ και τόν έρωτσε αν ήτο εις θέσιν να τυπώσ η ένα γραμματόσημο, όμοιο με ένα που είχε λάβει από την Μπρό-πολιν και εις τόν οποίον ει-κονίζετο το κεφάλι της νεαρής βασίλισσας της 'Αγγλίας. Το γραμματόσημο αυτό είχε κυκλοφορήσει επί μίας πλακός μολύβδου. Η προσωπογραφία της βασίλισσας δεν επέ-ρυκε βεβαίως. Έν τούτοις όμως έπειτα από λίγα χρόνια επρόκειτο να καταστ ή ακριβώτερη προσωπογραφία της βασίλισσας της 'Μεγάλης Βρετανίας. Τόν ο ώρρολογιστής όμως δσον και οδιδευθυντής του ταχυδρομείου δεν παρε-τήρησαν ένα άλλο λάθος πολύ ούσιωδέστερον. Κι έτσι έξετυπώθησαν τὰ πρώτα άγγλικά άποικιακά γραμματόσημα 500 κόκκινα της μίας πέννας και 500 γαλάζια των δύο πεννών και εκκυκλοφόρησαν για πρώτη φορά στις 21 Σεπτεμβρίου του έτους 1847. Αυτά το λάθος έδωσε ακριβώς εις τα γραμματόσημα την μεγάλην των αξίαν. Έπρόκειτο περί σημαντικού ορθογραφικού λάθους, πράγμα, που νάγκασε τόν διευθυντήν να άποσύρη τα γραμματόσημα και να διατάξη τόν ώρρολογιστήν να εκτυπώσ άλλα. Εις μίαν τελευταίαν δημοσίωσιν εις τόν Λονδίνον το ζεύγος των 'Αδελφών Μπάρναρτ πρώτων γραμματοσήμων της νήσου του Μαυρικίου ήγοράσθη αντί 100.000 μάρκων, δηλαδή 4.000.000 δραχμών. Τούτο βέβαια προέρχεται εκ τού λόγου ότι, όπως είπαμε, έλάκιστα άπ' αυτά τα γραμματόσημα υπάρχουν σήμεραν εις τόν κόσμον. Της μίας πέννας υπάρχουν μόνον ένδεκα μεταχειρισμένα, εκ των οποίων έπτά επί φακέλλων και δύο μεταχειριστά, τών δύο πεννών υπάρχουν έξι μεταχειρισμένα, εκ των οποίων 3 επί φακέλλων και έξι άμεταχειρίστα. Ός εκ τούτου τα άμεταχειρίστα είναι ακόμη σπανιότερα από τα μεταχειρισμένα. Εκ των οποίων υπάρχουν ένδεκα επί πλέον. Εις το βρετανικόν μουσειόν εδρίκεται ένας από τούς φακέλλους της άποσταλείσης τότε προσκλήσεως και το ταχυδρομικόν μουσειόν του Βερολίνου κατέχει επίσης ένα έν τον σπανιωτάτων αυτών γραμματοσήμων επί των φακέλλων των. Είναι από τα πολυτιμότερα γραμματόσημα του πλουσιωτάτου αυτού μουσειου.

Και τα νέα γραμματόσημα που εκκυκλοφόρησαν κατόπιν άπέκτισαν επίσης αξίαν, διότι επιτύθησαν σε διάφορο χαρτί και με διάφορα χρώματα: κόκκινα, ρόζ, πορτοκαλί, μπλε εις διάφορες άποχρώσεις. Όλα αυτά τα 'Όρθωμένα' γραμματόσημα του Μαυρικίου είναι περιζήτητα σήμερα και τιμούνται από 40 έως 80.000 δραχμές. Το πρώτο γραμματόσημο της νήσου Μαυρικίου 'έξασσε το ρεκόρ'. Έν τούτοις και το ρεκόρ αυτό, όπως τόσα άλλα, κατερίφηθ. Το 1922 ο πλειστηριασμός της συλλογής των μεγαλύτερων των φιλοτελιστών, του 'Ελβετού βασιών Φερράρι, έσημειωσε τιμήν 150.000 μάρκων, δηλαδή 6 εκατομμυρίων δραχμών δια ένα γραμματόσημο του έ-λως σέντς της αγγλικής Γουϊνάνας. Η ιστορία του γραμμα-τοσήμου αυτού δεν είναι ολιγώτερο ένδιαφέρουσα από την άλλην. Η αγγλική Γουϊνάνα, εις τόν Β. άκρον της Νοτίου 'Αμερικής έτύθησε το πρώτο της γραμματόσημο ήδη από του 1850. 'Ηταν άπλούστατο: Ένας κύκλος με μαύρα ψηφία και στο κέντρον ή έντυπος ύπογραφή του διευθυντού του ταχυδρομείου. Από αυτά δεν υπάρχει παρά μόνον ένα. Έκείνο που πουλήθηκε 6 εκατομμύρια μετά τόν θάνατο του Φερράρι, ο όποιος το είχεν αγοράσει είκοσι χιλιάδες δραχμές.

Πανάκριθα είναι επίσης κάτι ιδιαίτερα γραμματόσημα των Ιεραποστόλων, τα όποια κυκλοφορούσαν στα παλαιότερα χρόνια ιδίως ως γράμματα που οι Ιεραποστολοί έστελναν στην Ευρώπη ή στην 'Αμερική. Έλάκιστα σάζονται σήμερα. Ένα από αυτά παρουσιάζει ή εικόνα μας. Είναι από μία Ιεραποστολή στη Χαβάη, μπλε, των 2 σέντς. Στους καταλόγους αναφέρεται με τιμή τριών εκατομμυρίων διακοσίων χιλιάδων δραχμών.

Το δραματικώτερον έπεισόδιον του Ρωσοισλαμικού πολέμου. Κατασκοπεία, έρως, περιπέτεια, μυστήριον.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Η διαφορά

— Έχομε ένα κοινό λογαριασμό με τόν άνδρα μου στην Τράπεζα.
— Δεν είναι καλό αυτό. Θα υπερδεύσατε έτσι συχνά.
— Καθόλου. Έκείνος, καταθέτει και ένα άποούρω.

Άκριβώς τότε

— Διαπιστώνω μία άδυναμία της όράσεως. Μην νίτετε πολύ.
— Περιέργω γιατρέ μου. Κι' όμως, όταν πίνω πολύ έλέπω διπλά !...

Δέν διαζότανε

— Το ειοιτήριό σας κύριε είναι για την άλλη άμεσοστοκία και σεις θρίσκεσθε στην ταχεία.
— Δεν πειράζει. Μπορείτε να πάτε πιο σιγά. Δεν διαζόμαι.

Πολύ περίεργω

—Δέν θυμάσαι λοιπόν πόσα εί-ναι τα όστα του κρανίου ;
— Δεν είναι περίεργον κ. καθι-γνή, αφού τάχω στο κεφάλι μου;

Ένας φιλάνθρωπος

— Άκούσε εδώ φίλε μου, πάρε ένα φράγκο και πάς να ζητιά-νευσι ! Στην ηλικία σου αυτό κά-νει πολυ καλό στην υγεία.

Τί χρειάζοτανε

— Πήγατε λοιπόν και στην Πο-μπία ;
— Ναι. Όραιο μέρος, αλλά τι τα θέλετε, έχει ανάγκη από μεγάλη έπισκευή !...

Η άναλονία

— Θα πάψης τέλος πάντων Γι-άννην να κατανίεναι με τις κουρ-σες σου ; Θα μάς καταστρέψης.
— Όχι περισσότερο από τις δι-κές σου κουρσες στα μαγαζιά !...

Κάτι ήξερε

— Θέλεις να πάρης αυτόν τόν άστυφάλακα, και όμως δεν ξέρεις ακόμη ποιος είναι ;
— Πώς, μαμά, ξέρω τόν αριθμό του.

Ζήλεια

— Είνε αλήθεια ότι ή Κάκια ζη-λεύει τόν άνδρα της ;
— Πάρα πολύ ! Φαντάσου ότι, τόν πρώτ'όμινα του γάμου των, δεν τών άφηνε να θαυμάσι ούτε την σεληνή !

Σκέδια

— Όταν θα παντρευθώμε, Γι-ώργω μου, θέλω να έχω το λιγώ-τερο τρεις υπηρέτες...
— Μα βέβαια, άνάπη μου, θα έχ-κεις έκατό...
— Έκατό ;
— Ναι. Την μία μετά την άλλη !

Η μητέρα : Έλα, λοιπόν, δειλέ, πέταξε ! Συλλογισόν, το κατόρθωμα του λιγνιτέρη !

Μυστήρια της φύσεως

ΜΗΤΕΡΕΣ ΑΡΡΕΝΕΣ

ΠΑΤΕΡΕΣ ΠΟΥ...

ΓΕΝΝΟΥΝ ΠΑΙΔΙΑ !

Παράδοξοι περιπτώσεις ζώων που επωάζουν αντί των θηλέων

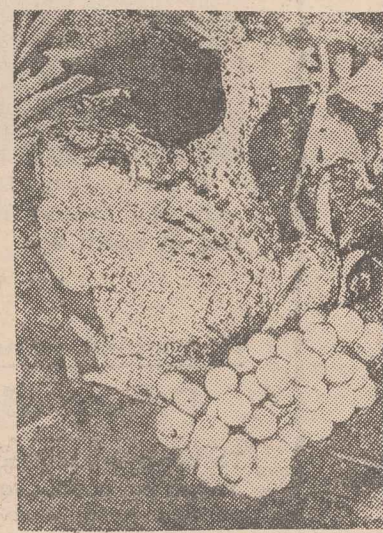
Μεταξύ των ποικίλων περιέργων εθίμων διαφόρων λαών που δεν έχουν εύρει ακόμη την εξήγησίν τους, παραμένει ανεξήγητη επίσης ή επομένη συνήθεια των ανδρών των Ιθαγενών φυλών της Νοτίου 'Αμερικής. Ο σύζυγος συμμερίζεται εις όλες τις εξωτερικές λεπτομέρειες την ζωή της συζύγου του λεοκούς επί αρκετές εβδομάδες πρό του τοκετού. Τρίει, δι-λαδύ, ό,τι τρώει και ή γυναίκα του, μένει πλαγισσόμενος δόσε ώρες μένει πλαγισσόμενη και εκείνη, συχνά μέρες ολόκληρες ακίνητος στο κρεμαστό δικτυωτό κρεβάτι που χρησιμοποιούν στις χώρες εκείνες οι Ιθαγενείς, αποφεύγει τούς κόπους και τις βαρείες εργασίες, διότι αλλοιώς—κατά την αντίληψιν των ανδρών εκείνων—'μπορεί να πάθ η παιδί'. Παρ' όλες τις έρευνες των ανθρωπολόγων και κοινωνιολόγων, δεν άνεκαλύφθη έως σήμερα δικτυωτό κρεβάτι που χρησιμοποιεί ή πα-ράξενη αυτή συνήθεια. Α ναμφιδόλως πρόκειται πε-ρι συμβολικής πράξεως, διότι βέβαιως δεν ύφισται κανένας λόγος άπολύ-τως να υποθέλθω εις άν-δρας σε κανέναν είδος τροφολάβει και διαίτης, διότι ή γυναίκα του πρό-κειται να άποκτήσ η παιδί. Οι έπιστήμονες κατέληξαν εις το συμπέρασμα ότι με-τούς αιώστρους αυτούς κανονισμούς υποχρεώ-νεται ο άνδρας να άναγνωρί-η την πατρότητα του παι-διού.

Όπως και άν έχη το πράγμα, το περιεργον εί-νε ότι ενώ έστω και σε μία μικρή μειονότητα αν-θρώπων, οι άνδρες υπο-βάλλονται σε συμβολικές πράξεις σχετικές με τόν τοκετόν, ενώ πράγματι καμία άπολύτως ούσιω-στική ανάγκην έχουν, ή-τάρουν διάσφα ζωά, τα όποια λαμβάνουν ένεργόν μέρος εις ό,τι αφορά την εισόδον νέων όντων εις αυτόν τόν κόσμον, πράγμα που έν γένει, αφο-ρά μόνον την μητέρα. Υπάρχουν π. x. εις τηνΑυστραλίαν τα 'έμοιυ', μεγάλα πουλιά, που είδους των στρουθοκαμήλων, άν και πολυ μικρότερα, εις τα όποια, αφού το θήλυ κάνει τα αυγά, το άρρεν τα άπώσκει επί έξήντα ολόκληρες ήμέρες. Δεν έπι-τρέπει εις το θήλυ να πληρώσ η καθ' όλον αυτό το διάστημα και το κατόπιν άγρίως άν κάνει κι' αυτό πώς θέλη να άνα-λάβη μέρος των μητρικών καθηκόντων της επώσεως.

Αυτο σχετική παραδείγματα εδρίσκονμε, μεταξύ πολλών άλλων, εις την θαλάσσιαν. Το ένα είναι ένός μικρού, αλλά πο-λεμικωτάτου ψοριού των τροπικών χωρών, όπου όπως και εις τα 'έμοιυ', το άρρεν αναλαμβάνει να νταντεύσ η—όχι τα παι-διά βέβαια, αλλά τα αυγά. Όταν το θήλυ γεννήσ η τα αυγά, τα όποια, όπως είπαμε γνωστόν, εδρίσκονται κλεισμένα μέσα σε μία λεπτή μεμβράνη, και τα γεννήσ η, κατά την συνήθειαν αυτών των ψοριών εις μίαν οχισμένη βράχυν, ή μέσα σε δύο μεγάλες πέτρες ή μέσα στα φύκια, το άρρεν αναλαμβάνει να άνασπών η έλαόνα με τα πτερυγία του γύρω από την μεμβρά-νη το νερό και με ήμπτρικήν πράγματι φροντίδα να επαναφέ-ρη εις την μεμβράνην και το έλάκιστο αυγούλακι, το οποίον τυχόν ήθελε παρασβείη το νερό.

Εις τα άναγκία της θαλάσσης ή 'μητρική' φροντίς του άρ-ρενος είναι ακόμη περισσότερο ούσιωστική. Το θήλυ έναπο-θετεί τα αυγά εις μίαν ειδικήν θήκη, ή όποια εδρίσκεται εις το στήθος του άρρενος και εις την όποιαν επιβάλλονται. Πρό-γματι, εάν συλλάβη κανείς κατά την στιγμήν της ώστοκίας και της επώσεως ένα αυγούλακι της θαλάσσης και άνοίξη την ειδικήν εκείνην θήκη, θα εδρη μέσα μεταξύ των χιλιάδων αυγών και μικρά αυγούλα, τα όποια άρχίζουν άναπτύσσει-να, ώστε τα μικρά αυτά θαλάσσια ζωά 'γεννιούνται' δια του πατρός και όχι δια της μητρός.

Θα μπορούσε κανείς να πολλαπλασίωσ η τα παραδείγματα από όλα τα ζωικά βασίλειον και από τις πιο μακρινές θα-λάσσεις και χώρες. Σχετικό παραδειγμα υπάρχει όμως και στην Ευρώπη. Είναι ένα είδος αρκετά μεγάλο βοτράκου, το όποιον, αφού βοηθήσ η το θήλυ, πιεζόντας το σώμα με τα μπροστινά πόδια, κατά την ώστοκίαν, τυλίγει κατόπιν την μεμ-βράνην που περιέχει τα αυγά γύρω εις το σώμα του ή γύρω στα πιανά του πόδια και τα μεταφέρει κατ' αυτόν τόν τρό-πον μαζί του συνεχώς μέχρις ότου τα αυγά ώριπάσουν και φθάσ η στιγμή κατά την όποιαν τα μικρά μαύρα ζωούδια, που θα γίνουν κατόπιν βότρακοι, είναι έτοιμα να βγούν από τ' αυγό. Τότε ο πατέρας φροντίζει να φθάσ η σε έλος ή σε κάποιο νερό και εκεί άπορρίπτει τα φορτίον του και έτσι τα μικρά γεννιούνται εις το σημείον όπου μπορούν ν' άνα-πτυχθούν και να γίνουν τέλεια βότρακια.

Ο άρρεν βότρακος εκτέλει κρει-μύταρες. Περιποιείται μόνος τα αυγά μέχρις ότου εκκολασθούν

Σατυρική Εβδομάς

ΕΠΙΘΕΦΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Κρίσεις και σχόλια της κακής ώρας 'Επί γεγονότων όλης της χώρας

Ο σούγγορ: Τώρα εξηγείται γιατί δεν έδειχνε ποτέ το ρολόι μας τη σωστή ώρα.

Πορφυρική ποίσις

Για όσα οδύβουν

Τα κρίνα συλλογίζομαι
κλωμά και μαραμένα
μα πειό πολύ, ώμένα
μετά πολλού καύμου
σκέπτομαι τό παπούτσι μου
πού πάτο πειά δεν έχει
και γίνετ' όταν βρεχη
σαν... κοίτη ποταμού.

Κι' ακόμα συλλογίζομαι
τά ρούχα πού φεραω,
καιρός είν' να τ'ά πάω
είς... τόπον κλοερών
νά κάμω την κηδεαν τους
μεθ' όλων των τιμών.
Και σένα, παναφάρι μου
σκέπτομαι μέσ' την μέτρα
πού θα μπορούσες τώρα
άκόμη εσύ να ζήσ
μα από τον Άπριλ
σέ πήρε - κλάψε θ' φίλοι -
ο χάρος - παλιαντζής...

ΛΑΜΠΡΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΔΡΟ

Λαϊκόν πανεπιστήμιον

Τό αλφάβητον

Ο καθένας ξέρει τό αλφάβητον
μέ τον δικό του τρόπον και γνω-
ρίζει όσα γράμματα τον ενδιαφέ-
ρουν. Ίδού τ'α αλφάβητα κατά έ-
παγγέλματα και κατά άσכולίες.

Τού παικτου το ήπιποδούρου α
"Αλφα, βήτα, Δελτα και Ζήτα...
δανεικά γιά να γυρίσης.

Τού προικοθήρα: 'Ε - φίλόν,
δ - φίλόν...

Τής κόρης: Μή, Χ... Ν...
Τού κ. Αργυροπούλου: Γιώτα.
Τού μαθητάκου: 'Αλφα, βήτα,
γάμμα...

Τών κινέζων: 'Ητα
Τών κ. κ. Ξενοπούλου, Σκίτα
και λοιπών: Ζήτα

Τού μπέμην: Πι - πι, ρα.

Αί τιμαί των τροφίμων

Οι τρόφιμοι τού 'Εμπειρικού 'Α-
σύλου απέδωσαν τιμές εις τόν έ-
πισκεφθέντα αυτούς διευθυντήν
τού 'Υπουργείου Προνοίας.

Ός πρός τās συζητήσεις
αυτών των ημερών
περί καθεύσεως
καύσεως των νεκρών
θα είχε τις να ειπεί
με σθεναρή φωνή:
— Δεν φθάνει ότι καί ο μαστι-
οι δολιοι ζωντανόι
από την πέσρα μας
κι' από τους δανειστές μας
και γενικώς απ' όλους
φίλους μα και εκθρούς;
θα πρέπει να μάς καί ν' ε
άκομη και... νεκρούς;

Έδωκαν γραμματόσημα
εις την κυκλοφορία
πού θα διδάσουν στούς Ρωμικούς
και λίγη ιστορία.
Μεγάλα παριστάνουνε
τού 'Εθνους μας συμπατριώ-
του στή φυλή μας δίνοντες
μία τρανή αθάνατη.
Πολλά λοιπόν θα μάθουμε

Εμείς και τ'α παιδιά μας
κολώντας νηματοτόσημα
εις τās επιστολάς μας.
Έτσι λοιπόν άνευ σπουδών
και άνευ πολλών καμάτων
θα γίνουμ' όλοι οι Ρωμιοί
άνθρωποι τών... γραμματύν.

Ενθ' κειώνας έβθασε
στην χώραν εξ άπινης
γίνονται και μαθήματα
της αεροαμύνης.
Κι' ένας πολιτης φουκαράς
είπε μετά κολής πικράς.
— Τ'α ξέρω και μονάχος μου
γιατί είμαι πλέον γερός
πώς ν' αποφυγώ δύναμαι
κινδύνους τού αέρος.
Τώρα λοιπόν πού έβθασε
τό κρύο με τό ζορι
διά την αεροαμύνα
χρειάζεται... πανωφόρι.

ΕΡΓΟΛΑΒΟΥΣ

Όταν οι μπέδες βγαίνουν οι-
κογενειακώς περίπτοι:
— Μοθ' λείπουν τρεις γυναικες.
Μήπως υπερδεύτηκαν με τις δικές
σου;

Βλάμικες κουβέντες

Φέστα

Μα τη Βαγγελίστρα, ρε Μανώ
άλειπουργητη, θ' αλλάξω μου φαί-
νεται κεφάλαιο, θα βάλω κατά
πάντα την άφειρο στάσι και θ' α-
κινώ την πολιτική των άκρων, θ-
να και κάτω άκρω, κλωτοίς και
μπουνιές - ζηγιέμαι καλά: 'Εγώ
μωρ' αδερφέρα, ταμάκης δεν εί-
μαι, τό ξέρεις ούτε και φιλοπάλε-
μος, να δαρθώ ναί, άδικα όμως
ποτές. Μα έσεις τ'α θέλας, ρε Έλσι,
όλες γαλόνες και διπλωμάτισσες
είσαοτε. Όρκο τώχτες να μην πι-
τε ποτές μία κουβέντα άντρικία
και με φιλότιμο, όλο μπαμπέσικα
ζηγιέστε κι' αυτό είναι πολύ μα τό
να με κάνω να γέννημαι τραγκός
και να κλασθώ μύτες - εζόν -
από τ'α σένα, ρε υπερμάχων, άλες
την πάπια κάνετε και την κορί-
δα, γιά να ξέρης.

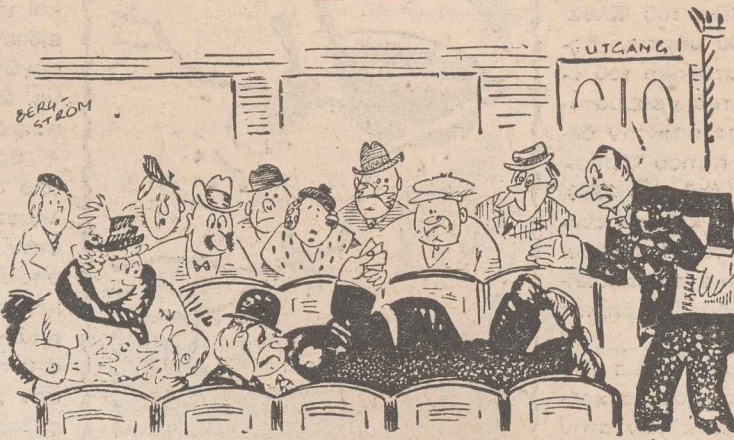
Έτσι και την προσέχες Τετρά-
δι θρική Ένα δουλικό στο δρόμο,
πού κουβάλαγε τ'α ψώνια στήν του.
Μού γουστάρω και είπα να τού
κάνω μίαν άνίκηση περί κερετά-
κια, μ' έννόησες: Την παίζω ζο-
πίσω, ήτανε κι' ένας φαντάρος πού
την πειραζε. 'Αδελούσου, ρε γκόν'
τού κάνω. Διαλύθηκε και ήφρα γιά
την άρδρα του. Τίνε διπαρώνα,
πού λες, τό λοιπό και της τό σκάω
τό παραμύθι: 'Μπορώ να σου πω
μία κουβέντα, ρε δούλε τού θε-
ού: » της κάνω.

Δέν άποκρίθηκε μόνο γύρισε
και μούβριζε μία ματιά χαμογε-
λώντας. Τό όποιον θ' σου χαμογε-
λαγε και σένα γιά πώς θαν τό πέρ-
ναγες: Πώς της άρεζονε τ'α ευ-
νόμηλα - νομίζω: Αυτό είπα κι'
εγώ και έπομαι συνέχεια... Μπρο-
στά αυτή, πίσω εγώ και τό λακριν-
τή έπαιρνε δρόμο. 'Πάει κι' αυτή,
κι' αυτή απ' τό τεράκι θα περάσω
έλεγα μέσα μου. Κάποτες - τίνε
σε μία πόρτα, μπαίνει, κοντοτέ-
κεται και μού πετάει μία δεκάρα.
'Να γιά τόν κόπο σου' μού κάνει.
— Τι είπες μωρή τρικέισσα: της
λέω.

Μ' άς έχει χάρη, πού πρόφτασε
και σφάλιζε την πόρτα είδ' άλλως
ένα - ένα θαν της τ'α πελέκαγα
τά ματοτσιούρα. Καμιά κυρία δεν
μού την είχε φτάσει αυτή τη φέ-
στα ως τ'α τώρα, και νάν' τη πτώ
άπό ένα δουλικό!

— Άκου, ρε, μυστήρια! Ι...

Ο ΒΛΑΜΗΣ

Ο ιδιότροπος θεατής ελήφθησε τέσσαρα εισιτήρια.

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

25

ΤΙ ΚΑΝΕΤΕ

οσαν δέν έχετε

ΤΙΠΟΤΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ

Ένα έρώτημα πού σās θέτει πρό διλήματος

Η άεργία είναι μήτηρ πάσης κακίας.
Αυτό τό ξέρουν και οι γάτες ή μάλλον
και οι... Γάτοι, ένας τών όποιων ένε-
πνεύσθη την κακήν πράξιν της κλοπής
εις στιγμήν πιθανής άνεργίας του. Άλλά
δέν είναι μόνον μήτηρ πάσης κακίας ή
άεργία. Είναι και μήτηρ πάσης ασκαμά-
ρας. Όταν δέν έχωμεν τί να κάμωμεν,
άσφαλώς κάποιαν βλακείαν ή κάποιαν
ασκαμάραν θα κάμωμεν.

Πάντως τό πράγμα κρής μελέτης. Η
Έλλάς υπήρξεν άνέκαθεν ο παράδεισος
των άργοσχόλων. Τό 'μυθέν πρόπτε,
τό να μη κάνη δηλαδή κανείς τίποτε ά-
ξιόλογο, άνήχη εις περιωπήν φιλοσοφί-
κού δόγματος. Δι' αυτόν τόν λόγον μάς
χρειάζεται άπαραίτητως ένας 'κώδις της
άπραξίας'. Θα δώσωμεν έδω τ'α πρώτα
στοιχεία διά την κατάρτισίν του, τίν ό-
ποιαν άς συμπληρώσωμεν ά επερχόμεναι
γενεαί. Λοιπόν, τί κάμωμεν, όταν δέν
έχωμεν τίποτε να κάμωμεν:

Εις τό έρώτημα αυτό τ'α όγδόη έκ-
ατοστά τών Ρωμικών θ' άπαντήσωμεν: Πη-
γαινομεν εις τό καφενείο. Θέλει και ρώ-
τημα: Άσφαλώς δέν ήθελε ρώτημα. Τό
καφενείο μας είναι μοναδικά θερμικήπια
άπραξίας. Έπί τού μαρμαρινού τραπέ-
ζιού, τού θρόνου αυτού της Τεμπελιάς,
άσכולούμεθα μ' ένα σωρό 'σπουδαία'
πράγματα. Παιζουμε την πρέφον μας,
διαβάζουμε μεχρι τών μικρών άγγελιών
την έφημερίδα μας κωφεύοντας εις τās
φωνάς τού γκαρσονιού - ή έφημερίδα ά-
γκαζέεεε!... - κι' όταν εξαντλήσωμεν τό
ρπερτόριον των καφενιακών μας άσκο-

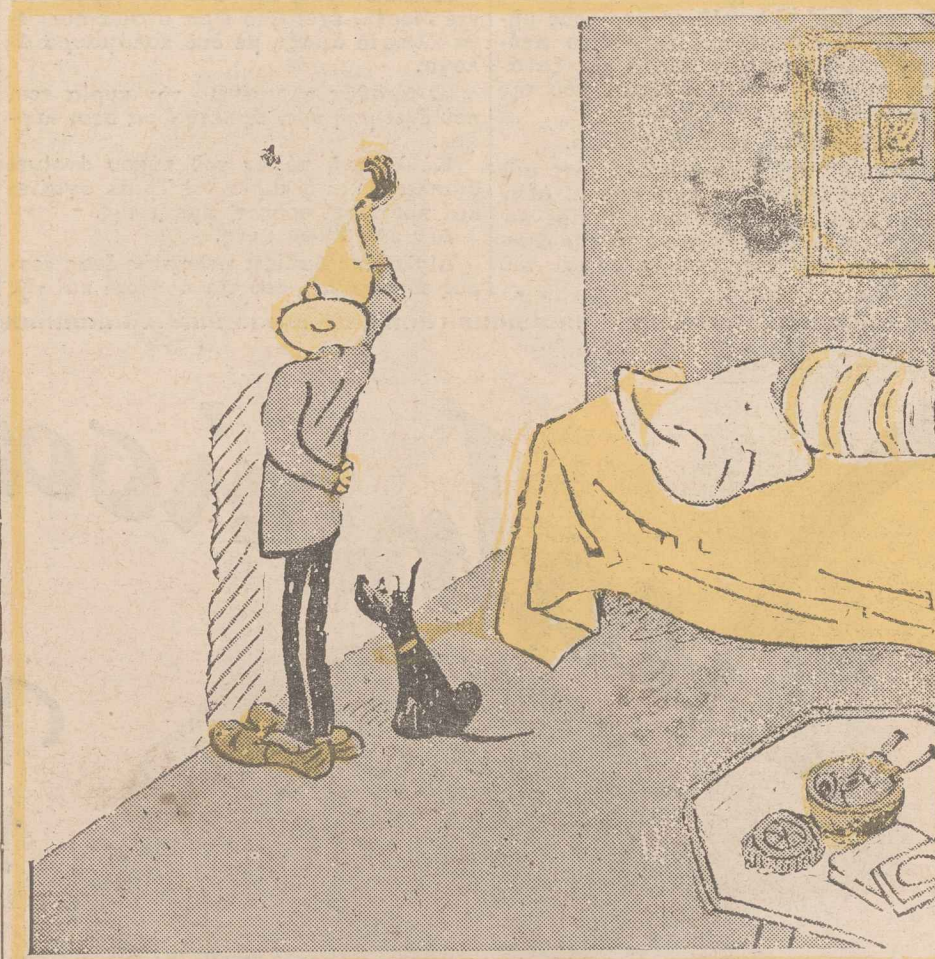
Έκείνην όμως την ώραν φθάνει εις τό
γραφείο ή συζυγός του, ή όποια δέν
είχε τί να κάμη στο σπίτι και σκέφθηκε
να έπισκεφθί τόν άνδρα της. Τόν βρή-
σκε να μη κάνει τίποτε εις τό γρασείον
του, άλλα να σκατώνη την ώραν του με-

τες μας και τις αδειάζουμε από τό ά-
χρηστον περιεχόμενον των. Ένθ' όμως
εμείς αυτό τό έκάμωμε μη έχοντες τί
άλλα να κάμωμεν, ή δούλα μας θα βρή-
σθερη δουλειά καθαρίζουσα τόν ρυθόν
των τσεπάν μας, με τόν όποιον θα έχου-

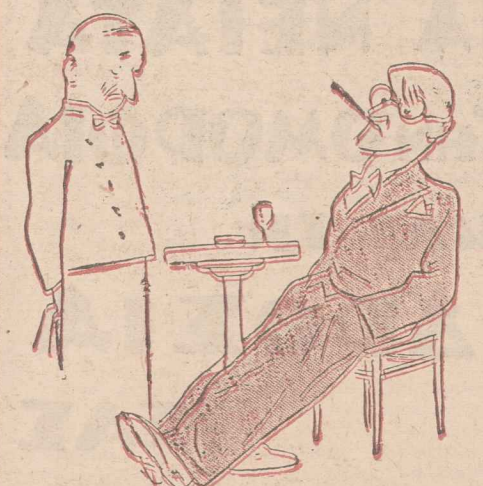
σας άσכולία των άργοσχόλων να όνειρο-
πολύν... μεγαλήν δόξαν, να επείδων-
ται με την τραντοσύνη των εις μεγάλας
πράξεις, να ζούν την μακαρίαν ζωήν τού
όνειρου. Τό όνειροπόλημα είναι άδυνα-
μία και των μεγάλων άνδρών. Καί ο Να-
πολέων, όταν δέν είχε τί να κάμη, όνει-
ροπολούσε τ'α κατάκτησιν τού Σουλταν-
τος. Οι ποίηται έπίσης, μη έχοντες τί να
κάμουν, παραδίδονται εις ποικίλην ό-
νειροπόλησιν.

Πολλοί έχουν καθιερώσει ώρισμένην
άσכולίαν, όταν δέν έχουν τί να κάμουν.
Αυτοί είναι οι λεγόμενοι έρασιτέχναι. Η
έρασιτεχνία είναι ένα συστηματικοίμε-
νο σκότωμα της άρας. Άλλος μη έχων
τί να κάμη, μαζεύει γραμματόσημα, άλ-
λος προιόνει σανίδια και άλλος τρέφει
κουκέλια. Ύπάρχουν και άνθρώποι, πού
δέν έχουν τί να κάμουν καί... διακριν-
τους καμψόντες τ'α τσιγγάρα των φίλων
των. Ό έρασιτεχνισμός έχει προοδεύσει
εις την έποχην μας. Άκούε: Έρασιτέ-
χνας φωτογράφος, έρασιτέχνας μαγει-
ρους, έρασιτέχνας όλων των ειδών. Αύ-
τό μαρτυρεί μίαν τάσιν πρός την άπρα-
ξίαν. Ό καθείς προσπαθεί να άποφύγη
τόν κοινωνικόν νόμον τού 'καθείς έφ' ή
επάχθη' και τό ρίχνει στόν έρασιτεχνι-
σμόν.

Τίποτε άλλο δέν θανατώνεται κατά
τόσον ποικίλους τρόπους, όσον ή άρα.
Ύπάρχουν γιά ζαυτήν άπειροί μέθοδοι
θανατικής έκτελέσεως. Είς αυτό τό κε-
φάλαιον ο άνθρώπινος νους είναι έρευ-

Όταν δέν έχει κανείς τίποτε να κάμη σκατώνει μινες...

Τό καφενείο είναι έπίσης μία λύσις. Σα-
πώνεται κανείς άναπαυστικά επί ώρας
κι' άς τόν άγριοκίτσιν τό γκαρσονιό.

Λιών, έκτελούμε τό φινάλε της πλήρους
μακαριότητος. Δοκιμάζουμε πόσες καρέ-
κλες μπορούν να περιλαβούν την έκτα-
σιν τού σωματός μας...

Δέν υπάρχουν όμως μόνον στο καφε-
νείο όπλα πρός δολοφονίαν της άρας.
Ύπάρχουν και στο γραφείο μας και στο
σπίτι μας. Όρίστε: Άντην την στιγμήν
ο συνάδελφος άντικου, μη έχων τί να κά-
μη, επιβάσθη μ' ένα τέτοιο όπλον κατά
της άρας, μ' ένα κοφτερό ευραφάκι, και
κόβει τόν μουσούδι τού τραπέζιού. Ό
τραπέζιτης ή ο τμηματάρχης κατά τις
ώρες της άπραξίας του επιδίδεται σ' ένα
άλλο όπλο: Ένοχέει την δακτυλογράφο
του. Κάνει βόλτες γύρω από τό τραπέζι
κι της, σπουδάζει έντελώς έρασιτεχνι-
κάς γεωγραφίαν επί των λοφισμών και
κοιλάδων της και υποσκαπεί μόνος του
τό γρόπτον του ως προϊστάμενου λέγον-
τάς της άνοησίες:

— Ξέρεις, Γεωργία, ότι είσαι νόστιμη;

Άλλος κοιτάζει την φα-
λάκρα του

...ή άλλως συλλογίζεται

...ή ξενυχτά διαβάζοντας ά-
στονικά μυθιστορήματα

ή ξεφυλλίζει αδιακόπως
βιβλία

ή μενατοπίζει άνευ λό-
γου τα έπιπλά

ή... τέλος κάνει
τούμπες!

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΟΜΕΡ ΣΕΪΎΦΕΤΤΙΝ

Στο μαγαζί του, που από μια στενή πόρτα, δεν είχε άλλο μέρος για να μπαίνει μέσα το φως, και που δούλευε ολόμυγος νύχτα—μέρα υποκρινόμενος τις σπύδες δεξιά και αριστερά, ο Κοτζά Άλλης, θυμίζε ένα ημιερμένο λιοντάρι στο κλουβί του.

Αιμήλας, μελωδίας, με άδρα χαρακτηριστικά, με σγουρά μαλλιά, με τα ψημένα από τη δουλειά χοντρά και ροζοισμένα χέρια, με τους φαρδείς ώμους, με το γυμνό και φουσκωμένο στήθος του, ήταν ένας σωστός γίγας.

Τα σταθιά και γιγατόνια που έκαμνε εδώ και δέκα χρόνια σ' αυτή τη σκοτεινή σπηλιά, είχαν αποκτήσει μεγάλη φήμη σ' όλη την Ανατολή. Και μάλιστα στην Πόλη, οι Γενίτσαιοι, τα γιγατόνια για και μαχαίρια που β' άνορασαν, έπρεπε απαραίτητα να έχουν άπασαν το όνομα «Αιμέλ Άλλη Ούστα».

Ηταν ο δόμος που έδινε στο ατάκι ακόνι-σμος κ' όχι μόνο τα μακριά σταθιά του, αλλά και τα μικρούλια μαχαίρια του, λυγίζαν και δεν έσπασαν. Τό να δίνε «έπιλο ακόνισμα» στο άτακι ήταν μόνο μυστικό δικό του. Βοηθό δεν έπαιρνε ποτέ του· με κανένα δέ μιλούσε από το μαγαζί του έξω δεν έβγαζε κ' όλο τον δούλευε. Δέ μιλούσε για τίποτε άλλο, παρά μόνο για τα σταθιά, το ατάκι, το σίδερο και τη φωτιά. Σε παζάρια ποτέ δεν έρχόταν με τους πελάτες του κ' έπαιρνε ό,τι τουδιναν.

Στη χώρα αυτή λεγόντουσαν πολλά εις θάρος του. Λέγαν πως ήταν ένας εγκληματίας, ένας κακοήγος, που την τελευταία στιγμή είχε ξεφύγει από τα χέρια του δημίου του. Άλλοι πάλι λέγαν πως ο πρώτος θάνατος της άσχημης της, τον είχε κάμει σ' ένα παρλιόχτη έτσι από τον κόπο. Η άλλη είναι όμως ήταν, πως εκείνο το ατύχο κτύπημα των ματιών του, οι καλοί τρόποι του, η παράξενη σιωπή του δείχναν πως δεν ήταν ένας τυχαίος άνθρωπος. Άλλα ποιος ήταν; Από ποιο ήταν; Από ποιο είχε έρθει; Αυτά κανένας δεν ταίξερε. Στη χώρα όπου τον άγαπούσαν και μάλιστα περιφανεύονταν που είχαν ένα τόσο καλό τεχνίτη.

Ο Κοτζά Άλλης, την τέχνη αυτή που τα πιά κοντρά, πάλι με τα σταθιά, τα λείψανα από τα καλαμποκιά και τα μαλάκωσαν σαν το χαρτί, δεν την είχε μάθει από κανένα· την είχε βρή μόνος του. Όταν ήταν δώδεκα χρονών ακόμα παιδί, είχαν σκοτώσει τον πατέρα του που ήταν ένας μεγαλοσταφικός κ' είχε μείνει ορφανός. Τότε τον πήρε κοντά του ο θεός του που ήταν μεγάλος Βεζύρης, με σκοπό να τον ανατρέψει και να τον σπουδάσει. Και ίσως μια μέρα να τον άναίξε στα ανώτερα αξιώματα. Άλλα ο Άλλης δεν μπορούσε να υποφέρει την ταπεινότητα ζωής που έκαμε στο σπίτι του πατέρα του. Ήταν υπερήφανος κ' ατάρκτης και δεν ήθελε να υποχρεωθεί σε κανένα. Ήθελε να ζή δαγόντας μόνος του το φοιμή του με τον ιδρώτα του και να μην έχει την ανάγκη κανενός. Ήθελε να ζή φωτίζοντας άλλα τιμους και περιήφανος. Κ' έτσι, μια μέρα έφυγε από το σπίτι του πατέρα του και τράβηξε για το άγνωστο. Πέρασε από χωριά, πολιτείες, αναγκάστηκε να κινή χίλιες-δύο δουλειές για να ζήσει κ' έζησε. Δούλεψε, κόπασε, έβγαλε από την πέτρα το φοιμή του με δάχτυλ ούτε μια δεκάρα κανενός. Και τέλος, στην Έρζερούμ, υπήκε βοηθός σ' ένα γέρο σιδερά κ' εκεί πήρε τα πρώτα μαθήματα.

—Για το θεό! Το άλλο παντελόνι σου είναι να ράβεις... Όχι αυτό που το φοράς.

Και τώρα... που δούλευε ολόμυγος στο σκοτεινό μαγαζί του, σκορπώντας τις σπύδες δεξιά κ' αριστερά, τα θυμόταν όλα αυτά. Θυμόταν ακόμη με μια ήθικη ικανοποίηση πόσο έπαινούσαν στον πόλεμο οι Γενίτσαροι κ' οι στρατιώτες τα σταθιά και γιγατόνια του και κ' έφταναν πως αν δούλεψε έτσι ακατάπαυστα ως που να πεθάνει, θα μπορούσε να αφοδίσσει αρκετές χιλιάδες ακόμη από αυτούς τους ήρωες, με τα άθανατα σταθιά και γιγατόνια του.

—Τάκι! τάκι! τάκι!...
—Όπως όλες τις άλλες μέρες, έτσι και σήμερα, είχε δουλέψει από το πρωί χωρίς να σταματήσει σωστές δέκα ώρες. Είχε πιά θραυδύσει κ' αφού έριξε το πυρωμένο σταθί που δούλευσε τον θαρράλι με το νερό και σκούπισε με το χέρι που άφησε το σφυρί, τον ιδρώτα του μετώπου του, στράφηκε στην πόρτα. Σ' αντίκρου-νό ελάμ, ο χόρτος, καλούσε τους πιστούς για τη βράδυνη προσευχή, και τα λελέκια που ήταν άπασαν στο στέγη του χτυπούσαν ακατάπαυστα τις μύτες τους. Έπλυνε τα χέρια του, κατέθεσε τα μαχαιρία του, φόρεσε το σακάκι του κ' αφού τράβηξε καλά την πόρτα του μαγαζιού του που δεν την έλειδωνε ποτέ τράβηξε για το τζαμί.

Όταν τελείωσε το προσκύνημα, ζέν γύρισε στο μαγαζί του, όπως συνήζε, αλλά πήρε τον δρόμο που έβγαζε έξω από την πόλη. Κείνο το βράδυ δεν ύπασε. Ήταν μια γλυκιά ανοιξιάτικη θραυδία. Περπάτησε, περπάτησε. Πέρασε τις μάντρες που ήταν έξω από την πόλη, έφτασε στην ελνίλη γέφυρα κ' ακούμπησε σε μια άκρη της. Μέσα στη λίμνη τ' αστέρια λαμπροκοπούσαν σά φωτεινά τράβια και στα πυκνά δέντρα που ήταν στις όχθες της κελαιδούσαν ακατάπαυστα τ' αηδονία. Βυθίστηκε στις σκέψεις του. Με τις ώρες έμεινε ακίνητος—όν καρφωμένος στη θέσι του. Έτσι είχε προχωρήσει η νύχτα χωρίς να το καταλάβει, όταν ξαφνικά άκουσε μια φωνή:

—Ποιος είν' αυτός;
—Ξύπνησε από τους ρευθισμούς του και γύρισε προς το μέρος που είχε ακουστή η φωνή. Από την άλλη άκρη της γέφυρας προχωρούσαν τρεις σκυές. Και για κάθε ένδεχομένο απάντησε:

—Δεν είνε κανένας ξένος.
—Ποιος είσαι;
—Ο Άλλης.
—Ποιος Άλλης;

Οι σκυές τον πλησίαζαν. Και μόλις θέ-λαν κάνα-δυό βήματα για να τον ζυγώ-σουν, τον γνώρισαν.
—Ο κοτζά Άλλης... είνε ο κοτζά Άλ-λης...
—Έσο είσαι Άλλη ούστα;
—Όχι είμαι.
—Τι γυρεύεις τέτοια ώρα δω πέρα;
—Τίποτε!
—Τι θά πη τίποτε; Μήπως έριξες το...σφυρί σου στη λίμνη;

—Ήσαν οι νυχτοφύλακες. Τα είχε χά-σει, δεν ήξερε πιά να τους πη.
—Μήπως τρελλάθηκες Άλλη ούστα;
—Όχι...
—Καλά, τότε τι γυρεύεις τέτοια ώρα έξω, δεν ξέρεις ότι απαγορεύεται να μά-λιστα τέτοια ώρα και σ' αυτά τα μέ-ρη!

—Το ξέρω.
—Έε, τότε τι γυρεύεις έξω;
—Τίποτε.
—Τι θά πη τίποτε;

—Ο Άλλης δεν μπορούσε να δώσει καμ-μιά απάντησι. Και οι νυχτοφύλακες δεν τον έστενογώρσαν περισσότερο, γιατί ξέραν πως ήταν ένας τίμιος άνθρωπος. Μονάχα:

—Γίνε πάλι στο μέρος σου και μη γυρίζεις σ' αυτά τα μέρη του έπιαν.
Πήρε δέκα-πέντε πιάνα από δρόμους που είχε έρθει. Στο δρόμο που δεν απάντησε κανένα. Μόνο από τις μάντρες που γαυγι-ζαν τα σκυλιά. Όταν ήρθε μπροστά στο μαγαζί του, σταμάτησε. Η πόρτα ήταν ανοιχτή. Θυμόταν πολύ καλά ότι την εί-χε κλείσει.

—Περιέργο, ο αέρας θα την άνοιξε ως φαίνεται, είπε. Άλλωστε στο μαγαζί του δεν είχε παρά κάτι ακάμωτα πράγματα που δεν άδειζε τον κόπο να τα κλέψι κανείς...

Μαντάλωσε από μέσα την πόρτα. Τον είχε στενοχωρήσει η συνάντησι με τους νυχτοφύλακες. Και το να ζή κανείς...

μέσα σε μια πόλη με τους περιορισμούς της, ήταν κ' αυτό μια σκληδιά. Κι' έ-πειθε αισθανόταν μια θαρεία κούρασι, θαρβήκε ν' ανάψει την κινήλα του και ψάχνοντας με τα χέρια, ανέθηκε στο πα-τόρ που ήταν στο άριστερό μέρος του τζακίου κ' έπεσε πάνω σ' ένα μεγάλο δέρμα άρκουδας που ήταν το στρώμα του.

—Ποιος είνε; ρώτησε.
—Ανοίξε γρήγορα...
Είχε έμπερσει. Από τις χαραμάδες της πόρτας έμπαινε μέσα το λαμπρό φως της ημέρας. Έκείνος ποτέ δεν είχε κοιμηθί ως αυτή την ώρα. Πάντα ξύπνα-γε πρωτό άγγι ο ήλιος. Σηκώθηκε και πήδηξε από το πατάρι. Χωρίς να ψάξη να έρθη τα παπούτσια του, προχώρησε στην πόρτα και με δύναμι τράβηξε το μαντάλο της. Κι' όταν την άνοιξε είδε τους τρεις νυχτοφύλακες. Τους κούταξε με μια άπορία στα μάτια, σά να τους έ-λεγε «τί συμβαίνει».

—Ο ένας απ' αυτούς;
—Άλλοι δύο θα ψάξουμε το μαγαζί σου, το είπα.
—Ο Άλλης με άπορία ρώτησε:
—Γιατί;
—Γιατί τη νύχτα έβγινε μια μεγάλη κλο-πή σε μια μάντρα.
—Ε, και τί κ' αυτό;
—Γι' αυτό ακριβώς θα ψάξουμε το μα-γαζί σου, το είπα.
—Και τί σχέση έχω εγώ μ' αυτή την κλοπή;
—Βρίσκουμε μια από τις σακούλες που-χαν μέσα τα λεφτά, σήμερα το πρωί έ-ξω απ' το μαγαζί σου. Κι' ύστερα ζέν κούταξε το σκαλοπάτι σου που είνε μα-τωμένο. Ο Άλλης έσκυψε στο σκαλοπά-τι, πράγματι, έδω κ' εκεί ήταν πασαλ-λμένα αμάματα. Κι' εκεί που κούταξε ξα-φνισμένος γύρω του, του είπα ο νυχτο-φύλακας:

—Άλλωστε χθές άργα τη νύχτα σε είδαμε πάνω στη γέφυρα, τι γυρεύεις τέ-τοια ώρα εκεί;
—Ο Άλλης δεν μπορούσε πάλι να δώσει καμιά εξήγησι. Κούταξε μπροστά του.
—Ας ψάξουμε...
Και μόλις μπήκαν μέσα χτύπησε στο μάτι τους σε μια γωνία μια φρεσκο-υδαρμένη ματωμένη προεδία.
—Ορίστε, τι είνε αυτό;

—Ο Άλλης δεν πίστευε σ' αυτό που έ-θελε. Τον φαίνονταν πως όνειρευόταν.
—Πες μου τώρα, πού έβαλες τα λεφτά που έκλεψες;
—Δεν έκλεψα εγώ χρήματα.
—Ελα, μην τ' αρνείσαι τώρα άδικα, αφού έλέγαμε ότι έρθαμε και προεδία μέσα στο μαγαζί σου.
—Δεν την έβαλα εγώ.
—Άλλα ποιος την έβαλε;
—Δεν ξέρω.

Φυσικά ο Άλλης δεν μίλούσε και περι-σσότερο.
—Όταν τον πήγαν μπροστά στον δικα-στή και πάλι δεν μπορούσε να τους εξή-γήσει τι γύρευε άργα κείνη τη νύχτα σ' εκείνα τα μέρη. Και μια που υπήρχαν και άλλα τόσα ένοχοποιητικά στοιχεία εν-αντίον του και μάλιστα, ένας από τους ανθρώπους της μάντρας που έβγινε η κλο-πή, είχε πη πως ο ένας από τους κλέφτες έμοιαζε στο Άλλη, όλα αυτά έφτασαν για να καταδικαστεί κ' αποφασιστεί να του κόψουν το άριστερό χέρι.

—Ο Άλλης σάν άκουσε την απόφασι... ή-τη για πρώτη φορά στη ζωή του χλώμι-σε. Δεν μπορούσε παρά να υποστή την ποινή.
Γι' αυτόν το χέρι του ήταν πιο πολύ-τιμο κ' απ' το κεφάλι του. Μ' αυτά έβι-νε το «έπιλο ακόνισμα» στο ατάκι και μ' αυτά τα χέρια είχε έρθει δέκα-πέντε χίλιες φορές με σταθιά και γιγα-τόνια. Θα προτιμούσε χίλιες φορές να πεθάνει παρά να ζήσει κούλος. Τον έρ-χονταν να τρελλάθει όσο σκεφτόταν ότι δεν θα μπορούσε πιά να έργαστεί. Και δεν είχε ούτε μια δεκάρα για να εξαγο-ράσει την ποινή του. Δε τώρα δεν είχε δουλέψει για τα λεφτά!...

Τον έβριχαν στη φυλακή κ' εκεί οά πε-ρίμενε την ημέρα της εκτέλεσως.
—Όλοι στη χώρα λυπήθηκαν που θα κο-θόταν το χέρι ενός τόσο καλού τεχνί-τη. Και οι πιο σκληρόκαρδοι είχαν συγ-κινήσει...

—Τον έβριχαν στη φυλακή κ' εκεί οά πε-ρίμενε την ημέρα της εκτέλεσως.
—Όλοι στη χώρα λυπήθηκαν που θα κο-θόταν το χέρι ενός τόσο καλού τεχνί-τη. Και οι πιο σκληρόκαρδοι είχαν συγ-κινήσει...

—Τον έβριχαν στη φυλακή κ' εκεί οά πε-ρίμενε την ημέρα της εκτέλεσως.
—Όλοι στη χώρα λυπήθηκαν που θα κο-θόταν το χέρι ενός τόσο καλού τεχνί-τη. Και οι πιο σκληρόκαρδοι είχαν συγ-κινήσει...

—Τον έβριχαν στη φυλακή κ' εκεί οά πε-ρίμενε την ημέρα της εκτέλεσως.
—Όλοι στη χώρα λυπήθηκαν που θα κο-θόταν το χέρι ενός τόσο καλού τεχνί-τη. Και οι πιο σκληρόκαρδοι είχαν συγ-κινήσει...

κινήθη που θάμινε σ' όλη του τη ζωή κούλος, ένας τόσο τίμιος, γενναίος, έρ-γατικός κ' ώμορφος άντρας. Κι' αυτό ήταν μια απόδειξις ότι όλοι τον άγαπού-σαν.

Βέβαιον λοιπόν με κάθε τρόπο να τον σώσουν. Πήγαν στον πιο πλούσιο της χώρας στον Χατζή Μεχμέτ, και τον πα-ρεκάλεσαν. Αυτός ο άνθρωπος μ' όλο που ήταν ο πιο πλούσιος, ήταν κ' ο πιο φι-λάργυρος. Μ' όλο του τα πλούτη εξακο-λουθούσε να έχη ένα μικρό χασάπικο στο παζάρι κ' έκαμνε ο ίδιος τον χα-σάπ. Σκέφτηκε ξανασκεφτηκε, δίστασε, ζύγισε τα μούτρα του, κούνησε το κεφα-λί του... αλλά δεν μπόρεσε ν' αρνηθί, γιατί θα δυσχερατούσε όλους.

—Αφού το θέλετε έσείς, τους είπε, έ-γώ θα εξαργυρώσω την ποινή του, αλλά με μια συμφωνία...
—Σάν τι συμφωνία; τον ρώτησαν.
—Πηγαίνετε και πείτε του, αν δέχεται ως που να πεθάνει να γίνη υπηρέτης μου, δούλος μου χωρίς... να πληρώνεται.

—Πολύ καλά, πολύ καλά...
Τρέσανε στη φυλακή του και του εί-παν την πρότασι του Χατζή.
Και πρώτα-πρώτα τους είπα πως δεν ήξερε από χασάπ. Δεν ήθελε να δεχτεί μια τέτοια πρότασι. Τον φέραν αντίρρη-σι «ώ, καμίνε, χρειάζεται τέχνη για να κάνεις τον χασάπ. Έσο που ήπρες μέρες σε τόσους πολέμους, δεν μπορείς να σφάξεις ένα δειμένο αρνί».

Να γίνη δούλος του δούλου... Κατα-ρώτησαν τη μοίρα του. Αυτός που δεν εί-χε ανέχθη τον θάτο του, τώρα ή μοίρα, με τί συνθήκες και σε πιανού χέρια τον έρ-χονταν... Τον θύμισαν ακόμη ότι ο Χα-τζής είχε περάσει τα έβδομηνα κ' ότι μόλις πέθανε β' άποκτούσε πάλι την ε-λευθερία του.

—Ο Χατζή Μεχμέτ μόλις εξαργύρωσε την ποινή, έφερε τον Άλλη στο μαγαζί... Ο άνθρωπος αυτός ήταν ένας πολύ κακορίζικος γέρος, νευρικός κ' ανάπο-δος. Δεν έμεινε από τίποτε ευχαριστημέ-νος και γι' αυτό ακριβώς δεν μπορούσε να κρατήσει και κανένα υπηρέτη. Μόλις λοιπόν έβαλε στο χέρι τον Άλλη, έστρωσε σε μια γωνία του μαγαζιού ένα μιντερί με κα ριζώθηκε πάνω σ' αυτό. Κι' όλες τις δουλειές άρχισε να τις κάνει ο Άλλης. Ξημερώματα έφερε πάλι την κούνη σ' αυτόν, που ήταν δύο ώρες μακριά από εκεί να φέρνει τ' αρνιά που θα που-λούσαν κείνη τη μέρα. Νά τα σφάζει, να τα γδέρνει και να τα κομματιάσει κ' ως το βράδυ θα τουδινε χίλιες-δύο άλλες διαταγές. Και τουδινε το δυστυχισμέ-νο μια νερόδραστη σούπα ή πιλάφι. Με-ρικές φορές το πετούσε κάτω περιστεύ-ματα δικά του, σάν σε κανένα σκύλο. Κάθε βράδυ το μαγαζί κνέπε από τη μια άκρη ως την άλλη να σφυρηλατεί στη. Τα έζωλα του, άκουσε έπρεπε, ατά τ' άφροντα από το δέσος. Το νερό του αυτός, Όλες τις δουλειές του έπρεπε να τις κά-μην αυτός. Και μάλιστα και τον θόδρο ακόμη που ήταν στον κήπο του, δεν είχε καθίσει ποτέ. Κι' ο δυστυχισμένος τ' άνεχόταν όλα αυτά, τρώγοντας μόνο το...

—Ο Χατζή Μεχμέτ τάλεγε και τα ξα-νάλεγε τα λόγια αυτά σάν να τουλέγε ένα «εύγε» για κάθε πράξι του. Ύστερα από κάθε εκτέλεσι διαταγής του, ζύγισε τα μούτρα του και τον κούταξε με τα θα-δουλωμένα γατίσια μάτια του, από πά-νω ως κάτω σάν να τουλέγε: «Άλλη μη ξεχνάς ότι είσαι δούλος μου».

—Ο Άλλης σάπινε, αλά, αισθανόταν την καρδιά του να κομματιάζεται. Αι-σθανόταν κάτι μέσα του να βράζει και τα μηνίγνια του να χτυπήν δυνατά. Τις νύχτες δεν μπορούσε πιά να κοιμηθί και την ημέρα που δούλευε ή που ηγαίνον-εργόταν στη μάντρα για αρνιά, πάντα ά-ναρπώτοταν: «Τι θ' άπογίνω;» «Τι θ' ά-πογίνω;» Δεν μπορούσε να πάρη καμιά άποφασι. Έκει που ήθελε να ζή στον κό-πο τιμους και περιήφανος χωρίς ταπει-νώσεις, τι ήταν αυτό που είχε έρθει στο κεφάλι του; Νά φωνή ήταν άδύνατο, δεν του το επέτρεπε η συνειδήσις του. Τότε θα ήταν ένας πραγματικός κλέφτης.

Είχε συμπληρώσει άκριβώς μια έδο-μάδα που είχε άρχισι αυτή τη μαρτυρι-κή ζωή. Ήταν Παρασκευή. Είχε πιά από το πρωί στη μάντρα για αρνιά. Τα ξε σφάδεξ, τα είχε κρεμάσει στους γά-ντζους κ' άκόνιζε τα μαχαίρια στη μεγα-λή μαύρη πέτρα. Ο Άλλης τον άκούη δεν είχε έρθει. Ήταν τόσο άπορηφί-μένος από τους λογισμούς του, που δεν τον ένοιωσε όταν ήρθε. Ξάφνον τον ζήτησε άπό τις σκέψεις της ή δυνατή φωνή του:

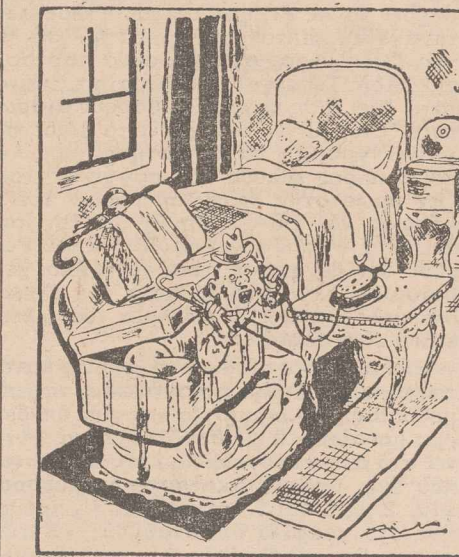
—Τι κάνεις δρέ;
Γόρσιε. Ο κύριός του, καθόταν στο μιντερί του και κάπνιζε το τσιμπούκι του.
—Ακονίζω τα μαχαίρια, το είπα.
—Α, τεμπέλη, συχαμένα, ποιά ήταν ά-πό το πρωί ή δουλειά σου;
Δεν απάντησε, αλλά κούταξε κάτω...

—Τον έβριχαν στη φυλακή κ' εκεί οά πε-ρίμενε την ημέρα της εκτέλεσως.
—Όλοι στη χώρα λυπήθηκαν που θα κο-θόταν το χέρι ενός τόσο καλού τεχνί-τη. Και οι πιο σκληρόκαρδοι είχαν συγ-κινήσει...

—Τον έβριχαν στη φυλακή κ' εκεί οά πε-ρίμενε την ημέρα της εκτέλεσως.
—Όλοι στη χώρα λυπήθηκαν που θα κο-θόταν το χέρι ενός τόσο καλού τεχνί-τη. Και οι πιο σκληρόκαρδοι είχαν συγ-κινήσει...

—Τον έβριχαν στη φυλακή κ' εκεί οά πε-ρίμενε την ημέρα της εκτέλεσως.
—Όλοι στη χώρα λυπήθηκαν που θα κο-θόταν το χέρι ενός τόσο καλού τεχνί-τη. Και οι πιο σκληρόκαρδοι είχαν συγ-κινήσει...

—Τον έβριχαν στη φυλακή κ' εκεί οά πε-ρίμενε την ημέρα της εκτέλεσως.
—Όλοι στη χώρα λυπήθηκαν που θα κο-θόταν το χέρι ενός τόσο καλού τεχνί-τη. Και οι πιο σκληρόκαρδοι είχαν συγ-κινήσει...

Ο τσαμπιτζής τηλεφωνεί στον διευ-θυντή του ξενοδοχείου:
—Άλλο, άλλο... Πάρτε σάς παρακα-λώ το μαρσολό ή το δωμάτιό μου και στείλε το στο βαπόρι...

Το δραματικότερον επεισόδιον του Ξεχρεώματος, η κατασκοπεία, έρωτες, περιπέτεια, μυστήρια.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ
ΟΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

Τα πατώματα

—Όσον και αν φρονούν οι σύζυγοι ότι δεν αξίζει τον κόπον να λουστράρεται συνεχώς ένα πάτωμα που θα ξαναλερω-θί από τα παπούτσια μας, εν τούτοις, ό-λες οι νοικοκυρές έχουν το πάθος να θέ-λουν να βλέπουν καλοντυαμένα τα πα-τώματα του σπιτιού των. Άλλα ή έργα-σία αυτή πρέπει να γίνεται με ένα ώρι-σμένη σύστημα, για να διδθ όσον το δυνατόν καλύτερον αποτέλεσμα.

—Όπου λοιπόν υπάρχουν πλακάκια ή μασαϊκόν, μη μεταχειρισθήτε ποτέ κερί, το όποιον δεν άπορροφάται από τέτοιες ουσίας όχι πορδίζει και έπιμινει μένει εις την επιφάνειάν των, σχηματίζοντας ένα στρώμα γλοιώδες που κολλάει δυσά-ρεστα εις την σόλα του παπουτιού. Χρη-σιμοποιήστε άπλως μίαν καλήν βραστήν αλυσισία. Άφου την χύσετε εις τα πά-τωμα, την άνακινήτε με την σκούπα παν-τού και την μαζεύετε κατόπιν, λερωμέ-νη, με ένα κομμάτι.

—Επειδή με σκότο νερό, το όποιον μαζεύετε επίσης με κομμάτι. Και άφι-νετε τα παρσάρια όρδανονικα για να στεγνώσθ το πάτωμα.

—Έπειτα, για να το δώσετε μίαν ώραι-αν γυαλάδα, το τρίβετε με ένα μαλλί-νον κομμάτι, βρεγμένον με ελαγίον πε-τρέλαιον και τυλιγμένον για εύκολιαν γύρω από μίαν πολύ σκληρήν σκούπα.

Κάθε πρωί πλένετε τις πλάκες με ένα πανί βρεγμένον και καλά στυμμένον, εις τα μέρη μόνον όπου υπάρχουν κηλίδες. Άφου στεγνώσουν «ελείστε, τις ξεσκονί-ζετε με ένα κομμάτι στεγνόν και τυλι-γμένον σε μίαν σκούπα και τις σκουπί-ζετε έπειτα με το ίδιον, βρεγμένον με έ-λαγιον πετρέλαιον.

—Έτσι θα λάμπουν πάντοτε σάν καρέ-πτες.
Για το καθαρίσμα και το γυαλίσμα των πατωμάτων από έξολον, θα μιλήσωμε άλλοτε.

νερόδραστο πιλάφι του, αν δεν τουλέγε ο χασάπης κάθε τόσο:

—Άλλη, μη ξεχνάς ότι έγω έξηγόρασα την ποινή σου... άλλωθός θάμινε κούλος. Και μη ξεχνάς ότι το χέρι σου μοιά ανή-κει.

Το ότι δηλαδή του θύμιζε κάθε τόσο με τον αίσχρο αυτό τρόπο, το καλό που τον είχε κάμει, είναι και μπορούσε να το άνευθί.

Μιά, δύο, τρείς, το υπέμεινε. Δούλεψε ακατάπαυστα, ποτέ δεν έφερε αντίρρησι για τίποτε, άλλα και πάλι:

—Άλλη μη ξεχνάς ότι το χέρι σου μοιά ανήκει.

—...
—Άλλωθός τώρα θα ήσουν κούλος...

—...
—Εγώ είμαι αίτια κ' έχεις το χέρι σου.

Ο Χατζή Μεχμέτ τάλεγε και τα ξα-νάλεγε τα λόγια αυτά σάν να τουλέγε ένα «εύγε» για κάθε πράξι του. Ύστερα από κάθε εκτέλεσι διαταγής του, ζύγισε τα μούτρα του και τον κούταξε με τα θα-δουλωμένα γατίσια μάτια του, από πά-νω ως κάτω σάν να τουλέγε: «Άλλη μη ξεχνάς ότι είσαι δούλος μου».

—Ο Άλλης σάπινε, αλά, αισθανόταν την καρδιά του να κομματιάζεται. Αι-σθανόταν κάτι μέσα του να βράζει και τα μηνίγνια του να χτυπήν δυνατά. Τις νύχτες δεν μπορούσε πιά να κοιμηθί και την ημέρα που δούλευε ή που ηγαίνον-εργόταν στη μάντρα για αρνιά, πάντα ά-ναρπώτοταν: «Τι θ' άπογίνω;» «Τι θ' ά-πογίνω;» Δεν μπορούσε να πάρη καμιά άποφασι. Έκει που ήθελε να ζή στον κό-πο τιμους και περιήφανος χωρίς ταπει-νώσεις, τι ήταν αυτό που είχε έρθει στο κεφάλι του; Νά φωνή ήταν άδύνατο, δεν του το επέτρεπε η συνειδήσις του. Τότε θα ήταν ένας πραγματικός κλέφτης.

Είχε συμπληρώσει άκριβώς μια έδο-μάδα που είχε άρχισι αυτή τη μαρτυρι-κή ζωή. Ήταν Παρασκευή. Είχε πιά από το πρωί στη μάντρα για αρνιά. Τα ξε σφάδεξ, τα είχε κρεμάσει στους γά-ντζους κ' άκόνιζε τα μαχαίρια στη μεγα-λή μαύρη πέτρα. Ο Άλλης τον άκούη δεν είχε έρθει. Ήταν τόσο άπορηφί-μένος από τους λογισμούς του, που δεν τον ένοιωσε όταν ήρθε. Ξάφνον τον ζήτησε άπό τις σκέψεις της ή δυνατή φωνή του:

—Τι κάνεις δρέ;
Γόρσιε. Ο κύριός του, καθόταν στο μιντερί του και κάπνιζε το τσιμπούκι του.
—Ακονίζω τα μαχαίρια, το είπα.
—Α, τεμπέλη, συχαμένα, ποιά ήταν ά-πό το πρωί ή δουλειά σου;
Δεν απάντησε, άλλα κούταξε κάτω...

—Τον έβριχαν στη φυλακή κ' εκεί οά πε-ρίμενε την ημέρα της εκτέλεσως.
—Όλοι στη χώρα λυπήθηκαν που θα κο-θόταν το χέρι ενός τόσο καλού τεχνί-τη. Και οι πιο σκληρόκαρδοι είχαν συγ-κινήσει...

—Τον έβριχαν στη φυλακή κ' εκεί οά πε-ρίμενε την ημέρα της εκτέλεσως.
—Όλοι στη χώρα λυπήθηκαν που θα κο-θόταν το χέρι ενός τόσο καλού τεχνί-τη. Και οι πιο σκληρόκαρδοι είχαν συγ-κινήσει...

—Τον έβριχαν στη φυλακή κ' εκεί οά πε-ρίμενε την ημέρα της εκτέλεσως.
—Όλοι στη χώρα λυπήθηκαν που θα κο-θόταν το χέρι ενός τόσο καλού τεχνί-τη. Και οι πιο σκληρόκαρδοι είχαν συγ-κινήσει...

Οι καλλιτεχνικοί πίνακες με τα ώραια κάδρα στολίζουν πολύ το σπίτι. Πρέπει όμως να έξερετε να τους διατηρήτε.

—Ας άρχισωμε με την διατήρησιν των χρυσωμένων κάδρων. Οι μύγες δείχνουν μίαν προτίμησιν προς αυτά, διότι τις τράβη ή λάμψις που χρυσό και άφρίουν επάνω των τών... επισκεπτήριά των. Άν τα τρίβετε κατόπιν για να τα καθαρίσετε, θα χάσετε πολύν καιρόν και θα κινδυ-νεύσετε να χαλάσετε το λεπτόν στρώμα της επιχρυσώσεως. Είνε προτιμότερον λοιπόν να προλάβετε το κακόν, παρά να το θεραπεύσετε εκ των ύστερων.

—Για να άπομακρύνετε τις μύγες από τα χρυσωμένα κάδρα, αλείψτε τα με ένα έλαφρον στρώμα σαφνολόου. Έάν θέ-λετε κάτι ακόμη προχειρότερον μεταχει-ρίσασθ το ζουμί από θρασυμένα κρεμμύ-δια. Η μυρωδιά του τρέπει εις φυγήν όλα τα έντομα. Για να το έτοιμάσετε, θράψτε 4 κρεμμύδια σε μισή όκη νερό. Βουτάτε εις το ζουμί μίαν μαλακήν θούρα και περνάτε με αυτό όλόκληρον το κάδρο. Οι μύγες δεν θα ξανακα-θήσουν επάνω του.

—Την ίδιον μέθοδον μεταχειρίσασθε, φυ-σικά, και για τα έπιχρυσωτά κάδρα των καθρεπτών, που στολίζουν επίσης τα δω-μάτια.

—Για να άποφύγετε κάθε άτύχημα και κάθε φθοράν, δίδετε μεγάλην προσοχήν εις τα κρέμασμα των ζωγραφικών πινα-κων. Έξακριβώνετε αν τα καρφία είνε καλά σφηνωμένα εις τον τοίχον, ιδίως πε-ριόχην όπου υπάρχει μεγάλη κίνησις όχη-μάτων εις τους δρόμους.

—Αν ό πινάξ—ή ό καθρέπτης— είνε μεγάλος και τον κρεμάτε με ένα σχοινί, προτιμάτε να μεταχειρισθήτε σύρμα, για παράξενον αυτά τα μικρά, τα έλοσυρά, τα φιδίσια μάτια...

Αυτό το κτύπημα που δεν το περιμέ-νε ο γέρος τον θύμισσε και τον ρώτησε: —Τι κούτεις δρέ συχαμένα;

Ο Άλλης πάλι δέ μίλησε, άλλα εξακο-λουθούσε να κούτα σε μια ατάκα τον άρχιστρο, τον έλκεινον άνθρωπο, που μ' όλο που τσακίζόταν κυριολεκτικώς στη δουλειά δίχως να φέρνει την παραμικρή αντίρρησι και πάλι, τον έλεγε «συχαμέ-νο και τεμπέλη». Αισθανόθηκε πάλι την καρδιά του να μωτώνη. Άρχισε να γίνε-ται μέσα του κάποια επανάστασις και τα μηνίγνια του να χτυπήν δυνατά. «Ε-τρεμε σύγκορμος κ' έκλεισε τα μάτια του. Μά γρήγορα ήρθε στον έαυτό του κ' άνοιξε τα μάτια του. Πως είχε ανθε-ξει μια έβδομάδα σ' αυτή τη μαρτυρι-κή ζωή. Άπόρρησι κ' ό ίδιος...

—Ο κύριός του για να άπαλλαγί ή σ' αυτή την παράξενη στάσι του όπρητι του, του είπα:

—Σεχνάς, φαίνεται ότι έγω έξηγόρα-σα την ποινή σου κ' ότι το χέρι σου μοιά ανήκει. Άν δεν ήμουν εγώ, τώρα θάσουμ ένας κούλος.

—...
Ο Άλλης και πάλι δεν απάντησε. Χα-μογέλασε πικρά, κοκκίνισε κ' ύστερα έξαφνον χλώμισσε. Γόρσιε άποτομα κ' άρπασε τον καινουργιασμένον μπαλ-τάτο του κράτους. Άπλωσε το γυμνόν μπρά-τσι του πάνω στον κορμό του δέντρον που κομματιάζαν τα κρέατα, τον σήκω-σε και με τέτοια δύναμι τον κατέβαζε πάνω στο μπράτσο του που το άπρησε πλά-νω στο έζωλο. Το πήρε κατόπιν με το δε-ξί του χέρι και ριγόντας το με δύναμι μπροστά στον κορμό του, που τον κού-τασε με γυαλωμένα μάτια, του είπα:

—Πάρτο, αφού σ' άφήκει!

—Ύστερα έκανε ένα σφιχτό κόμπο στο άδειο μανίκι. Τον πουκαμισό του και βγήκε από το μαγαζί. Κι' όπως δεν ή-ξερε κανένας από πού είχε έρθει έτσι δεν μπόρεσαν ποτέ να μάθουν από το πού πήγε.

ΟΜΕΡ ΣΕΪΎΦΕΤΤΙΝ
(Μετάφρ. Τάσου Δαμσισκηνού).

Καθηγήτρια Φιλολογίας, Έλληνικής και Γαλλικής, με μουσικόν κάθαρσιν και με εοδόκον πρσεργασίαν αναλογισμένην διδα-σκαλόν κατ' όικον εκπαιδευμένον μ' ηθί-κον, ευνομένην προσ